

ספר
ברכת עובדיה
והוא סדר
ברכת המזון
השלם

נדפס לזכר נשמת שר התורה, מעוז ומגדול, איש
האלקים, רב פעלים, הרשל"צ,
רשכבה"ג, כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו
צדיק יסוד עולם הרועה הנאמן בדורינו, יחיד בדורו
(יד החזקה בתחילתו) המלוכין מרא בפרד"ס התורה
נשמת משיח בן יוסף
מרח עובדיה יוסף בן יעקב זצוקללה"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

ונוסף עליו
פתח אליהו תיקון מ"ג
ותיקון מ"ח

יצא לאור חודש חשוון תשע"ד על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו ארץ ישראל
טל: 052-7651911

תוכן ענינים

א סדר ברכת המזון השלם
א ברכת המזון
ב ברכת המזון
ז ברכת מעין שלש
ח ברכת בורא נפשות
ט סדר הדלקת נרות
ט דיני הדלקת נרות לשבת ויו"ט
ט ברכת הדלקת נרות שבת
י סדר קידוש ליל שבת
טו תפילת הבנים
טו נטילת ידים
זי לימוד פתח אליהו בשעת האכילה שצריך ללמוד אז גם תורת הנסתר
זי סדר קידוש היום
יט סעודה שלישית
כב סדר הבדלה
כד הבדלה
כה אמירת פתיחת אליהו בסעודת מלוה מלכה במוצאי שבת קודש

מי שאומר קודם ברכת המזון תפלה זו אינו רואה גיהנם:

הושיענו ה' אלהינו וקבצנו מן הגוים להודות לשם קדשך להשתבח בתהלתך: ברוך ה' אלהי ישראל מן העולם ועד העולם ואמר כל העם אמן הללויה: ברוך ה' מציון שכן ירושלים הללויה: ברוך ה' אלהים אלהי ישראל. עושה נפלאות לבדו: וברוך שם כבודו לעולם ויפלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן:

בכף החיים (סי' קנז אות י"ח) כתב מכת"ק הרמ"ז (מתלמידי האר"י ז"ל) זיע"א וז"ל: בשנת התק"ד בלילה אחד ואראה בחלומי סימן א' כתוב לאמר: שכל האומר הושיענו וכו' קודם בהמ"ז אינו רואה גיהנם עד כאן, ואמרתי בחלומי דהיינו הושיענו שאנו אומרים בכל יום אחר המזמור שיר של יום לומר אותו קודם בהמ"ז עכת"ד.

ספר ברכת עובדיה והוא סדר ברכת המזון השלם

קודם מים אחרונים יאמר 'לשם יחוד' (לשון חכמים ח"א):

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ (יאהרונה), בְּדַחֲלֵיו וּבְרַחֲמוֹ (יאההיהה), וּבְרַחֲמוֹ
וּבְרַחֲמוֹ (יאההיהה), לְיַחְדָּא שְׁם יוֹד ק"י בְּיָא"ו ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יהוה) בְּשֵׁם כָּל
יִשְׂרָאֵל. חֲרֵי אֲנַחְנוּ בְּאִים לְקַנְיַם מְצוֹת עֲשֵׂה דְאֻרְיָתָא לְבָרַךְ בְּרַבַּת הַמְּזוּן, בְּפִתּוּב בְּתוֹרָה
וְאֶכְלָת וְשִׁבְעַת, וּבְרַבַּת אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵיךָ, לְתַמְן שְׂרֵשׁ מְצוֹת זֶה בְּמָקוֹם עֲלִיּוֹן.
וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַהֲיֵה חֲשׁוּבָה וּמִקְבֻלָּת
וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַבָּה רֵאשׁוּנָה וּבְרַבָּה שְׁנִיָּה וּבְרַבָּה שְׁלִישִׁית אֲשֶׁר נְבָרַךְ עֲתָה עַל הַמְּזוּן,
וְתַתֵּן לָנוּ כַּח וּיְבַלֵּת וְעוֹר וְסִינַע לְהַעֲלוֹת מִיּוֹן נוֹקְבִין וּלְהַמְשִׁיךְ אַרְבָּעָה הַמּוֹחֲזִין לְיִשְׂרָאֵל
וּרְחַל (הַגְּדוּלָּה), וְגַם תַּהֲיֵה חֲשׁוּבָה וּמִקְבֻלָּת וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ בְּרַבָּה רְבִיעִית אֲשֶׁר נְבָרַךְ
עֲתָה, וְתַתֵּן לָנוּ כַּח וּיְבַלֵּת וְעוֹר וְסִינַע לְהַעֲלוֹת מִיּוֹן נוֹקְבִין, וּלְהַמְשִׁיךְ אַרְבָּעָה מוֹחֲזִין
לְיַעֲקֹב וּרְחַל. וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ בָּאֵלוּ בִּנְיָנוּ בְּכָל הַפְּגוּמֹת הָרְאוּיֹת לְבִנּוֹן בְּאֲרַבַּע בְּרַבּוֹת אֵלוּ
שֶׁל הַמְּזוּן. וַיְהִי נַעַם אֲרֵנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנְנָה:

'מים אחרונים חובה' קודם ברכת המזון, ולא יפסיק בין נטילה לברכת המזון אף בדברי תורה. ישים מגבעתו על ראשו כשמברך ברכת המזון משום 'הכון לקראת אליהך ישראל'. יטול מים אחרונים ויגבם ויאמר 'למנצח בנגינות':

לְמַנְצַח בְּנִינּוֹת מְזֻמּוֹר שִׁיר: אֱלֹהִים תְּקַוֵּי מַעֲלֵי חַיִּימוֹת
לְדַעַת בְּאֲרֵץ דְּרַבָּךְ בְּכָל גּוֹיִם וְשׁוֹעֲתֶךָ: יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים תְּקַוֵּי מַעֲלֵי חַיִּימוֹת
עַמִּים בְּלָם: יִשְׁמְחוּ וּרְנְנוּ לְאִמִּים כִּי תִשְׁפֹּט עַמִּים מִיִּשְׂרָאֵל וּלְאִמִּים בְּאֲרֵץ תְּנַחֵם סֵלָה:
יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים תְּקַוֵּי מַעֲלֵי חַיִּימוֹת יוֹדוּךָ עַמִּים בְּלָם: אֲרֵץ נִתְּנָה יְבוּלָהּ יְבָרַכְנוּ אֱלֹהִים תְּקַוֵּי מַעֲלֵי חַיִּימוֹת
אֱלֹהֵינוּ תְּקַוֵּי מַעֲלֵי חַיִּימוֹת: יְבָרַכְנוּ אֱלֹהִים וַיִּרְאֵהוּ אוֹתוֹ כָּל אִפְסֵי אֲרֵץ:

ואחר כך יאמר פסוקים אלו:

וּבְרַבָּה אֶת יְהוָה יִאֲדוּנְהוּ אֱלֹהֵינוּ בְּכָל עֵת תְּמִיד תַּהֲלֵתוּ בְּפִי: סוֹף דְּבַר הַכָּל נִשְׁמַע.
אֶת הָאֱלֹהִים וּבְעַלְמֵי חַיִּימוֹת יִרְאֵהוּ וְאֶת מְצוֹתָיו שְׂמוֹר. כִּי זֶה כָּל הָאָדָם: תַּהֲלֵת
יְהוָה יִאֲדוּנְהוּ יִבְרַךְ פִּי. וַיְבָרַךְ כָּל בְּשָׂר שֶׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וְעַד: וְאֲנַחְנוּ נְבָרַךְ יְהוָה.
מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. תְּלֻוּיָהּ:

ברכת הזמון

אם הם שלושה, המזמון אומר: הֵב לָן וּנְבָרִיךְ לְמַלְכָּא עֲלָאָה קְדִישָׁא. ועונים המסובים: שְׂמִים.
המזמון אומר: בְּרִשׁוֹת מַלְכָּא עֲלָאָה קְדִישָׁא, (בשבת אומר: וּבְרִשׁוֹת שְׁבַת מַלְכָּתָא). (ביום טוב אומר:
וּבְרִשׁוֹת יוֹמָא טָבָא אֲשַׁפִּיזָא קְדִישָׁא). (בסוכות אומר: וּבְרִשׁוֹת שְׂבַעָה אֲשַׁפִּיזִין עֲלֵינוּ קְדִישִׁין). וּבְרִשׁוֹת מוֹרֵי
וְרִבּוֹתֵי, וּבְרִשׁוֹתְכֶם, נְבָרַךְ שְׂאֲכֻלְנוּ מִשְׁלוֹ. והמסובים עונים: בְּרוּךְ שְׂאֲכֻלְנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוּבוֹ
חֲיִינוּ. והמזמון חוזר: בְּרוּךְ שְׂאֲכֻלְנוּ מִשְׁלוֹ וּבְטוּבוֹ חֲיִינוּ.

ואם הם עשרה או יותר, המזמן אומר: **נְבָרְךָ אֱלֹהֵינוּ** ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו**. והמסובים עונים: **בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ** ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו** ובטובו חיינו. והמזמן חוזר: **בְּרוּךְ אֱלֹהֵינוּ** ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו** ובטובו חיינו.

בסעודת חתן המזמן אומר: **נְבָרְךָ** (אם יש עשרה אומר: **אֱלֹהֵינוּ**) ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁהִשְׂמַחָה בְּמַעֲוֹנוֹ, שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו**. והמסובים עונים: **בְּרוּךְ** (אם יש עשרה אומרים: **אֱלֹהֵינוּ**) ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁהִשְׂמַחָה בְּמַעֲוֹנוֹ, שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו** ובטובו חיינו. והמזמן חוזר: **בְּרוּךְ** (בעשרה: **אֱלֹהֵינוּ**) ^{תקנת בעל היבולת ובעל המזון כולם} **שְׁהִשְׂמַחָה בְּמַעֲוֹנוֹ, שְׁאֲכַלְנוּ מִשְׁלֹו** ובטובו חיינו.

מי שלא אכל עונה: **בְּרוּךְ** (אם יש עשרה אומרים: **אֱלֹהֵינוּ**) **וּמְבָרְךָ שְׁמוֹ תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֵד**:

ברכת המזון

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה— ^{אֱלֹהֵינוּ ייחודנו} **יְיָ אֱלֹהֵינוּ** ^{אֱלֹהֵינוּ רַבֵּל, וְעַל הַמַּחֲוֹת כֻּלָּם} **מְלֶכֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל תֵּן אוֹתָנוּ וְאֵת הָעוֹלָם בְּלוֹ בְּטוֹבוֹ, בְּחֵן בְּחֶסֶד בְּרִיּוּחַ וּבְרַחֲמִים רַבִּים, נִתֵּן לָחֶם לְכֹל בֶּשֶׂר כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדוֹ. וּבְטוֹבוֹ תַּגְדֹּל תְּמִיד לֹא חֶסֶד לָנוּ וְאֵל יַחֲסֵר לָנוּ מְזוֹן תְּמִיד לְעוֹלָם וָעֵד, כִּי הוּא אֵל זֶן וּמַפְרִינָם לְכֹל וְשִׁלַּחְנוּ עֲרוּךְ לְכֹל, וְהַתְקִין מַחֲיָה וּמְזוֹן לְכֹל בְּרִיּוֹתָיו אֲשֶׁר בָּרָא בְּרַחֲמָיו וּבְרַב חֶסְדָּיו, כְּאָמֹר,** ^(הכוונת של "פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וְכִרְ עֵד סוּף הַבְּרִיָּה, רָאָה בְּאִרְכּוֹת לַמַּשָּׁה) **פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמַשְׁפִּיעַ לְכֹל חַי רִצּוֹן. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה—** ^{אֱלֹהֵינוּ ייחודנו} **יְיָ אֱלֹהֵינוּ, תֵּן אֶת הַכֹּל:**

שפע לכל העולמות.

רחל

ב' כוחות הדין המונעים את הפרנסה.

פ"ר מ נ צ פ ד ש"ך דין דין דין דין

(גם יכוון): ויהי רצון מלפניך שימשך מהרצון העליון שפע ומוזון וברכה לכל העולמות, (סידור הרש"ש) ולנר"ן שלי ולגופי. (עיין כה"ח סימן קפ"ז ג')

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה— ^{אֱלֹהֵינוּ ייחודנו} **יְיָ אֱלֹהֵינוּ**

ובשבת יכוון בשם ע"ב יוד הי ויו הי ובמילוי המילוי דאות י' דע"ב יוד ויו דלת; ובימי החול יכוון במילוי אות אלף דשם אדני" אלף למד פא [חכמה] **תֵּן**

אֶת הַכֹּל:

פּוֹתַח אֶת יָדְךָ יכוון ר"ת פא"י גמ' סא"ל גמ'

יאהדנהי וסופי תיבות חת"ך ויכוון להמשיך שפע מיו"ד דהוי"ה ליו"ד דאדנ"י.

יאהדנהי

וּמַשְׁפִּיעַ גמ' חת"ך שם הפרנסה. **לְכֹל חַי**

רִצּוֹן. ר"ת רחל. (יכוון במחשבה ולא יוציא בפיו): יהי רצון מלפניך שתימשך הארה מהרצון העליון להמתיק את רחל הרמוזה בר"ת ואת ב' כוחות הדין פ"ד וש"ך שהם מנצפך וחמש פעמים דין המונעים את הפרנסה.

רצון העליון

יוד. יוד הי. יוד הי ויו. יוד הי ויו הי.

אֵלֶּף הִי יוֹד הִי.

יכוין להמתיק את רחל ואת ב' כוחות הדין ולהמשיך

נִזְדָּה לְךָ יְהוָה יְאִדְוֵנוּ אֵיחָדוּתוֹ הַחַוָּתוּת וְהַחַסְדוּת **אֱלֹהֵינוּ** תְּקוּת בְּעַל חַסְדוֹת וּבְעַל חַסְדוֹת מֵכִלָּה **עַל שְׁהַנְחַלְתָּ לְאִבּוֹתֵינוּ אֶרֶץ חֲמָדָה מְזוּבָה וְרַחֲבָה כְּרִית וְתוֹרַה חַיִּים וּמְזוּזָה עַל שְׁהוֹצַאתָנוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, וּפְדִיתָנוּ מִבֵּית עַבְדִּים, וְעַל כְּרִיתְךָ שְׁחַתְמַתָּ בְּכַשְׂרָנוּ, וְעַל תּוֹרַתְךָ שְׁלַמְדָתָנוּ, וְעַל חֲקֵי רְצוֹנְךָ שְׁהוֹדַעְתָּנוּ, וְעַל חַיִּים וּמְזוּזָה שְׁאִתָּה זָן וּמְפָרְנֵם אוֹתָנוּ:**

בחנוכה ובפורים אומרים 'על הנסים'. ואם לא אמר ונזכר לפני שאמר תיבת ה' של ברכת 'על הארץ' חוזר לאומר. ואם נזכר אחר שאמר תיבת ה', יאמר אותו בה'רחמון', ויאמר: "הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו, בימים ההם בזמן הזה, בימי וכו'".

עַל הַנְּסִים וְעַל הַפְּרָקוֹן וְעַל הַגְּבוּרָה וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנְּפִלְאוֹת וְעַל הַנְּחֻמּוֹת שְׁעֵשִׂיתָ לְאִבּוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הַהֵם בְּזֶמַן הַזֶּה:

לחנוכה: לפורים:

בַּיָּמִי מִתְּהִיָּה בֶן יוֹחָנָן בְּחֵן גְּדוֹל תִּשְׁמוּנָא וּבְנֵי, כְּשֶׁעָמְדָה מַלְכוּת יוֹן הָרְשָׁעָה עַל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְשַׁכְּחֵם תּוֹרַתְךָ וּלְחַעֲבֹדֵם מִחֲקֵי רְצוֹנְךָ, וְאִתָּה בְּרַחֲמֶיךָ תְּרַבִּים עֲמַדְתָּ לָּהֶם בְּעֵת צָרָתָם, רַבְתָּ אֶת רִיבָם, דִּבַּתְּ אֶת דִּינָם, נִקְמַתְּ אֶת נַקְמָתָם, מִסְּפַרְתָּ גְבוּרִים בִּיד חַלְשִׁים, וְרַבִּים בִּיד מְעַטִּים, וּרְשָׁעִים בִּיד צַדִּיקִים, וּמְטֹאִים בִּיד טְהוֹרִים, וְזוּדִים בִּיד עוֹסְקֵי תּוֹרַתְךָ. לְךָ עֲשִׂיתָ שֵׁם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ בְּעוֹלָמְךָ, וּלְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל עֲשִׂיתָ תְּשׁוּעָה גְּדוֹלָה וּפְרָקוֹן כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְאַחַר כֵּךְ בָּאוּ בְנֵיךָ לְדַבֵּר בֵּיתְךָ, וּפָנּוּ אֶת הַיְכָלְךָ, וּמְחֵרוּ אֶת מִקְדְּשֶׁךָ, וְהִדְלִיקוּ נֵרוֹת בְּחֻצוֹת קִדְשֶׁךָ, וְקָבְעוּ שְׂמוֹנֶת יָמֵי חֲנֻכָּה אֵלּוּ בְּחִלָּל וּבְחוֹדְרָא. וְעֲשִׂיתָ עִמָּהֶם נְסִים וּנְפִלְאוֹת וְנִזְדָּה לְשִׁמְךָ הַגְּדוֹל סְלָה:

עַל הַכַּל יְהוָה יְאִדְוֵנוּ אֵיחָדוּתוֹ הַחַוָּתוּת וְהַחַסְדוּת **אֱלֹהֵינוּ** תְּקוּת בְּעַל חַסְדוֹת וּבְעַל חַסְדוֹת מֵכִלָּה **אֲנַחְנוּ מוֹדִים לְךָ, וּמְבָרְכִים אֶת שְׁמֶךָ, בָּאִמּוֹר וְאֶבְלַת וְשִׁבְעַת וּבִרְבַּת** (כְּשִׁיאִמַר מוֹלֵת "אֵת" מִיּוֹזוּג אֵת הַכּוֹס) **אֶת יְהוָה יְאִדְוֵנוּ**

אֱלֹהֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר נָתַן לְךָ: כְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְאִדְוֵנוּ אֵיחָדוּתוֹ הַחַוָּתוּת וְהַחַסְדוּת
(בשבת יכוון בשם ס"ג יוד הי ואו הי, ובמילוי המילוי דאות ה' דע"ב: יוד הי; ובימי החול יכוון במילוי אות דלת דאדנ"י דלת למד תו (בינה): ובראש חודש יכוון דלת למד תיו): עַל הָאֶרֶץ וְעַל הַמְּזוּזָה:

רַחֵם יְהוָה יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֱלֹהֵינוּ** תְּחִיבֵנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **עֲלֵינוּ** **וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹךְ** **וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ** **וְעַל חַר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ** **וְעַל הַיְכָלְךָ** **וְעַל מְעוֹנֶיךָ** **וְעַל דְּבִירָךְ** **וְעַל חַפְּזֵי הַגְּדוֹל וְחַקְדוּשׁ שְׁנַקְרָא שְׁמֶךָ עָלֵינוּ** **אֲבִינוּ** **רַעְנוּ** **זוֹנְנוּ** **פְּרַגְסְנוּ** **פְּלַכְלָנוּ** **חֲרוּיְחַנּוּ** **חֲרוּחַ לָנוּ מִהַרְהָ מִכָּל צְרוּחֵינוּ** **וְנָא** **אֵל תַּצְרִיכֵנוּ יְהוָה יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ** יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֱלֹהֵינוּ** תְּחִיבֵנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **לְיָדֵי מַתְנֹת פֶּשֶׁר וְדָם** **וְלֹא לְיָדֵי חַלּוּאָתֶם** **אֵלֹא לְיָדֶיךָ הַמְּלֵאָה וְחַרְחֻכָּה** **הַעֲשִׂיחָה וְהַפְּתִיחָה** **יְהִי רַצוֹן שְׁלֹא נִבּוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה** **וְלֹא נִכְּלָם לְעוֹלָם הַבָּא** **וּמַלְכוּת בֵּית דָּוִד מְשִׁיחֶךָ תַּחְזִירֵנָה לְמַקּוֹמָהּ בְּמַחְרָה בְּיָמֵינוּ:**

בשבת אומרים:

רַצָּה וְהַחְלִיצֵנוּ יְהוָה יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֱלֹהֵינוּ** תְּחִיבֵנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **בְּמַצּוֹתֶיךָ וּבְמִצְוֹת יוֹם הַשַּׁבָּעִי** **הַשַּׁבָּת הַגְּדוֹל וְחַקְדוּשׁ הַזֶּה** **בִּי יוֹם גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ הוּא מְלַפְנֶיךָ** **נִשְׁבּוֹת בּוֹ וְנִנְחַח בּוֹ וְנִתְעַנֵּג בּוֹ בְּמַצּוֹת חֲקֵי רַצּוֹנְךָ** **וְאֵל תְּהִי צָרָה וְיִגְזֹן בְּיוֹם מְנוּחָתֵנוּ** **וְהִרְאֵנוּ כְּנַחֲמַת צִיּוֹן בְּמַחְרָה בְּיָמֵינוּ** **בִּי אַתָּה הוּא פֶּעַל הַנַּחֲמוֹת** **וְהַגֵּם שְׂאֲכָלָנוּ וְשִׁתֵּינוּ חֲרָפֵן בְּיָדֶיךָ הַגְּדוֹל וְחַקְדוּשׁ לֹא שָׁכַחְנוּ** **אֵל תִּשְׁפַחְנוּ לְנֹצַח וְאֵל תִּזְנַחְנוּ לְעַד** **בִּי אֵל מְלֶךְ גְּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה:**

בראש חודש וביום טוב ובחול המועד אומרים 'עלה ויבוא', ואם לא אמרו אינו חוזר, חוץ מליל א' של פסח וליל א' של סוכות שאם שכח חוזר לראש ברכת המזון:

אֱלֹהֵינוּ תְּחִיבֵנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **וְאֵלֵינוּ** יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֲבוֹתֵינוּ** **יַעֲלֵה וְיָבֵא** **וְיַגִּיעַ וְיִרְאֶה וְיִרְצֶה וְיִשְׁמַע וְיַפְקֹד וְיִזְכֹּר וְיִזְכְּרֵנוּ וְיִזְכְּרוּ אֲבוֹתֵינוּ** **וְכָרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ** **וְכָרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עַבְדְּךָ** **וְכָרוֹן כָּל עַמּוֹךְ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ לְפִלִיטָה לְמוֹצָה** **לְחֵן לְחֶסֶד וּלְרַחֲמִים** **לְחַיִּים מוֹבִים וּלְשָׁלוֹם בְּיוֹם**

בראש חודש אומר:	ראש חדרש הוה:
בפסח אומר:	חג המצות הוה, ביום טוב אומר: טוב) מקרא קדש הוה:
בסוכות אומר:	חג הסוכות הוה, ביום טוב אומר: טוב) מקרא קדש הוה:
בשבועות אומר:	חג השבועות הוה, ביום טוב מקרא קדש הוה:
בשמיני עצרת אומר:	שמיני חג עצרת הוה, ביום טוב מקרא קדש הוה:
בראש השנה אומר:	הוכרון הוה, ביום טוב מקרא קדש הוה:

לְרַחֵם בּוֹ עֲלֵינוּ וְלַחֲשִׁיעֵנוּ **וְכָרְנוּ יְהוָה יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ** יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ יֵאָחֲזֵנוּ **אֱלֹהֵינוּ** תְּחִיבֵנוּ בְּעַל הַיּוֹמֹת וּבְעַל הַמַּחֲוֹת כּוֹסֵם **בּוֹ לְמוֹצָה** **וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ לְבָרָכָה** **וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים מוֹבִים** **בְּדַבְרֵי יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים** **חֹסֵם וְחַנּוּן וְחַמּוּל וְרַחֵם עֲלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ** **בִּי אֱלֹהֵי עֲיִנֵּינוּ** **בִּי אֵל מְלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:**

וְתִבְנֶה יְרוּשָׁלַיִם עִירָךְ בְּמִתְרָה בְיָמֵינוּ: פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה

(בשבת יכוון בשם מ"ה: יוד הא ואו הא ובמילוי המילוי דאות ו' דע"ב: ויו יוד ויו; ובמי חול יכוון

במילוי אות נון דשם אדנ"י נון ואו נון [חסדים דדעת]) **בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם** (בלחש: אָמֵן, ויכוון: אמת וכן יהי

רצון, ובשילוב הוי"ה אדנ"י - יאהדונה!):

אם שכח לומר בשבת 'רצה והחליצנו' ונזכר לפני שהתחיל ברכת 'הטוב והמטיב' יאמר:

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה, **אֱלֹהֵינוּ** תְּחַתְּפַעַל הַיְחִיבִית וְכַלּוּ מִמּוֹת בַּיּוֹם **מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁנָּתַן שַׁבָּתוֹת לְמִנוּחָה**
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה לְאוֹת וּלְבָרִית. פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה, **מְקַדֵּשׁ**
הַשַּׁבָּת:

ואם שכח לומר 'רצה והחליצנו' בשבת שחל בו יום טוב ונזכר לפני שהתחיל ברכת 'הטוב והמטיב' יאמר:

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה, **אֱלֹהֵינוּ** תְּחַתְּפַעַל הַיְחִיבִית וְכַלּוּ מִמּוֹת בַּיּוֹם **מֶלֶךְ הָעוֹלָם, שֶׁנָּתַן שַׁבָּתוֹת לְמִנוּחָה**
לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה לְאוֹת וּלְבָרִית, וַיְמִים מוֹכִימִים לְשִׁשּׁוֹן וּלְשִׁמְחָה, אֵת יוֹם חַג
(פְּלוּגִי) תּוֹה. פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה, **מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וְיִשְׂרָאֵל וְהַמּוֹמֵנִים:**

פָּרוּךְ אַתָּה יְהוָהּ אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה אֲהַדְוֶנָה (בשבת יכוון בשם ב"ן יוד הוּוּהוּ ובמילוי המילוי דאות ה' דע"ב

הו יוד; ובמי החול יכוון במילוי אות יוד דשם אדנ"י יוד ויו רלת [גבורות דדעת]) **אֱלֹהֵינוּ** תְּחַתְּפַעַל הַיְחִיבִית וְכַלּוּ מִמּוֹת בַּיּוֹם

מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הָאֵל אֲבִינּוּ, מִלְּפָנֵינוּ, אֲדִירֵנוּ, בּוֹרְאֵנוּ, גּוֹאֲלֵנוּ, קְדוֹשֵׁנוּ קְדוֹשׁ
יַעֲקֹב, רוֹעֵנוּ רוֹעֵה יִשְׂרָאֵל. הַמֶּלֶךְ הַטּוֹב וְהַמְּטִיב לְכָל, שֶׁכָּבַל יוֹם וַיּוֹם הוּא
הַטִּיב לָנוּ, הוּא מְטִיב לָנוּ, הוּא יְיָטִיב לָנוּ. הוּא גִמְלָנוּ, הוּא גּוֹמְלָנוּ, הוּא
יְגַמְלָנוּ לְעַד חַן וְחֶסֶד וְרַחֲמִים וְרִיחַ וְהַצְלָה וְכָל טוֹב: (יענו: אָמֵן).

תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח עַל כְּבוֹדוֹ: תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּשָׂמִים וּבְאֲרָצִין:

תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁתַּבַּח בְּנוֹ דְדוֹר דְּדוֹרִים: תְּרַחֲמֵן הוּא קָרֵן לְעַמּוֹ יְרִים:

תְּרַחֲמֵן הוּא יִתְפַּאֵר בְּנוֹ לְנִצְחַת נִצְחִים: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְרָנְסֵנוּ בְּכְבוֹד וְלֹא

בְּבוֹזִי (בְּחֶמַד וְלֹא בְּאִסּוּר) בְּנִחְתָּ וְלֹא בְּצַעַר: תְּרַחֲמֵן הוּא יִתֵּן שְׁלוֹם בְּיָמֵינוּ: תְּרַחֲמֵן

הוּא יִשְׁלַח בְּרָכָה רְחוּמָה וְהַצְלָחָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יַצְלִיחַ אֵת

דְּרָבֵינוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יִשְׁבּוֹר עוֹל גְּלוּת מִתְּרָה מְעַל צְוֹאֲרֵנוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא

יּוֹלִיכֵנוּ מִתְּרָה קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצֵנוּ: תְּרַחֲמֵן הוּא יְרַפָּאֵנוּ רְפוּאָה שְׁלֵמָה,

רְפוּאָת הַנַּפְשׁ וְרְפוּאָת הַגּוּף: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְתַּח לָנוּ אֵת יְדוֹ תְּרַחֲבֵה: תְּרַחֲמֵן

הוּא יִכְרֵךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִמֶּנּוּ בְּשִׂמּוֹ הַגָּדוֹל כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּרְכוּ אַבּוֹתֵינוּ

אֲבָרְהָם וַעֲקֹב בְּכָל מִבְּל בַּל. בֵּן יִכְרֵךְ אוֹתָנוּ יַחַד בְּרָכָה שְׁלֵמָה, וְכֵן

יהי רצון ונאמר אָמֵן: תְּרַחֲמֵן הוּא יִפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמוֹ:

ברכת עובדיה

ברכת המזון

בשבת אומר: **הַרְחֵמֵן** הוא יִנְחִילֵנוּ עוֹלָם שְׁבָלוֹ שֶׁבַת וּמְנוּחָה לַחַיֵי הָעוֹלָמִים:
 הַרְחֵמֵן הוא יַחְדֵּשׁ עֲלֵינוּ אֶת הַחֹדֶשׁ הַזֶּה, לְמוֹכָה וּלְבִרְכָה:
 הַרְחֵמֵן הוא יִזְכְּנוּ לַיָּשֵׁב בְּסִכַּת עוֹרוֹ שֶׁל לוֹיָתָן: הַרְחֵמֵן הוא
 יִשְׁפִיעַ עֲלֵינוּ שְׁפַע קִדְשָׁה וּמְתַרְהַ מִשְׁבַּעַה אוֹשְׁפִיזוֹן עֲלָאִין
 קַדְיָשִׁין, וְבוֹתֵם תִּהְיֶה מִגֵּן וְצִנָּה בְּעַדְנוּ: הַרְחֵמֵן הוא יִקְוֶם לָנוּ אֶת
 סִכַּת דָּוִד הַנוֹפֵלֶת:
 הַרְחֵמֵן הוא יַיְעִצֵנוּ לְמוֹעֲדִים אַחֲרָיִם הַבָּאִים לְקִרְאָתָנוּ לְשָׁלוֹם:
 הַרְחֵמֵן הוא יִנְחִילֵנוּ לְיוֹם שְׁבָלוֹ מוֹב:

הַרְחֵמֵן הוא יַפְעֵ תוֹרָתוֹ וְאַהֲבָתוֹ בְּלִפְנֵי וְתִהְיֶה יִרְאָתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְכַלְתֵּי
 נַחֲמָא. וְיִהְיוּ כָּל מַעֲשֵׂינוּ לְשֵׁם שְׁמָיִם:

אורח אומר:
הַרְחֵמֵן הוא יִבְרַךְ אֶת הַשְּׁלַחַן הַזֶּה שְׂאֵכְלָנוּ עָלָיו וְיִסְדֵּר בּוֹ כָּל מַעֲדָנֵי עוֹלָם וְיִהְיֶה
 בְּשִׁלְחָנוֹ שֶׁל אֲבֻרָהּם אֲבִינוּ. כָּל רֶעֶב מִמֶּנּוּ יֵאָכֵל וְכָל צָמָא מִמֶּנּוּ יִשְׁתֶּה. וְאֵל
 יַחֲסֵר מִמֶּנּוּ כָּל מוֹב לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים אָמֵן. הַרְחֵמֵן הוא יִבְרַךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה
 וּבַעַל הַסַּעֲדָה הַזֹּאת. הוא וּבְנָיו וְאִשְׁתּוֹ וְכָל אֲשֶׁר לוֹ. בְּבָנִים שִׁיחֵיו וּבְנִכְסִים שִׁירְבּוֹ. בְּרַךְ
 יְהוֹנָסָן אֲחִינוּ אֲחִינוּ אֲחִינוּ חֵילוֹ וּפְעָל דִּינּוֹ תִרְצֶה. וְיִהְיוּ נִכְסָיו וּנְכֻסֵינוּ מְצַלְחִים וְקַרוֹבִים לְעִיר.
 וְאֵל יִדְבֹק לְפָנָיו וְלֹא לְפָנֵינוּ שׁוֹם דְּבַר חֲטָא וְתִרְהוֹר עוֹן. שֵׁשׁ וְשֵׁשׁ כָּל תְּמִים בְּעֶשֶׂר
 וְכַבּוֹד מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. לֹא יִבוֹשׁ בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא יִפְלֵם לְעוֹלָם הַבָּא. אָמֵן כִּן יְהִי רְצוֹן:
 בסעודת המילה אומר:

הַרְחֵמֵן הוא יִבְרַךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת הַזֶּה אָבִי הַבֵּן, הוא וְאִשְׁתּוֹ תִּילְדָת, מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:
 הַרְחֵמֵן הוא יִבְרַךְ אֶת הַיָּלֵד הַנוֹלָד, וּבְשֵׁם שׁוֹכְהוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא לְמִילָה, כִּד
 יִזְכְּהוּ לְבָנָם לַתּוֹרָה וְלַחֲפָה, וְלַמְצוֹת וְלַמַּעֲשִׂים מוֹבִים, וְכִן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמַר אָמֵן: הַרְחֵמֵן
 הוא יִבְרַךְ אֶת מַעֲלַת הַסְּנֵדֵק וְהַמּוֹחֵל וְשֹׁאֵר הַמְּשַׁתְּדָלִים בְּמַצּוֹת, הֵם וְכָל אֲשֶׁר לָהֶם:
 בסעודת החתן אומר:

הַרְחֵמֵן הוא יִבְרַךְ אֶת הַחַתָּן וְהַכֻּלָּה בְּבָנִים וּבָרִים לְעַבּוֹדָתוֹ וְתִבְרַךְ: וַיֵּשׁ מוֹסִיפִים:
 הַרְחֵמֵן הוא יִבְרַךְ אֶת כָּל הַמְּסֻבִּין בְּשִׁלְחַן הַזֶּה, וְיִתֵּן לָנוּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוא
 מְשָׁלוֹת לְבָנוּ לְמוֹכָה:

הַרְחֵמֵן הוא יַחְיֵינוּ וְיִזְכְּנוּ וְיִקְרַבְנוּ לְיָמוֹת הַמְּשִׁיחַ וְלְבָנֵי בֵּית הַמִּקְדָּשׁ
 וְלַחַיֵי הָעוֹלָם הַבָּא. מְגִדִּיל (ביום שמתפללים מוסף, וכן במוצאי שבת אומרים:
מגידל) יִשׁוּעוֹת מִלְּבּוֹ. וְעֵשֶׂה חֶסֶד לְמִשִּׁחוֹ לְדוֹד וְלוֹרְעוֹ עַד עוֹלָם: בְּפִירִים
 רָשׁוּ וְרַעֲבוּ, וְדַרְשֵׁי יְהוֹנָסָן אֲחִינוּ אֲחִינוּ לֹא יַחֲסְרוּ כָּל מוֹב: נַעַר הָיִיתִי גַם
 וְכַנְתִּי וְלֹא רָאִיתִי צָדִיק נַעֲזֹב. וְזוֹרְעוֹ מִבְּקֶשׁ לָחֵם: כָּל הַיּוֹם חוֹנֵן וּמְלוֹת.

וּזְרָעוּ לְבִרְכָה: מַה שְּׂאֲכַלְנוּ יִהְיֶה לְשִׁבְעָה, וּמַה שְּׂשָׂתִינוּ יִהְיֶה לְרַפּוּאָה,
 וּמַה שְּׁהוֹתַרְנוּ יִהְיֶה לְבִרְכָה, בְּרַבְתִּיב וַיִּתֵּן לְפָנֵיהֶם וַיֹּאכְלוּ וַיִּזְתִּירוּ בְּדַבַּר
 יְהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ: בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ, עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
 בְּרוּךְ הַנֶּגֶר אֲשֶׁר יִבְטַח בַּיהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ, וַיְהִי יְהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ
 מְבַטְחוּ: יְהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ עַז לְעַמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ
 בְּשָׁלוֹם: עוֹשֵׂה שָׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל
 עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן:

אם מברכים על הכוס אומרים: כּוֹס יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּכְשֶׁם יְהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ אֶקְרָא:
 סְבִירי מְרִנָּה:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן:

ברכת מעין שלש

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם

אכל מזונות יאמר:	שְׁתֵּה יַיִן יֹאמֵר:	אכל פירות מז' מינים יאמר:
עַל הַמַּחְיָה וְעַל הַכִּלְכִּלָּה	עַל הַגֶּפֶן וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן	עַל הָעֵץ וְעַל פְּרֵי הָעֵץ

וְעַל תְּנוּבַת הַשָּׂדֶה וְעַל אֶרֶץ חֲמֻדָּה טוֹבָה וּרְחֻבָּה, שְׂרָצִית וְהִנְחַלְתָּ
 לְאֲבוֹתֵינוּ, לְאֲכֹל מִפְרֵיהָ וּלְשִׁבּוֹעַ מִמוֹנָהּ. רַחֵם יְהוָה (אֲדוֹנָי) אֲדוֹנָי הַיְיָ
 אֱלֹהֵינוּ וְעַל יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ, וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירָהּ, וְעַל הַר צִיּוֹן
 מְשֻׁבֵּן כְּבוֹדָהּ, וְעַל מוֹבְחָהּ וְעַל חֵיבְלָהּ. וּבְנֵה יְרוּשָׁלַיִם עִיר הַקִּדְּשׁ בְּמַהֲרָה
 בְּיָמֵינוּ, וְהַעֲלֵנוּ לְתוֹכָהּ, וְשִׂמְחָנוּ בְּבִנְיָנָהּ, וּנְבָרְכֶךָ עֲלֶיהָ בְּקַדְשָׁהּ וּבְטַהֲרָהּ:

בשבת:	בראש חודש:	בראש השנה:
וְרִצָּה וְתַחֲלִיצֵנוּ בְּיוֹם	וּנְכַרְנוּ לְמוֹנָהּ בְּיוֹם רֵאשִׁית	וּנְכַרְנוּ לְמוֹנָהּ בְּיוֹם
הַשְּׂבָת תְּהֵא:	חֲדָשׁ תְּהֵא:	תּוֹבָה תְּהֵא:

ביום טוב ובחווה"מ אומר:

ושמחנו ביום

בפסח:	בשבועות:	בסוכות:	בשמיני עצרת:
חַג הַמַּצּוֹת	חַג הַשְּׁבִיעוֹת	חַג הַסּוּכוֹת	שְׁמִינֵי חַג עֲצֵרֶת

תְּהֵא, בְּיוֹם (ביום טוב אומר: טוב) מְקַרָּא קִדְּשׁ תְּהֵא:

כִּי אַתָּה טוֹב וַיְמַטִּיב לְכָל, וְנִזְדָּחָה לְךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֲחוּזֵנוּ יְהוָה ^{אֲחוּזֵנוּ יְהוָה} ^{תָּחִיבוּ יְהוָה} וְעַל הָאָרֶץ וְעַל

על הפירות אומר:

וְעַל הַפְּרוֹת.

על של ארץ ישראל אומר:

פְּרוֹתֶיהָ.

על היין אומר:

וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן.

על של ארץ ישראל אומר:

פְּרֵי גֶפֶןָהָ.

על המזונות אומר:

הַמַּחֲיָה וְעַל הַכְּלָפָה.

על של ארץ ישראל אומר:

מַחֲיָתָהּ.

כָּרוֹךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲחוּזֵנוּ יְהוָה ^{אֲחוּזֵנוּ יְהוָה} ^{תָּחִיבוּ יְהוָה} עַל הָאָרֶץ וְעַל

על הפירות אומר:

וְעַל הַפְּרוֹת.

על של ארץ ישראל אומר:

פְּרוֹתֶיהָ.

על היין אומר:

וְעַל פְּרֵי הַגֶּפֶן.

על של ארץ ישראל אומר:

פְּרֵי גֶפֶןָהָ.

על המזונות אומר:

הַמַּחֲיָה וְעַל הַכְּלָפָה.

על של ארץ ישראל אומר:

מַחֲיָתָהּ.

ברכת בורא נפשות

על פירות האילן חוץ מז' מינים ופירות האדמה וירקות ועל כל המשקין ועל דבר שאין גידולו מן הארץ מברך אחר אכילתם:

כָּרוֹךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, אֲחוּזֵנוּ יְהוָה ^{אֲחוּזֵנוּ יְהוָה} ^{תָּחִיבוּ יְהוָה} וְעַל הָאָרֶץ וְעַל הַפְּרוֹת, בּוֹרָא נַפְשׁוֹת רַבּוֹת וְחֶסְרוֹנֵן עַל כָּל מַה שֶּׁפָּרַאתָ לְחַיּוֹת בָּהֶם נֶפֶשׁ כָּל חַי, כָּרוֹךְ חַי הָעוֹלָמִים:

סדר הדלקת נרות

זמני הדלקת נרות - ראי נא בלוח שנה.

אמר הקב"ה: אם שמרתם נרות של שבת, אני מראה לכם נרות של ציון
(ילקוט שמעוני).

דיני הדלקת נרות לשבת ויו"ט

צריך להדליק נרות יפים. וכל הזהיר במצוה זו זוכה לבנים תלמידי חכמים, שנאמר (משלי ו') "כי נר מצוה ותורה אור", על ידי נר מצוה בא אור תורה (גמרא וטור ושו"ע הרב סי' רס"ג). האשה צריכה להדליק הנרות בשמחה ורצון הלב. שעל ידי הדלקת הנרות תזכה לבנים קדושים, מאירים בתורה ובראת שמים, ומרבים שלום בעולם, וגורמת לבעלה חיים ארוכים, ולכן צריכה ליזהר בהם (זוה"ק בראשית דף מ"ח:).

אכן אם מתאחרת להדליק בזמן איסור ח"ו, אין בכך מצוה, רק עבירה דחילול שבת, ח"ו. לכן מחוייב כל אדם להזהיר לפניו להדליק הנרות בעוד החמה בראשי האילנות, ויזכו לכל טוב. (ויש מהדרים גם בערב יום טוב שחל בחול להדליק מבעוד יום).

על הבעל מוטלת הכנת הנרות והשמון והפתילות והאשה תדליקם. מי שאין לו אשה ידליק בעצמו. שמן זית מצוה מן המובחר להדלקה, שאורו צלול. ויעשה הפתילות עבות שידלקו כשיעור המשכת זמן סעודתו עד שילך לשכב ולישן. וירבה בנרות ככל יכלתו, דהרגיל בשרגא טובא, נפקן מניה גברי רברבי (שבת כג: יעב"ץ).

יוצאים ידי חובה בהדלקת נר אחד, והמנהג שלא לפחות משני נרות. ונוהגים כשנוולד ילד, מוסיפים נר אחד בשבילו.

אשה הנוהגת להדליק מספר מסוים של נרות אינה רשאית לפחות מהם. המנהג הוא שכאשר אינה שובתת בביתה, אינה מדליקה אלא שני נרות.

קודם הדלקת הנרות נוהגים להפריש מעות לקופה של צדקה.

כשמדליקים, אחד האיש ואחד האשה, מברכין עובר לעשייתן.

לכן נוהגות הנשים להדליק תחילה, ולפרוס כפיהן בין הנרות ובין עיניהן, או מכסות עיניהן בכפיהן, כדי שלא יהנו עדיין מאור הנרות, ומברכות הברכה, ואחר כך רואות שוב את הנרות.

ברכת הדלקת נרות שבת:

ברוך אתה יהוה אלהינו יי אלהינו, אלהינו
במצותינו וצנונו להדליק נר של שבת.

אחר ההדלקה תאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו יי אלהינו יי אלהינו
אבותינו הקדושים יעמד לי ולבעלי ולבני ולבנותי ולכל בני ביתנו, ובזכות מצות
הצדקה והחסד תחון אותנו ואת כל עמך בית ישראל, ותשפיע עלינו שפע ברכה
ותיים טובים ושלום, ופרנסה מובה ובריאות איתנה, והצלחה בגשמיים וברוחניים,
ותפקדנו בפקדת ישועה ורחמים לעבדך בלבב שלם, ותשלים בתינו ותשכן שכינתך

כינינו, ותן לנו עשר וכבוד ואריכות ימים ושנים, ותשלח רפואה שלמה לכל חולי
עמך בית ישראל: וזבני לגדל בנים ובני בנים, תלמידיו חכמים ונבונים, העוסקים
בתורה ויראי אלהים, אנשי אמת ורע קדוש, דבקים בך ורודפי מצות, ואל ישלח בנו
עין הרע ופגע רע ושום חלי: **אנא יהוה אלהינו יהוה אחד** יהוה אחד **אלהינו** תתקבל תפלתנו, **שמע נא את**
תחנוני בעת הזאת בזכות אבותינו הקדושים אברהם יצחק ויעקב, ובזכות אמותינו
שרה רבקה רחל ולאה. והאר נרנו שלא יכבה לעולם. והאר פניך - ונושע, וזכות מצות
הצדקה והדלקת נרות שבת קדש תעמד לי ותקבל תפילתי ברצון, אמן:

סדר קידוש ליל שבת

בבואו מבית הכנסת יאמר בשמחה:

שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

בּוֹאֲכֶם לְשָׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

בְּרַבּוּנֵי לְשָׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

בְּנִשְׁבָּתְכֶם לְשָׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

בְּצִאֲתְכֶם לְשָׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיזוֹן מִלְּךָ מַלְכֵי הַמְּלָכִים
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא:

(ג' פעמים)

כִּי מִלְאָכֵי יָצִיחַ לָךְ. לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְרָבְרָךְ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁמַר צִאֲתְךָ וּבּוֹאֲךָ.
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

אִשֶׁת חַיִל מִי יִמְצֵא. וְרַחֵק מִפְּנִינִים מִבְּרָח:

כָּמַח בָּהּ לֵב בַּעֲלָהּ. וְשָׁלַל לֹא יַחֲסֵר:

גְּמֻלָתָהּ טוֹב וְלֹא רָע. כֹּל יְמֵי חַיֶּיהָ:

דְּרָשָׁה צָמֵר וּפְשָׁתִים. וּתְעַשׂ בְּחַפְזָן בְּפִיָּה:

קִיְיַתָּה כְּאֵנִיּוֹת סוֹחֵר. מִמְרַחֵק תִּבְיֵא לְחֶמֶה:
 וְתִקֵּם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן מֶרֶץ לְבֵיתָהּ. וְחַק לְנַעֲרַתֶּיךָ:
 וְמִמָּה שְׂדֵה וְתִקְחָהּ. מִפְּרֵי כִפִּיָּה נִמְעָה כָּרֶם:
 חֲגִרָה בְּעוֹז מְתֵנֶיךָ. וְתִאֲמִין וְרוֹעַתֶיךָ:
 מִטְעָמָה כִּי טוֹב סִחָרָה. לֹא יִכְבֶּה כְּלַיְלָה גֵרָה:
 יְדִיָּה שְׁלַחָה בְּבִישׁוֹר. וּכְפִיָּה תִמְכּוּ פְלֶדָ:
 כִּפָּה פֶרֶשָׁה לְעֵנִי. וְיְדִיָּה שְׁלַחָה לְאֲבִיוֹן:
 לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשְׁלָג. כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֶשׂ שְׁנַיִם:
 מִכְרָבִים עֲשֵׂתָהּ לָהּ. שֵׁשׁ וְאַרְבָּעֵי לְבוּשָׁה:
 נוֹדַע בְּשַׁעְרִים בְּעָלָהּ. בְּשִׁבְתּוֹ עִם זְקֵנֵי אֶרֶץ:
 סָדִין עֲשֵׂתָהּ וְתִמְכֹּר. וְחִגוֹר נִתְנָה לְבִנְעָנִי:
 עוֹז וְתִדָּר לְבוּשָׁה. וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן:
 פִּיָּה פִתְחָה בְּחֶמְדָּה. וְתוֹרַת חֶסֶד עַל לְשׁוֹנָה:
 צוֹפֶיָה הַלִּיכּוֹת בֵּיתָהּ. וְלָחֶם עֲצֵלוֹת לֹא תֹאכַל:
 קָמוּ בְנֵיָה וַיֹּאשְׁרוּתָהּ. בְּעָלָהּ וַיִּחַלְלָהּ:
 רְבוֹת בְּנוֹת עֲשׂו חֵיל. וְאֵת עֲלִית עַל בְּלָנָה:
 שְׁקָר חֲסוֹן וְהַכֵּל חִיפִי. אִשָּׁה יִרְאֵת יְדוּד הִיא תִתְחַלְּלָ:
 תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יְדִיָּהּ. וַיִּחַלְלוּהָ בְּשַׁעְרִים מַעֲשִׂיָהּ:

אֲתִקְיֵנוּ סְעוּדָתָא דְמַהֲיִמְנוּתָא שְׁלִימָתָא חֲדוּתָא דְמַלְכָּא קַדִּישָׁא: אֲתִקְיֵנוּ סְעוּדָתָא
 דְמַלְכָּא. דָּא הוּא סְעוּדָתָא דְחַקְל תְּפוּחִין קַדִּישִׁין (וְזַעֲרֵי אֲנָפִין וְעֵתִיקָא קַדִּישָׁא
 אֲתֵנוּ לְסַעֲדָא בְּחַדִּיָּה):

אֲחַלְלָהּ שֵׁם אֱלֹהִים בְּשִׁיר. וְאֲנַדְלָנוּ בְּתוֹרָה: יְדוּד עוֹז וּמַנְנֵי כּוּ כָּטַח לְבִי וְנַעֲזַרְתִּי.
 וַיַּעֲלוּ לְבִי. וּמִשִּׁירֵי אַהוּדָנוּ:

סימן אני יצחק לוריא בן שלמה (האר"י זיע"א):

אֲזוֹמֵר בְּשִׁבְחִין. לְמִיעַל גּוֹ פִתְחִין. דְּבַחְקַל תְּפוּחִין. דְּאֵינּוּן קַדִּישִׁין:
 נְזַמִּין לָהּ הַשְׁתָּא. בְּפִתְרָא חֲרָתָא. וּבְמַנְרָתָא טַבְרָתָא דְנִתְרָא עַל רִישִׁין:
 יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וּבִנְיִיהוּ בְלָהּ. בְּקָשׁוּמִין אֲזֵלָא. וּמֵאֵינִין וּלְבוּשִׁין:
 יַחֲבֵק לָהּ בְּעָלָהּ. וּבִיסוּדָא דִּילָהּ. דְּעַבִּיד נִתְחָא לָהּ. וְהָא כְּתִישׁ פְּתִישִׁין:
 צְוִחִין אַף עֲקִתִּין. בְּטִילִין וּשְׁבִיתִין. בְּרַם אֲנָפִין חֲרָתִין וְרוּחִין עִם נַפְשִׁין:

חדו סגני יימי. ועל חדא תרמי. נהורא לה יממי. וברכאן דנפישין:
 קריבו שושבינני. עבדו תקונינו. לאפשא זיני. ונונין עם רחשין:
 למעבד נשמתין. ורוחין חדתינ. בתרמינ ובתלתין. ובתלתא שבשין:
 ועטורין שבשין לה. ומלכא דלעילא. דתתעטר בלה. בקדיש קדישין:
 רשימין וסתימין. פגו כל עלמין. פרום עתיק יומין. חלא פמיש פמישין:
 יהא רעוא קמיה. דתשרי על עמיה. דיתענג לשמיה. במתיקין ודוכשין:
 אסדר לדרומא. מנרתא דסתימא. ושלחן עם נחמא. ובצפונא ארשין:
 בחמרא גו כסא. ומדאני אסא. לארום וארוסה. להתקפא חלשין:
 בעבד להון בתרין. במלון וקורין. בשבעין עטורין. דעל גבי חמשינ:
 (שביתין ושביקין. מסאבין דרחיקין. חבילין דמעיקין. וכל זיני חרשין):
 לשכינתא תתעטר. בשית נחמי לספר. בווי תתקפר. וזיני דכנישין:
 למבצע על ריפתא. בויחא ובביעתא. תרין וידין נקמא. סתימין ופרישין:
 משה ויהא דכיא. דמחנין רחיא. ונגדין נחליא. בגנה בלחישין:
 חלא נימא רזין. ומילין דגניזין. דליתחון מתחזין. ממירין ובכישין:
 אתעטרת בלה. ברזין דלעילא. בגו האי הילולא. דעירין קדישין:

ויהי רעוא מן קדם עתיקא קדישא דכל קדישין ממירא דכל ממירין סתימא דכלא
 דיתמשך טלא עלאה מניה למלא רישיה דזעיר אנפין ולהפיל לחקל תפוחין
 קדישין בנהירו דאנפין ברעוא ובחדותא דכלא. ויתמשך מן קדם עתיקא קדישא דכל
 קדישין ממירא דכל ממירין סתימא דכלא. רעותא ורחמי חנא וחסדא בנהירו עלאה
 ברעותא וחדוה עלי ועל כל בני ביתי. ועל כל הנלויים אלי ועל כל ישראל עמיה.
 ויפרקוין מכל עקתין בישינ דיתון לעלמא. ויומין ויתיהיב לנא ולכל נפשתינא חנא
 וחסדא וחי אריכי ומוזני ריחי ורחמי מן קדמיה, אמן בן יהי רצון:

נוהגים לומר לפני קידוש לשון הזוהר בפרשת ויקהל:

יומא דא מתעטרא בשבעין עטורין. ושמא עלאה קדישא אשתלים בכל סטורין.
 ואתנהירו בלהו דרגין וכלא בתרוה דברכאן ובקדשה על קדשה ותוספת
 דקדשה. קדשה דמעלי שבתא דא איהי קדשה דשבת בראשית. דהא אתקדשא
 מתלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דתפוחין קדישין. ובעינן לאדברא על האי קדושא
 בללא דעובדא דבראשית. וניחא ברזא דתלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דאתבליין
 בהו רזא דסחדותא דעובדא דבראשית. דהינו ויכלו השמים והארץ וכל צבאם וגו'.
 דאית בסחדותא דא תלתין וחמש תיבין. תלתין ותרון שבילין ותלת דרגין דתפוחין
 קדישין. תלת דרגין אינון שביעי שביעי שביעי. ואית ביה רזא דעלמא עלאה ורזא

דעלמא תתאה ורזא דכל מהימנותא. תלת זמנין אלהים. חד עלמא תתאה. וחד פחד יצחקי. וחד עלמא עלאה קדישא קדש קודשין. וכעין בר נש למסחד סהדותא דא בחדרה וברעותה דלפא לאסחדא קמי מאריה דמהימנותא. וכל מאן דיסתיד דא וישוי לביה ורעותיה לךא מכפר על כל חובי. ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו'. האי קדישא איהו בחד מתקלא לקבל סהדותא דמהימנותא. ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין במא דאית בויבלו. בלא סלקין לשבעין תיבין לאתעפרא בהו שבת דמעלי שבתא. וכאן חולקיה דבר נש דיבנו ברעותיה למליו אליו ליקרא דמאריה. ברוך יהוה אלהינו אלהינו לעולם אמן ואמן:

לפני הקידוש יאמר 'לשם יחוד' זה המובא בסה"ק בן איש חי:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (אהרנהי), ברחילו ורחימו (אההיהח), ורחימו ורחילו (אההיהח), ליחדא שם יו"ד ק"י בוא"ו ק"י ביהודא שלימ, בשם כל ישראל, הנה אנחנו באים לקיים מצות עשה דאורייתא לקדש את השבת, ולקיים מצות עשה דרבנן לקדש על חינו, כמו שפרשו רבותינו וכוונם לברכה פסוק "זכור את יום השבת לקדשו" וזכרוו בדברים הנאמרים על חינו. לתמן שרש מצות אלו במקום עליון. וחרו אנחנו מוכנים להמשיך אורות עליונים לחקל תפוחין קדישין על ידי הקנה בסוד המעשה והקנה בסוד הדבור, ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לפניך באלו בוננו בכל הקנות הראויות לבון בסוד המעשה ובסוד הדבור אשר יסרו לנו עבדיך חכמי ישראל בסדר הקדוש של שבת, ויעלה לפניך קדוש זה עם קדושי בניך היוצעים ומכונים בהנן. וימשך שפע וברכה רבה בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו לעבדך באמת ולשמר את כל שבתות קדשך, כל ימי חינו, במחשבת ודבור ומעשה, ביראה ואהבה ושמחה רבה. וחרו אנחנו מוכנים לקבל עליו מצות עשה של התשובה, כמו שכתוב "ושבת עד יהוה אלהינו אלהינו ושמעת בקלו". ויהי נעם אדני אלהינו ויעשה ידיו בוננו עלינו. ומעשה ידיו בוננו:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה עתה את רצון לפניך, וימשך לנו ולנפשוננו ולבנינו ובנותינו ולכל ישראל שפע שלום, מוכה וברכה, חיים חן וחסד ורחמים, על ידי כ"ב צנורות עליונים אשר הם פתוחים ומריקים שפע וברכה מברכה העליונה מראש כל הקברים. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו אלהינו ואלהי אבותינו, שבזכות מצות מונית בום חינו של הקדוש במים, מלא ידיו מברכותיה, מעשר מתנות ידך, ובזכות יעקב תמימה, אשר מתק הנבורות בחסדים, בפתוב "ויבא לו יין וישת", דארכי ליה מלא בינא, בן ברחמיך וחסדך יתמתקו כל הנבורות וחדנין ונמלנו חסדים מוכים:

וַיְהִי רִצּוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יֵאָדָּוְנוּ, אֵלֵינוּ יָהִי חַי חַי וְחַיִּים, **אֱלֹהֵינוּ**, תְּהִי בִּלְעֵד הַמַּחְזוּת בְּיָמֵינוּ, **וְאֵלֵינוּ**, תְּהִי בִּלְעֵד הַמַּחְזוּת בְּיָמֵינוּ, **אֲבוֹתֵינוּ,**
שְׂבוּבוֹת מִצְּוֹת הַבְּרָכָה שֶׁל קְדוּשַׁת שְׁבֶת עַל כּוֹס וַיֵּן מְלֶאֶךְ, וַתְּמַלְאוּ אוֹתֵינוּ כּוֹס
שָׁהם כִּי וְאָז סְמָ"ךְ, שְׁעוּלִים מִסְפָּר הַבְּרָכָה, וַיְהִיו צְנוּרוֹת לְקַבֵּל לָנוּ שְׁפַע הַבְּרָכָה
מִן הַבְּרָכָה הַעֲלוּנָה מִמִּקְוֵי הַבְּרָכוֹת. וַיִּתְקַּן כְּנוֹ מִקְרָא שְׂבֻתוֹב "רִצּוֹ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֵינוּ אֲתָךְ אֵת הַבְּרָכָה בְּאֶסְמֶיךָ וּבְכָל מְשַׁלַּח יָדְךָ". וְעַתָּה אֲדַנִּי
אֱלֹהִים הַזֶּה וְכִרְךָ אֵת בֵּית עַבְדְּךָ וּמְבַרְכְּךָ יְבָרַךְ בֵּית עַבְדְּךָ לְעוֹלָם. וַיְהִי
לְרִצּוֹן אֱמָרֵי פִי וְתָנִינוּ לְפִי לְפָנֶיךָ. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֵינוּ צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

קודם קידוש ישב במושבו על מטה מוצעת, ויאמר פתיחת אליהו זכור לטוב (ראה להלן בסוף הספר),
 עד 'קום רבי שמעון ויתחדשון' וכו', אחר כך יאמר פסוק 'ונח מצא חן בעיני ה' שתיים עשרה פעמים.
 ויעמוד לקדש. (בן איש חי פרשת נצבים).

מְזֻמֹּר לְדוֹר. יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֵינוּ רֵעִי לֹא אֲחֵסֶר: בְּנִאוֹת דָּשָׂא יִרְבִּיצְנִי. עַל מִי מְנַחֵת
יִנְחֵלְנִי: נִפְשֵׁי יִשׁוּבָב. יִנְחָנִי כְּמוֹעְגַל צֶדֶק לְמַעַן שְׂמוֹ: גַּם כִּי אֵלֶיךָ בִּגְיָא צְלַמְנוֹת
לֹא אֵירָא רַע כִּי אַתָּה עֲמָרִי. שְׂכָמְךָ וּמִשְׁעָנְךָ הִמָּה יִנְחַמְנִי: תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי שַׁלְחֹן נָגִיד
צוּרְרִי. דִּשְׁנַת כְּשִׁמֹּן רֹאשֵׁי כּוֹסֵי רוּיָה: אַךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיֵּי. וּשְׂבֻתֵי בְּבֵית
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֵינוּ לֵארוּךְ יָמִים:

יּוֹם הַשָּׂשִׁי. וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צִבְּאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה. וַיִּשְׁבֶּת בְּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלַאכְתּוֹ
אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיִּבְרַךְ אֱלֹהִים בְּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיִּקְדָּשׂ אֹתוֹ. כִּי כּוֹ שְׂבֻת
מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים בְּרֵא מְלַאכְתּוֹ תְּהִי בִּלְעֵד הַמַּחְזוּת בְּיָמֵינוּ
וּבְעֵד הַמַּחְזוּת בְּיָמֵינוּ

סְבָרֵי מְרַנְּנִי. (ועונים: לחיים):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֵינוּ יֵאָדָּוְנוּ, אֵלֵינוּ יָהִי חַי חַי וְחַיִּים, **אֱלֹהֵינוּ**, תְּהִי בִּלְעֵד הַמַּחְזוּת בְּיָמֵינוּ, **מְלֶאךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרִי**
הַגְּפֵן:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֵינוּ יֵאָדָּוְנוּ, אֵלֵינוּ יָהִי חַי חַי וְחַיִּים, **אֱלֹהֵינוּ**, תְּהִי בִּלְעֵד הַמַּחְזוּת בְּיָמֵינוּ, **מְלֶאךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קָדְשָׁנוּ**
בְּמִצְוֹתָיו וְרָצָה כְּנוֹ, וְשֻׁבַת קָדְשׁוֹ בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן הַנְּחִילָנוּ, זְכָרוֹן
לְמַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית, תַּחֲלָה לְמִקְרָאֵי קָדְשׁ, זְכָר לִיצִיאַת מִצְרָיִם, וְשֻׁבַת קָדְשְׁךָ
בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן הַנְּחִילָנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֵינוּ מְקַדְּשׁ הַשְּׂבֻת:

ישב ושתה רביעית או מלוא לוגמיו, ולא יברך אחריו ברכה אחרונה, אף אם שתה רביעית:

תפילת הבנים:

הבנים ינסקו את ידי אביהם ואמם. ויברכו אותם אביהם ואמם. ישים האב (וכן האם) את ידו על ראש בנו ויאמר:

לבן: **ישמך אלהים** תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **כאפרים וכמנשה:**

לבת: **ישמך אלהים** תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **כשרה רבקה רחל ולאה:**

יברכה יהוה אחרונה **אחרונה** היה הוא והיה **ישמך: יאר יהוה** אחרונה **פניו אליך ויחנך: ישא**
יהוה אחרונה **פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את שמי על בני ישראל.**

ואני אנרכם:

יש מוסיפים לברך:

יהי רצון מלפני אבינו שפשמים אחרונה **שיתן כלבך אהבתו. ותהיה יראה**
יהוה אחרונה **על פניך כל ימי חייד שלא תחטא. ותהי חשקה בתורה**
ומצות. עיניך לנוכח וביטוי. פיה ידבר חכמות ולבך יהנה אימות. ידך יהיו עוסקות
במצות. רגליך ירוצו לעשות רצון אביך שפשמים. ויתן לך בנים ובנות צדיקים
וצדיקות עוסקים בתורה ומצות כל ימיהם. ויהי מקורך ברוח. ונומין לך פרנסתך
ביתר ובנחת וברוח מתחת ידו הרחבה. ולא על ידי מתנות בשר ודם. פרנסה שתהיה
פניו לעבודת יהוה אחרונה **אמן:**

נמילת ידים

שאו ידיכם קודש וברכו את יהוה אחרונה **אמן:**

ברוך אתה יהוה אחרונה **אלהינו** תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **מלך העולם אשר קדשנו**
במצותיו, וצונו על נמילת ידים:

על הלחם מברך:

ברוך אתה יהוה אחרונה **אלהינו** תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **מלך העולם המוציא לחם**
מן הארץ:

ויאמר את לשון הזוהר פרשת יתרו (פח, א) המדבר מכבוד סעודה זו:

זכור את יום השבת לקדשו (שמות כ). **רבי יצחק אמר, בתיב (שמות כ) ויברך**
אלהים תקנה בעל חיובות ובעל המצוות כולם **את יום השביעי, ובתיב במן (שמות מז) ששת ימים תלקטוהו**
וביום השביעי שבת לא יהיה בו. פיון דלא משתבח ביה מזוני, מה פרבתי אשתכח
ביה. אלא הכי תאנא, כל ברבאן דלעילא ותתא, ביומא שביעאה תליון. ותאנא, אמאי
לא אשתכח מנא ביומא שביעאה, משום דתהוא יומא, מתברבאן מיניה כל שיתא

יומין עלאיין, וכל חד וחד יתיב מזוניה לתתא, כל חד ביזמיו, מההיא ברכה דמתפרכאן ביזמא שביעאה. ובגניי ביה, מאן דאיהו בדרגא דמהימנותא, בעי לסדרא פתורא, ולא תקנא סעודתא בליילא דשבתא, בגין דיתברך פתוריה, כל אינון שיתא יומין, דהא ביההוא זמנא, אודמן ברכה, לאתברכא כל שיתא יומין דשבתא, וברכתא לא אשתכח בפתורא ריקניא. ועל ביה, בעי לסדרא פתוריה בליילא דשבתא, בנהמי ובמזוני. רבי יצחק אמר, אפילו ביזמא דשבתא נמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי בשבתא, בגין דישתכח שבועא ועונגא בהאי יומא בעלמא. רבי אבא אמר, לאודמנא ברכתא באינון יומין דלעילא, דמתפרכאן מהאי יומא. והאי יומא, מליא רישיה דזעיר אנפין, מפלא דנחית מעתיקא קדישא סתימא דכלא, ואמיל לחקלא דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל שבתא, דיתברכו בלהו בחדא. ועל דא בעי בר נש, לאתענגא תלת זמני אליו, דהא ביה תליא מהימנותא דלעילא, בעתיקא קדישא, ובזעיר אנפין, ובחקלא דתפוחין. ובעי בר נש לאתענגא בהו, ולמחדי בהו. ומאן דגרע סעודתא מנייהו, אחוי פגימותא לעילא ועונשה דההוא בר נש סני. בגניי ביה, בעי לסדרא פתוריה, תלת זמני, מכד עייל שבתא, ולא ישתכח פתוריה ריקניא, ותשרי ברכתא עליה, כל שאר יומי דשבתא. ובחאי מלא, אחוי, ותלי מהימנותא לעילא. רבי שמעון אמר, האי מאן דאשלים תלת סעודתי בשבתא, קלא נפיק ומברוא עליה, (ישעיה נח) אז תתענג על יהוה ^{אחיוני} יאחיוני ^{היהוה}, דא סעודתא חדא, לקבל (ויקרא רפ"ח ע"ב) עתיקא קדישא דכל קדישין. ותרפבתיך על פמתי ארין, דא סעודתא תגניא, לקבל חקלא דתפוחין קדישין. והאכלתיך נחלת יעקב אביה, דא הוא שלימו דאשתלים בזעיר אנפין. ולקבליהו בעי לאשלמא סעודתיה, ובעי לאתענגא בכלהו סעודתי, ולמחדי בכל חד וחד מנייהו, משום דאיהו מהימנותא שלימתא. ובגין ביה, שבתא אתיקר, מכד שאר זמני וחגין, משום דכלא ביה אשתכח, ולא אשתכח הכי בכלהו זמני וחגי. אמר רבי חייא בגין ביה, משום דאשתכח כלא ביה, אידבר תלת זמני. דבתיב, (בראשית ב) ויכל אלהים ^{תקין בעל חיובים} ויברך אלהים ^{תקין בעל חיובים} את יום השביעי. (דף פ"ח ע"ב) רבי אבא, (נ"א רב המנונא סבא) בד הנה יתיב בסעודתא דשבתא, הוי חד, בכל חד וחד, ותוה אמר, דא היא סעודתא קדישא, דעתיקא קדישא סתימא דכלא. בסעודתא אחרא הוה אמר, דא היא סעודתא דקודשא בריך הוא. וכן בכלהו סעודתי, ותוה חדי בכל חד וחד. בד הנה (דף פ"ח ע"ב) אשלים סעודתי, אמר אשלימו סעודתי דמהימנותא. רבי שמעון, בד הנה אתי לסעודתא, הוה אמר הכי, אתקינו סעודתא דמהימנותא עלאה, אתקינו סעודתא דמלבא, ותוה יתיב וחד. בד אשלים סעודתא תליתאה, הוה מכרוז עליה, אז תתענג על יהוה ^{אחיוני} יאחיוני ^{היהוה}, ותרפבתיך על פמתי ארין והאכלתיך נחלת יעקב אביה. אמר רבי אלעזר לאבוי, אליו סעודתי הוה מתתקניו. אמר ליה, ליליא דשבתא, בתיב,

וְתִרְפַּבְתִּידָּ עַל כְּמַתִּי אֶרְצֵי. בֵּיה בְּלִילְיָא, מִתְפַּרְכָּא מִטְרוּנִיתָא, וְבִלְחֹו תְּקַל תְּפּוּחִין, וּמִתְפַּרְכָּא פְּתוּרִיה דְּכַר נֶשׁ, וְנִשְׁמַתָּ אֶתּוֹסְפַת, וְהָוָא לִילְיָא, חֲדוּה דְּמִטְרוּנִיתָא הָוִי. וְכַעֲי בַר נֶשׁ לְמַחֲרֵי בְּחֲדוּתָא, וְלִמְיַבֵּל סְעוּדָא דְּמִטְרוּנִיתָא. פְּרוּף יְהוֹנָסֵן יִתְּרוֹנָהּ אִתְּרוּנָהּ הִתְּרוּנָהּ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

לימוד פתח אליהו בשעת האכילה שצריך ללמוד אז גם תורת הנסתר

הרב הבן איש חי (בספרו על התורה פרשת תרומה), כתב וז"ל: "... ואמר "לחם פנים" רמז לפי דרכו שילמד גם כן על השולחן דברי סוד שנקראים פנים מלבד לימוד הנגלה, לכן נוהגים חסידים ואנשי מעשה אפילו בבילות הקיץ, ואפילו בעת שהם נחפזים בעבור איזה עסק, ללמוד על השולחן 'פתח אליהו' הנביא זכור לטוב. (ראה פתח אליהו להלן בסוף הספר).

סדר קידוש היום

אַתְּקִינֵנוּ סְעוּדָא דְּמַהִּימְנוּתָא שְׁלִימָתָא חֲדוּתָא דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא. אַתְּקִינֵנוּ סְעוּדָא דְּמַלְכָּא. דָּא הִיא סְעוּדָתָא דְּעֵתִיקָא קְדִישָׁא (וְתַקַּל תְּפּוּחִין קְדִישִׁין וְנִצִּיר אַנְפִּין אֶתְּנוּ לְסַעְרָא בְּמַרְיָה):

- אַסְדֵּר לְסְעוּדָתָא. בְּצַפְרָא דְּשַׁפְתָּא. וְאִזְמִין כְּהַ שְׁפָא. עֵתִיקָא קְדִישָׁא:
- נְהוּרִיה יִשְׂרָי כְּהַ. בְּקִדּוּשָׁא רַבָּא. וּבְחַמְרָא טַבָּא. דְּבִיה תְּחִידִי נַפְשָׁא:
- יִשְׁדֵּר לֵן שׁוּפְרִיה. וְנַחְוֵו בִּיקְרִיה. וְיַחְוֵו לֵן סְתָרִיה. דְּאִתְּאִמֵּר בְּלַחֲשָׁא:
- יְגַלָּה לֵן מַעֲמִי. דְּבַתְרִיסֵר נַחְמִי. דְּאִינֵנוּ אֶת בְּשָׁמִיה. כְּפִילָא וּקְלִישָׁא:
- צְרוּרָא דְּלַעֲלֵא. דְּבִיה חַיִּי כְּלָא. וְיִתְרַבִּי חֵילָא. וְתִיִּסַּק עַד רִישָׁא:
- חֲדוּ חַצְדֵי חֶקְלָא. בְּדַבְּוֵר וּבְקֶלָא. וּמְלִילוּ מְלָה כְּמַתִּיקָא וּבְדוּבְשָׁא:
- קָדָם רַבּוֹן עֲלָמִין. כְּמַלְיֵן סְתִימִין. תְּגַלְלוּן פְּתַנְמִין. וְתִמְרוּן חֲדוּשָׁא:
- לְעַפֵּר פְּתוּרָא. בְּרוּא יְקוּרָא. עֲמִיקָא וּסְמִירָא. וְלֵאז מַלְתָּא אִוְשָׁא:
- וְאִלִּין מַלְיָא. יְהוּן בְּרַקִּיעֵיָא. וְתַמֵּן מֵאן שְׂרָיָא. חֶלָא הָוָוָא שְׂמִשָׁא:
- רַבּוֹ יִתִּיר יִסְגֵי. לְעִילָא מֵן דְּרַגְיָה. וְיִסַּב כַּת זִוּגָה. דְּהוּת פְּרִישָׁא:

קודם קידושא רבא נכון לומר לשון הזוהר פרשת ויקהל:

קִידּוּשָׁא דְּיוֹטָא, הָא אוּקְמוּהּ בּוּרָא פְּרִי הַגִּפְוֵן, וְלָא יִתִּיר. דְּהָא יוֹמָא קִיאִים לְקִדְשָׁא לִיָּה, מַח דְּלִית חֲבִי בְּלִילְיָא, דְּאֵנָן צְרִיכִין לְקִדְשָׁא לִיָּה, כְּתַנִּי מְלוּן, כְּמַח דְּאוּקְמוּנָא. וְלָא אִתְּקַדֵּשׁ הָא לִילְיָא, אֶלָּא כְּעַמָּא קְדִישָׁא לְתַתָּא, כַּד שְׂרָיָא עֲלִיָּהּ: הָוָוָא רִוּחָא עֲלָתָה. וְאֵנָן כְּעִינֵן לְקִדְשָׁא לִיָּה בְּרַעוּתָא דְּלַבָּא, לְכוּנָא דְּעֵתָא לְחַא. וְיוֹמָא

אִיהוּ קַא מְקַדְשָׁא לִיה. וְיִשְׂרָאֵל מְקַדְשֵׁי בְּצִלוֹתֵינוּ וּבְעוֹתֵינוּ, וּמִתְקַדְשֵׁינוּ בְּקְדוּשַׁתִּיה, בְּהֵא
יִזְמָא. וּבְאֵין יִשְׂרָאֵל, עֲמָא קְדִישָׁא, דְּאֶחְסִינוּ יִזְמָא דָא, אַחְסַנְתָּ יְרוּתָא לְעֵלְמִין. בְּרוּךְ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

ויאמר 'לשם יחוד' זה לפני קידושא רבא:

לְשֵׁם יְחִוּד קְדִישָׁא בְּרוּךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ (יאהרונה), בְּדַחֲלוֹ וּרְחִימוּ (יאההויה), וּרְחִימוּ
וּדְחִילוּ (יאההויה), לְיַחְדָּא שֵׁם יו"ד ק"י בּוּא יו"ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים, בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל,
הֵנָּה אֲנִכִּי בָא לְקַדְשׁ עַל הַיּוֹן קְדוּשָׁא רַבָּא, לְעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיִצְרָנוּ וּלְעֲשׂוֹת רִצּוֹן בּוּרְאֵנוּ.
וְהִי נַעַם אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ:

מִזְמוֹר לְדָוִד. יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ רַעִי לֹא אַחְסֵר: בְּנֵאוֹת דְּשֵׁא יִרְבִּיצֵנִי. עַל
מִי מִנְחוֹת יִנְחֵלְנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבָב. יִנְחֵנִי בְּמַעְגְלֵי צְדָק לְמַעַן שָׁמוּ: גַּם
כִּי אֵלֶךְ בְּגִיּא צְלָמוֹת לֹא אֵירָא רַע כִּי אֵתָּה עִמָּדִי. שְׂכַמְךָ וּמַשְׁעֲנֶתְךָ הֵמָּה
יִנְחֵמֵנִי: תַּעֲרֶךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגְדַּ צוּרְרֵי. דְּשִׁנְתָּ בְּשִׁמְן רֵאשֵׁי בּוֹסֵי רוּיָה: אֵךְ
טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיֵּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ לְאֶרֶץ יְמִים:
אִם תָּשִׁיב מִשְׁכַּבְתִּי הַגֵּלָּה, עֲשׂוֹת חֲפָצְךָ בְּיוֹם קְדִישִׁי. וְקִרְאתָ לְשִׁבְתִּי עֲנֵנִי
לְקַדוּשׁ יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ מְכַבֵּד. וּכְבֹדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרַכְיָה, מִמְּצוּא
חֲפָצְךָ וְדַבַּר דְּכַר: אִזּוּ תִתְעַנֵּנִי עַל יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְהִרְפַּכְתִּיךָ עַל בְּמִתִּי
אֶרֶץ. וְהֵאכְלַתִּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אָבִיךָ כִּי פִי יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ דְּכַר:

וְשִׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבֶת. לְעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבֶת לְדוֹרְתָם בְּרִית עוֹלָם:
כִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעוֹלָם. כִּי שִׁשַׁת יָמִים עָשָׂה
יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ, וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנְפָּשׁ. עַל
כֵּן בְּרוּךְ יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֶת יוֹם הַשְּׁבֶת וַיְקַדְּשֵׁהוּ:

סְבָרֵי מְרַנְּנִי. (ועונים: לחיים):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ, אֱלֹהֵינוּ מְלֶךְ הָעוֹלָם, בּוּרָא פְּרִי
הַגֵּפֶן:

ושותה רביעית או מלוא לוגמיו ויתן לכל המסובין, ואחר כך יטול ידיו מעומד, ויברך "על נטילת ידיים"
ויבצע על שני כיכרות כפי שכבר נזכר בליל שבת.

ואומר את לשון הזהרה פרשת יתרו (פח, ב) המדבר מכבוד סעודת השבת:

בְּיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, בְּסַעֲוִדְתָא תַּנְיִינָא, בְּתִיב (ישעיה נח) אִזּוּ תִתְעַנֵּנִי עַל יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ.
עַל יְהוָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֱלֹהֵינוּ וְדָא. דִּתְחִיא שַׁעְתָּא אַתְּגַלִּיא עֵתִיקָא קְדִישָׁא, וּבְלַחוּ

עֲלֵינוּ בְּחַדְוֹתָא, וְשָׁלִימוּ וְחַדְוֹתָא דְעִתִּיקָא עֲבָדִינוּ, וְסַעֲוֵדְתָּא דִּילִיָּהּ הוּא וְדָאֵי.
בְּסַעֲוֵדְתָּא תְּלִיתָאָה דְשִׁבְתָּא, כְּתִיב וְהֶאֱכַלְתֶּיךָ נַחֲלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ. דָּא הוּא סַעֲוֵדְתָּא
דְּוָעִיר אֲפִין, דְּתוּי בְּשָׁלִימוֹתָא. וְכִלְהוּ שִׁירָא יוֹמִין, מִתְּהוּא שְׁלִימוּ מִתְּכַרְכֵּן. וְכַעֵי כִּד
נָשׁ לְמַחְדֵי בְּסַעֲוֵדְתֵיהָ, וְלֹא שְׁלֵמָא אֲלִין סַעֲוֵדְתֵי, דְּאֵינֵן סַעֲוֵדְתֵי מְהִימְנוֹתָא שְׁלִימְתָא,
דְּוִרְעָא קִדְיָשָׁא דְיִשְׂרָאֵל, דִּי מְהִימְנוֹתָא עֲלָאָה, דְּהָא דִּילְהוֹן הִיא, וְלֹא דְעֲמִין עוֹבְדֵי
עֲבֹדְת פּוֹכְבִים וּמְזֹלוֹת. וּבְגִינֵי כִּד אָמַר, (שְׁמוֹת ל"א) בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזוּ,
בְּסַעֲוֵדְתֵי אֲלִין, אֲשֶׁתְּמוֹדְעוּן יִשְׂרָאֵל, דְּאֵינֵן בְּנֵי מִלְכָּא. דְּאֵינֵן מְהִיכְלָא דְּמִלְכָּא, דְּאֵינֵן
בְּנֵי מְהִימְנוֹתָא, וּמֵאן דְּפָגִים חֵד סַעֲוֵדְתָּא מְנִיחֵי, אֲחִיו פְּגִימוֹתָא לְעִילָא, וְאֲחִיו גְּרַמִּיהָ
דְּלֹא מְבִנֵי מִלְכָּא עֲלָאָה הוּא, דְּלֹא מְבִנֵי חִיכְלָא דְּמִלְכָּא הוּא דְּלֹא מוֹרְעָא קִדְיָשָׁא
דְּיִשְׂרָאֵל הוּא. וְיַחֲבִין עֲלִיהָ חוּמְרָא דְּתַלְת מְלִין, דִּינָא דְּגִיחָנָם וְגו'. וְתָא חֲזוּ, כְּכִלְהוּ
שְׂאָר וּמִנֵּן וְחִינֵן, כְּעֵי כִּד נָשׁ לְחֵדֵי, וְלְמַחְדֵי לְמַסְבְּנֵי. וְאֵי הוּא חֵדֵי בְּלַחְדוּרֵי, וְלֹא יְהִיב
לְמַסְבְּנֵי, עוֹנְשִׁיהָ סְנֵי, דְּהָא בְּלַחְדוּרֵי חֵדֵי, וְלֹא יְהִיב חֵדֵי לְאַחְרָא. עֲלִיהָ כְּתִיב, (מִלְכֵי
ב) וְזִרְתֵי פִרְשׁ עַל פְּנִיכֶם פִּרְשׁ חֲנִיכֶם. וְאֵי אִיחֵו בְּשִׁבְתָּא חֵדֵי, אִף עַל גַּב דְּלֹא יְהִיב
לְאַחְרָא, לֹא יְהִיב עֲלִיהָ עוֹנְשָׁא, כְּשְׂאָר וּמִנֵּן וְחִינֵן, דְּכְתִיב פִּרְשׁ חֲנִיכֶם. פִּרְשׁ חֲנִיכֶם
קָאָמַר, וְלֹא פִרְשׁ שְׁבַתְכֶם. וְכְתִיב (שְׁעִיָּה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי. וְאֵלוֹ שְׁבַת
לֹא קָאָמַר. וּבְגִינֵי כִּד כְּתִיב, בִּינֵי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. וּמִשׁוּם דְּכָל מְהִימְנוֹתָא אֲשֶׁתְּכַח
בְּשִׁבְתָּא, וְיַחֲבִין לִיהָ לְבַר נָשׁ נְשִׁמְתָּא אַחְרָא, נְשִׁמְתָּא עֲלָאָה, נְשִׁמְתָּא דְּכָל שְׁלִימוּ כְּהָ,
כְּוֹנָמָא דְּעֲלָמָא דְּאֵתֵי. וּבְגִינֵי כִּד אֲקַרְבֵי שְׁבַת. מִהוּ שְׁבַת. שְׁמָא דְּקוּדְשָׁא כְּרִיד הוּא.
שְׁמָא דְּאִיחֵו שְׁלִים מְכַל סְמְרוֹי. אָמַר רַבִּי יוֹסֵי, וְדָאֵי כִּד הוּא. וְוִי לִיהָ לְבַר נָשׁ, דְּלֹא
אֲשִׁלִים חַדְוֹתָא דְּמִלְכָּא קִדְיָשָׁא. וּמֵאן חַדְוֹתָא דִּילִיָּהּ. אֲלִין תְּלַת סַעֲוֵדְתֵי מְהִימְנוֹתָא.
סַעֲוֵדְתֵי דְּאַבְרָהָם יִצְחָק וְיַעֲקֹב כְּלִילֵן כְּהוּ. וְכִלְהוּ חֵדֵי עַל חֵדֵי מְהִימְנוֹתָא שְׁלִימוֹתָא,
מְכַל סְמְרוֹי. תָּאנָא, כְּחֵדִין יוֹמָא מִתְּעַפְרֵן אַבְתָּן, וְכָל בְּנִין וְנִקְוֵן, מִה דְּלֹא חֲכִי כְּכָל
שְׂאָר חֲגִין וְנִמְנִין. כְּחֵדִין יוֹמָא, תִּיבְיָא דְּגִיחָנָם נִיחִין. כְּחֵדִין יוֹמָא, כָּל דִּינֵן אֲתַכְפִּין,
וְלֹא מִתְּעַרְוּן בְּעֲלָמָא. כְּחֵדִין יוֹמָא אֲזִרְיָא מִתְּעַפְרָא בְּעַמְרִין שְׁלִימִין. כְּחֵדִין יוֹמָא,
חַדְוֹתָא וְתַפְנוּקָא אֲשֶׁתְּמוֹעַ, כְּמֵאֲתָן וְחִמְשִׁין עֲלֵמִין. כְּוִיד יְהוֹנָן אֲחִירֵי אֲחִירֵי אֲחִירֵי לְעוֹלָם

אֲמֵן וְאֲמֵן:

סַעֲוֵדָה שְׁלִישִׁית

בסעודה שלישית אומר:

אַתְקִינוּ סַעֲוֵדְתָּא דְּמְהִימְנוֹתָא שְׁלִימְתָּא חַדְוֹתָא דְּמִלְכָּא קִדְיָשָׁא. אֲתַקִּינוּ סַעֲוֵדְתָּא
דְּמִלְכָּא. דָּא הוּא סַעֲוֵדְתָּא דְּמִלְכָּא קִדְיָשָׁא וְהִיר אַנְפִּין, (וְעִתִּיקָא קִדְיָשָׁא וּמְכַל

תַּפְנוּתֵין קִדְיָשִׁין אֲתָן לְסַעֲדָא כְּחֵרִיָּה):

בְּנֵי הַיִּבְלָא דְכַסְפִּין. לְמַחְזֵי זֵי דְזַעֲר
הַפְּנִים.
יְהוֹן הַכָּא. בְּהַאי תַּבְּא. דְּבִיה מְלָבָא
בְּגִלּוּפִין.
צְבוּ לְחַדְא. בְּהַאי וְעָדָא. בְּגוּ עִרְיִן וְכָל
גְּדַפִּין.
חַדְו הַשְּׁתָּא. בְּהַאי שְׁעָתָא. דְּבִיה רַעְוָא
וְלִית וְעַפִּין.
קַרְיָבוּ לִי. חֻזּו חִילֵי. דְּלִית דִּינִין
דְּתַקְפִּין.
לְבַר נְמַלִּין. וְלֹא עֲאֲלִין. תְּנֵה בְּלָפִין
דְּחַצִּפִּין.
וְהָא אֶזְמִין. עֲתִיק יוֹמִין. לְמַצְחָא עָרִי
יְהוֹן חַלְפִּין.
רַעֵו דִּילָהּ. דְּגַלִּי לִיהּ. לְבַטְלָא בְּכָל
קְלִפִּין.
יִשְׁוֵי לֹזֵן. בְּנוֹקְבִיהוֹן. וַיִּשְׁמְרוֹן בְּגוּ בְּפִין.
אַרְי הַשְּׁתָּא בְּמִנְחָתָא. בְּחַדְוָתָא דְזַעֲר
אַנְפִּין.

ולפני סעודה שלישית יאמר 'לשם יחוד':

לְשֵׁם יְחֻד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהּ (יאהרונתי), בְּדַחֲלֵו וְרַחֲמֵו (יאהויהה), וְרַחֲמֵו
וְדַחֲלֵו (יאהויהה), לְיַחְדָּא שְׁם יו"ד ק"י בְּנֹא"ו ק"י בְּיַחְדָּא שְׁלִים, (יהוה) בְּשֵׁם כָּל
יִשְׂרָאֵל, תְּנֵה אֲנָכִי בָּא לְקִים מִצְוֹת סְעָדָה שְׁלִישִׁית שְׁל שְׁפֹת, וְהִיא בְּגַד יַעֲקֹב אֵב שֶׁל
שִׁבְעִים נֶפֶשׁ, וּבְזִכְרוֹתָו נִנְצַל מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמְגוֹג, וּיְקִים בְּנוּ מִקְרָא שְׁפֹתוֹב: וְהִאֲכַלְתֶּיהּ
נְחֹלֵת יַעֲקֹב אֲבִיהּ, נְחֹלֵה בְּלִי מִצְרַיִם. וּבְכֵן בְּכַח סְגֻלַּת שְׁלֹשׁ סְעָדוֹת אֱלוֹי יִתְקַן פְּגַמֵּינוּ
בְּסְעָדוֹת חֲרָשׁוֹת וּמִאֲכָלוֹת אִסּוּרוֹת. וְיִהִי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ תְּתַבְּרֵנוּ וְתַעֲזֵבנוּ עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה דִּינֵו
בּוֹנְנָה עֲלֵינוּ. וּמַעֲשֵׂה יְדִינֵו בּוֹנְנָהוּ:

יש נוהגים לומר בתוך סעודה שלישית ג' פעמים מזמור זה:

בְּזִמְמוֹר לְדָוִד. יְתוֹבֵנוּ יִמְרוּנוּ אֱלֹהֵינוּ רַעֵי לֹא אַחְסֵר: בְּנֵאוֹת דְּשָׂא יְרַבִּיצֵנוּ. עַל מֵי מִנְחֹת
יְנַחֲלֵנוּ: נַפְשֵׁי יִשׁוּבְב. יְנַחֲנוּ בְּמַעֲגְלֵי צָדֵק לְמַעַן שְׁמוֹ: גַּם כִּי אֵלֶּךְ בְּגֵיא צִלְמוֹת
לֹא אִירָא רַע כִּי אַתָּה עֲמָדִי. שְׁכַמֵּךְ וּמַשְׁעֲנֵתְךָ הִמָּה וְנַחֲמֵנוּ: תַּעֲרֵךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגֶד

צוֹרְרִי. דְּשַׁנְתָּ בְּשִׁמְן רֵאשֵׁי בּוֹסֵי רוּחָה: אֵךְ טוֹב וְחֶסֶד יִרְדְּפוּנִי כָּל יְמֵי חַיִּי. וְשִׁבְתִּי בְּבֵית
יְהוָה יִאֲהוּבֵי יִאֲהוּבֵי אֱלֹהֵי הַיְיָ לְאֶרֶץ יָמִים:

יָרִיד נֶפֶשׁ אֵב תְּרַחֵמֵן. מְשׁוֹךְ עֶבֶדְךָ אֶל רְצוֹנְךָ. יְרוּץ עֶבֶדְךָ כְּמוֹ אֵיל. יִשְׁתַּחֲוֶה מוֹל
הַדָּרֶךְ. בִּי יַעֲרֵב לוֹ יְדִידוּתְךָ. מְנַפֶּת צוּף וְכָל טַעַם:

הַדּוֹר נֶאֱחָז יוֹ הַעוֹלָם. נֶפְשֵׁי חוֹלֵת אֶהְבֶּתְךָ. אֲנִי אֶל נָא רַפָּא נָא לָהּ. בְּתַרְאוֹת לָהּ נַעַם
וְיָדֶךָ. אִזוּ תִתְחַזַּק וְתִתְרַפָּא. וְהִתְהַלַּח לָהּ שְׂמֵחַת עוֹלָם:

וְתִיק יִחַמוּ רַחֲמֶיךָ. וְחוּסָה נָא עַל עַם אֶהְיָבְךָ. בִּי זֶה כְּמָה נִכְסוּף נִכְסַף. לְרֵאוֹת
בְּתַפְאֶרֶת עוֹךְ. אֲנִי אֶלִי חֲמַדַּת לְבִי. חוּסָה נָא וְאֶל תִּתְעַלֵּם:

הַגְּלָה נָא וּפְרוֹשׁ חֲבִיב. עֲלִינוּ סֶכֶת שְׁלוֹמְךָ. תֵּאִיר אֶרֶץ מִכְבוֹדְךָ. נְגִילָה וְנִשְׂמַחָה בְּךָ.
מַהֲרָ אֶהוּב בִּי כָּא מוֹעֵד. וְחַנּוּנוּ בְּיָמֵי עוֹלָם:

ויאמר את לשון הזוהר פרשת יתרו (פח, ב - פט, א) המדבר מגודל שעה זו:

תָּא חַוִּי, כְּכֹל שִׁיתָא יְמֵי דְשִׁבְתָּא, כּד מְטָא שְׁעֵתָא דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה, דִּינָא (קנ"ו ע"א)
תְּקִיפָא שְׁלֵמָא, וְכֹל דִּינִין מִתְעֲרִין. אֲבָל בְּיוֹמָא דְשִׁבְתָּא, כּד מְטָא עֲדוֹן דְצִלוֹתָא
דְמִנְחָה, רַעוּא דְרַעוּיִן אֲשַׁתְּכַת, וְעִתִּיקָא קְדִישָׁא גְלִיָּא רַעוּן דִּילִיה, וְכֹל דִּינִין מִתְכַּפִּיין,
וּמִשְׁתַּבַּח רַעוּתָא וְחַדוּ בְּכֵלָא. (דף פ"ט ע"א) וּבְחַאי רַעוּן, אֶסְתַּלַּק מִשָּׁה, נְבִיאָה מְחִימָנָא
קְדִישָׁא מְעֵלְמָא. בְּגִין לְמַנְדַּע, דְלָא בְּדִינָא אֶסְתַּלַּק, וְחַחֵיא שְׁעֵתָא (דף פ"ט ע"א) בְּרַעוּן
דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא נֶפֶק נִשְׁמַתִּיה, וְאֶתְטַמַּר בֵּיה. בְּגִין בְּךָ, (דברים לה) וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת
קְבַרְתּוֹ בְּחַיִּב. מַה עִתִּיקָא קְדִישָׁא, טְמִירָא מְכַל טְמִירוּן, וְלֹא יָדַעוּ עֲלָאִין וְתַמְאִין. אוּף
הַכָּא, חַאי נִשְׁמַתָּא דְאֶתְטַמַּר בְּחַאי רַעוּן, דְאֶתְנַלְלָא כְּשִׁעֵתָא דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה דְשִׁבְתָּא,
בְּחַיִּב וְלֹא יָדַע אִישׁ אֶת קְבַרְתּוֹ וְהוּא טְמִיר מְכַל טְמִירוּן דְעֵלְמָא, וְדִינָא לֹא שְׁלֵמָא
בֵּיה. וּבְאֵה חוֹלְקִיה דְמִשָּׁה. תָּאנָא בְּחַאי יוֹמָא, דְאוּרִינָא מִתְעַטְרָא בֵּיה, מִתְעַטְרָא
בְּכֵלָא, בְּכֹל אִינוּן פְּקוּדוּיִן בְּכֹל אִינוּן גּוֹרִין וְעוֹנָשִׁין, בְּשַׁבְעוּן עֲנִפִין דְנִהוּרָא, דְנִהוּרִין מְכַל
סְטָרָא וְסְטָרָא. מֵאן חַמִּי, עֲנִפִין דְנִפְקִין מְכַל עֲנַפָּא וְעֲנַפָּא, חַמְשָׁא קוּיִמִין בְּגוּ אִלְנָא,
בְּלַחוּ אֲנִפִין בְּחוּ אֲחִידוּן. מֵאן חַמִּי, אִינוּן תְּרַעִין דְמִתְפַּתְחוּן בְּכֹל סְטָר וְסְטָר, בְּלַחוּ
מוֹדְתֵרִין וְנִהוּרִין, בְּחַחוּא נִהוּרָא דְנִפְקִין וְלֹא פְּסִק. קָל כְּרוּזָא נִפְיק, אֶתְעֲרוּ קְדִישֵׁי
עֲלִינוּיָא, אֶתְעֲרוּ עֲמָא קְדִישָׁא, דְאֶתְבַּחַר לְעֵילָא וְתַתָּא. אֶתְעֲרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוּת
מְאִרִיכוּן. אֶתְעֲרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימָתָא. אוּדְמַנוּ בְּתֵלַת חֲדוּן, דְתֵלַת אֲבָחוּ. אוּדְמַנוּ
לְקַדְמוּת מְחִימָנוּתָא, דְחֲדוּתָא דְכָל חֲדוּתָא. וּבְאֵה חוֹלְקִכוּן, יִשְׂרָאֵל קְדִישֵׁי, בְּעֵלְמָא
דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֶתִי. דָּא הוּא יְרוּתָא לְבוּן, מְכַל עַמִּים עוֹבְדֵי עֲבֹדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת.
וְעַל דָּא בְּחַיִּב, בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אָמַר ר' יְהוּדָה, הָכִי הוּא וּדְבִאי. וְעַל דָּא בְּחַיִּב וְכוּר
אֶת יוֹם הַשְּׁבִיט לְקַדְשׁוֹ וּבְחַיִּב (ויקרא יט) קְדוּשִׁים תִּהְיוּ בִּי קְדוּשׁ אֲנִי יְהוָה יִאֲהוּבֵי אֱלֹהֵי הַיְיָ.
וּבְחַיִּב, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשִׁבְתָּ עֲנַג לְקְדוּשׁ יְהוָה יִאֲהוּבֵי אֱלֹהֵי הַיְיָ מְכֻבָּד. תָּאנָא, בְּחַאי

יומא, כל נשמתיהון דצדיקנייא, מתעדנין בתפנוגי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, ורוחא תרא מענונא דההוא עתיקא קדישא מתפשטא (ההוא מתפשט) בבליהו עלמין, וסלקא ונחתא, ומתפשטא לבלהו בני קדישין, לבלהו נטורי אורייתא, וניחין בנייתא שלים, מתנשי מבליהו, כל רוגיון, כל דינין, וכל פולחנין קשין. תרא הוא דכתיב, (ישעיה יד) כיום הניח יהוה אלהינו ^{אחרונה} לך מעצבך ומרנך ומן העבודה הקשה. בניני פה, שקיל שבתא לקבל אורייתא, וכל דנטיר שבתא, כאילו נטיר אורייתא בלא. וכתיב (ישעיה נו) אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק פה שומר שבת מחללו ושומר ידו מעשות כל רע. אשתמע, דמאן דנטיר שבת, במאן דנטיר אורייתא בלא. ברוך יהוה ^{אחרונה} לעולם אמן ואמן:

סדר הגדלה

לפני ההבדלה יש נוהגים לומר:

אליהו הנביא. אליהו הנביא. אליהו הנביא: במהרה יבא אלינו עם משיח בן דוד: איש אשר קנא לשם האל. איש בשר שלום על יד יקותיאל. איש נש ויכפר על בני ישראל. אלהו: (איש דורות שנים עשר ראו עיניו. איש הנקרא בעל שער בסימניו. איש ואזור עור אזור במתניו. אלהו: איש ועף על עובדי המנים. איש חש ונשבע מהרות נשמי מעונים. איש מל וממר עצר שלש שנים. אלהו: איש יצא למצוא לנפשו נחת. איש כלכלוהו העורבים ולא מת לשחת. איש למענו נתברכו כד וצפחת). אלהו: איש מוסריו הקשיבו כמהים. איש נענה פאש משמי נבוהים. איש שחו אחריו יהוה ^{אחרונה} הוא האלהים. אלהו: (איש עתיד להשתלח משמי ערבות. איש פקיד על כל בשורות טובות. איש ציר נאמן להשיב לב בנים על אבות. אלהו: איש קרא קנא קנאתי לוי בתפארה. איש רכב על סוסי אש ועלה בפערה. איש שלא טעם מעם מיתה וקבורה. אלהו: תשבי תצילנו מפי אריות. תבשרנו בשורות טובות פמוצאי שבתות. תשמחנו בנים על אבות). אלהו: איש תשבי על שמו נקרא. תצליחנו על ידו בתורה. תשמיענו מפי בשורה טובה במהרה. תוציאנו מאבלה לאורה. אלהו: אשרי מי שראה פניו בחלום. אשרי מי שנתן לו שלום. והחזיר לו שלום. יהוה ^{אחרונה} יברך את עמו בשלום. אלהו: בפתוב הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא. לפני בוא יום יהוה ^{אחרונה} הגדול והנורא: והשיב לב אבות על בנים, ולב בנים על אבותם: אליהו ^{אחרונה} ואלהי ^{אחרונה} אבותינו. בסימן טוב ובמזל טוב החל עלינו את (ששת) ימי המעשה הפאים לקראתנו לשלום. חשובים מכל חטא ופשע. ומנקום מכל עון ואשמה ורשע. ומדבקים בתלמוד תורה ומעשים טובים. ותננינם

חֲכֵמָה בִּינָה וְדַעַת מֵאַתָּה. וְתִשְׁמִיעֵנוּ כְּהֵם שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה. וְלֹא תַעֲלֶה קִנְיָתָנוּ עַל לֵב אָדָם. וְלֹא קִנְיָת אָדָם תַּעֲלֶה עַל לִבָּנוּ. מִלִּבָּנוּ וְאַלְהִינוּ ^{תְּתִיבְלָה חִיבִילַת}. שִׁים בְּרָכָה רוּחָה וְהַצְלָחָה כְּכֹל מַעֲשֵׂה יְדִינֵנוּ. וְכֹל חִיּוּעִין עֲלֵינוּ וְעַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲצָה מִזְכָּה וּמְחֻשְׁבָּה מִזְכָּה אִמְצוּ. בְּרַכּוּ. גְּדִלוֹ. קִיּוּמוֹ. קִיּוֹם עֲצָתוֹ. בְּדַבָּר שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּתֵּן לָהּ כֹּל־כִּלְכֶּבֶד. וְכֹל עֲצָתָה יִמְלֵא: וְנֶאֱמַר וְתִגְדֹר אִמָּר וְיָקָם לָהּ. וְעַל דְּרָכֶיךָ נְגִה אֹר: וְכֹל חִיּוּעִין עֲלֵינוּ וְעַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל עֲצָה שְׂאִינָה מִזְכָּה וּמְחֻשְׁבָּה שְׂאִינָה מִזְכָּה. (אִבְדוּ. בְּמַלּוֹ. גְּדַעוּ. הַפְרוּ.) הַפֵּר עֲצָתוֹ. בְּדַבָּר שֶׁנֶּאֱמַר יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ יְהוָה} הַפִּיר עֲצַת גִּזְיוֹם. הֵנִיא מְחֻשְׁבוֹת עַמִּים: וְנֶאֱמַר עֲצוּ עֲצָה וְתִפְרֹ. דַּבְּרוּ דָבָר וְלֹא יָקוּם כִּי עֲמָנוּ אֵל: וְפִתַּח לָנוּ יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ יְהוָה} אֱלֹהֵינוּ ^{תְּתִיבְלָה חִיבִילַת} בֹּזֵה הַשְּׁבוּעַ וּבְכֹל שְׁבוּעַ וּשְׁבוּעַ. שְׁעָרֵי אֹרֶה. שְׁעָרֵי בְרָכָה. שְׁעָרֵי גִילָה. שְׁעָרֵי רִיצָה. שְׁעָרֵי דַעַת. שְׁעָרֵי הוֹד וְתִרָה. שְׁעָרֵי יַעַד מִזְכָּה. שְׁעָרֵי זְמֵרָה. שְׁעָרֵי חֲדוּת. שְׁעָרֵי חֲמִלָה. שְׁעָרֵי חַן וְחֶסֶד. שְׁעָרֵי חַיִּים מִזְכָּה. שְׁעָרֵי מִזְכָּה. שְׁעָרֵי יְשׁוּעָה. שְׁעָרֵי כִפְרָה. שְׁעָרֵי כִלְכֶּלֶת. שְׁעָרֵי לְמוֹד תּוֹרָה לְשִׁמְחָה. שְׁעָרֵי מִזְוֵן. שְׁעָרֵי מַחִילָה. שְׁעָרֵי נְחִמָּה. שְׁעָרֵי סְלִיחָה. שְׁעָרֵי עֲזָרָה. שְׁעָרֵי פְדוּת. שְׁעָרֵי פְרִנְסָה מִזְכָּה. שְׁעָרֵי צְדָקָה. שְׁעָרֵי צְהִלָה. שְׁעָרֵי קוֹמְמִיּוּת. שְׁעָרֵי רַפּוּאָה שְׁלֵמָה. שְׁעָרֵי שְׁלוֹם. שְׁעָרֵי שְׁלוֹת. שְׁעָרֵי תּוֹרָה. שְׁעָרֵי תַפְלָה. שְׁעָרֵי תְשׁוּבָה. שְׁעָרֵי תְשׁוּעָה. בְּדַבְּרֵיב וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ יְהוָה}. מַעֲנִים בַּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹר יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ יְהוָה} וַיַּפְלֵם וַיַּפְלֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם. כִּי חָסוּ כּוֹ: וְנֶאֱמַר חֲשֵׁף יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ יְהוָה} אֶת זְרוּעַ קִדְשׁוֹ לְעֵינֵי כָל הַגּוֹיִם. וְרָאוּ כָל אִפְסֵי אֶרֶץ אֶת יְשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ ^{תְּתִיבְלָה חִיבִילַת}: וְנֶאֱמַר קוֹל צוֹפֵיךָ נִשְׁאוּ קוֹל וַיְחַדּוּ וַיִּגְנוּ. כִּי עֲזוּ בְּעֵזוֹ וְרָאוּ בְּשׁוּב יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ יְהוָה} צִיּוֹן: וְקִיּוֹם לָנוּ יְהוָה ^{יִאֲחֻזְנוּ יְהוָה} אֱלֹהֵינוּ ^{תְּתִיבְלָה חִיבִילַת} מִקְרָא שְׂכֵתוֹב מִה נֶאֱוֹו עַל הַהָרִים רִגְלֵי מִבְּשָׂר מִשְׁמִיעַ שְׁלוֹם מִבְּשָׂר מִזְכָּה מִשְׁמִיעַ יְשׁוּעָה. אוֹמֵר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ ^{תְּתִיבְלָה חִיבִילַת}:

ויש נוהגים לומר:

אֲבָרְךָ אֵת שֵׁם הָאֵל הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

יְתַבְרַךְ וַיִּתְעַלֶּה יוֹצֵר כָּל הַיְצִוִּיּוֹת שְׁמוֹ לְעַד מַעֲלֶה לְדוֹר דּוֹרוֹת וּלְדוֹרִים שְׂבַח גְּדִלוֹ אֲנִלָּה בְּשֵׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה עֲקָרִים כִּי הֵם אִמּוֹנָה יִקְרָה וַיִּסוֹד כָּל הַתּוֹרָה. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

וְאֲבָרְךָ הַמַּצִּי מִמַּצִּיא כָּל הַנְּמַצָּאִים אַחַד וְלֹא מְנוּי בְּאַחֲדִים הַמְּנוּיִם אֵין לוֹ גּוֹף וְלֹא דְמִיוֹן בְּשֵׁאֵר כָּל הַנְּבְרָאִים וְאַחֲדוּתוֹ גְּבָרָה עַל כָּל נּוֹצֵר וּנְבְרָא. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

סִדְרָה כָּל הַעֲבוּדָה תְּאוֹת לְאֵל הַנְּעַבְדָּ בִּי הוּא יַדַּע יְחִידָה עִם הָרוּחַ הַנְּכַבֵּד וּנְבוֹאָה הַצְּמוּדָה לְאִישׁ נְבִיא הַנְּחַמֵּד לְמִשְׁהָ הִיא מְאִירָה נְבוֹאָה הַמְּפַאֲרָה. בּוֹם יְשׁוּעוֹת אֲשָׁא וּבְשֵׁם ה' אֲקַרָּא:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה (אֱלֹהֵינוּ) יְאִהְדוּנְנוּ אֲדוּנְרָבְלִי, אֱלֹהֵינוּ תְּקִיף בְּעַל חֵיבֻלְתָּ, מְלֶכֶךְ הָעוֹלָם, הַמְבַרְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל וּבֵין אֹר לְחַשְׁדָּה וּבֵין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים וּבֵין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יְאִהְדוּנְנוּ אֲדוּנְרָבְלִי, הַמְבַרְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל:

שׁוּתָה רְבִיעִית וּמְבַרֵךְ 'עַל הַגִּפְן'.

אמירת פתיחת אליהו בסעודת מלוה מלכה במוצאי שבת קודש

"בסעודה רביעית נוהגים ללמוד פתיחת אליהו ז"ל הנזכר בתיקונים עד קום רבי שמעון ויתחדשון מלין וכו' והוא מנהג יפה. והיה זה שלום ואל שדי ה' צבאות יעזור לי". (שו"ת תורה לשמה לבעל הבן איש חי סימן תע"ו). ראה פתיחת אליהו הנביא בסוף הספר.

סימן שמעון לביא.

בר יוחאי נמשחת אשירה שמון ששון מחבריה.

בר יוחאי שמון משחת קדש נמשחת ממדת הקדש נשאת ציין גזר הקדש חבוש על ראשה פארך.

בר יוחאי מושב טוב ישבת יום נסת יום אשר ברחת במערת צורים שעמדת שם קניית הורה והדרה.

בר יוחאי עצי שמים עומדים למודי יי הם לומדים אור מפלא אור ה'קוד הם יוקדים הלא המה יורה מורה.

בר יוחאי ולשדה תפוחים עלית ללקוט בו מרקחים סוד תורה כציצים ופרחים נעשה אדם נאמר בעבורך.

בר יוחאי נאורת בגבורה ובמלחמת אש דת השערה וחרב הוצאת מתערה שלפת נגד צוררה.

בר יוחאי למקום אכני שיש הנעת לפני ארה ליש גם גלת בותרת על עיש תשורי ומי ישורה.

בר יוחאי בקדש הקדשים קו ירוק מתדש חדשים שכע שפתות סוד המשים קשרת קשרי ש"ן קשריה.

בר יוחאי יו"ד חכמה קדומה השקפת לכבודו פנימה לב (שליש ושתים) נתיבות ראשית תרומה את פרוב ממשח זיו אורה.

בר יוחאי אור מפלא רום מעלה וראת מלהביט פי רב לה תעלומה ואין קורא לה נמת עין לא תשורה.

בר יוחאי אשרי יולדתה אשרי העם הם לומדה ואשרי העומדים על סודה לבושי השן תמדה ואורה.

שירים לכל ימי השנה ובפרט בשבת קודש

שְׁנֵקְרָא שְׁמֵךְ עֲלֵיו, להנמיך הקול במילים שְׁנֵקְרָא
 שְׁמֵךְ עֲלֵיו
 להגביה הקול:
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנֵקְרָא שְׁמֵךְ עֲלֵיו - להגביה הקול
 להנמיך הקול
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנֵקְרָא שְׁמֵךְ עֲלֵיו להגביה במילים שְׁנֵקְרָא שְׁמֵךְ עֲלֵיו
 פעם שנית
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנֵקְרָא שְׁמֵךְ עֲלֵיו
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנֵקְרָא שְׁמֵךְ עֲלֵיו להנמיך הקול במילים שְׁנֵקְרָא שְׁמֵךְ
 עֲלֵיו.

רַחֵם, רַחֵם נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רַחֵם,
 עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. רַחֵם,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ רַחֵם. רַחֵם, רַחֵם,
 רַחֵם, רַחֵם נָא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ רַחֵם,
 עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ. רַחֵם,
 וְעַל יְרוּשָׁלַיִם עִירְךָ רַחֵם. רַחֵם, רַחֵם,
 עַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ, וְעַל מַלְכוּת בַּיִת יְיָ מְשִׁיחָךָ,
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ, רַחֵם, רַחֵם, רַחֵם. אוֹי אוֹי
 אוֹי אוֹי
 עַל צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ וְעַל מַלְכוּת בַּיִת יְיָ מְשִׁיחָךָ,
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ, רַחֵם, רַחֵם, רַחֵם.
 בנחת:
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 שְׁנֵקְרָא שְׁמֵךְ עֲלֵיו, להגביה הקול במילים שְׁנֵקְרָא
 שְׁמֵךְ עֲלֵיו
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ
 וְעַל הַבַּיִת הַגָּדוֹל וְהַקְדוֹשׁ

ניגון לקבלת היסורים באהבה "טוב להדות לה" וְלִזְמַר לְשִׁמְךָ עֲלֵינוּ" (תהילים פרק צב ב')

שם: "יובל מאדך" כיעקב דכתיב ביה (בראשית כח, כב) "וכל אשר תתן לי עשר איעשרנו לך" ובמשך חכמה שם: לכן צוננו לאהוב הש"ת בזה היתרון בזה ההרגשה שיתירה באדם, שאפילו הוא מעניש ירגיש האדם שחכל לטוב העתיד, או למחילת עון, או לזכך החומר, וכדומה שאר דברים הנסתרים אל ההשגחה. ובמשנה (מסכת ברכות פרק ט, משנה ה) דָּבָר אַחֵר "בְּכָל מֵאֲדָךְ", בְּכָל מֵדָה וְנֵמְדָה שֶׁהוּא מוֹדֵד לָךְ הַיּוֹ מוֹדֵה לּוֹ בְּמֵאֲדָה מֵאֲדָה. - והלכה פסוקה בשולחן ערוך אורח חיים (סימן ר"ל סעיף ה): לעולם יהא אדם רגיל לומר כל מה דעבידי רחמנא לטוב עבידי.

וְאֵיבָהּ אַתָּה ה' אֱלֹהֵיךָ בְּכָל לְבָבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֲדְךָ" (דברים פרק ו', ו). וברשי" שם: ובכל מאדך - בכל מאדך בכל מדה ומדה שמועד לך בין במדה טובה בין במדת פורענות, וכן ברוד הוא אמר "כוס ישועות אשא וגוי צרה ויגון אמצא" וגו'. וברבינו בחיי שם: "בכל מאדך" בכל מדה ומדה שהוא מודד לך, זהו שאמר דוד ע"ה (תהלים נו) "באלהים אהלל דבר בה' אהלל דבר", אם במדת הדין אם במדת רחמים אהלל דבר, וכן עוד (שם קא) "חסד ומשפט אשירה", אם חסד אשירה ואם משפט אשירה, וכן עוד (שם טז) "כוס ישועות אשא ובשם ה' אקרא, צרה ויגון אמצא ובשם ה' אקרא", עכ"ל. ובבעל הטורים

<p>ניגון צו מקבל זיין יסורים מיט ליבשאפט</p>	<p>בלשון אנגלית: ניגון לקבלת היסורים באהבה</p>	<p>בלשון הקודש: ניגון לקבלת היסורים באהבה</p>
<p>הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר פאר די אלע יסורים וואס איך האב פאר די גוטע יסורים וואס איך האב פאר די זיסע יסורים וואס איך האב פאר די שטעכעדיגע יסורים וואס איך האב</p>	<p>Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you For all of my suffering For the good suffering I bear For all of my pleasant suffering For all of my scathing suffering</p>	<p>הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך על כל היסורים שיש לי על היסורים הטובים שיש לי על כל היסורים הנעימים שיש לי על כל היסורים הצורבים שיש לי</p>
<p>הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר הייליגער באשעפער איך דאנק דיר הייליגער באשעפער איך לויב דיר פאר די אלע יסורים וואס איך האב פאר די גוטע יסורים וואס איך האב פאר די זיסע יסורים וואס איך האב פאר די שטעכעדיגע יסורים וואס איך האב</p>	<p>Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you Dear Kaddosh Baruch Hu, I thank you Dear Kaddosh Baruch Hu, I praise you</p>	<p>הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך הקדוש ברוך הוא אני מודה לך הקדוש ברוך הוא אני משבחך "דָּאָה עֲנִי וְעֲמָלִי וְשָׂא לְכָל חַסְאוֹתַי"</p>

ספר
פתח אליהו
תיקון מג
תיקון מ"ח

יצא לאור מחדש חודש חשוון תשע"ד
על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו
ארץ ישראל
טל: 052-7651911

סגולת לימוד פתח אליהו מהרי"ח הטוב זי"ע

סגולת פתח אליהו: מקרב גאולת ישראל ברחמים. ב. מבטל גזרות קשות. ג. זוכה לטהר ולקדש את נשמתו שתאיר ותזהיר באור נפלא ומזככה מפל סיג ופגם עד שמרפאה לגמרי. ד. מרחיק מעצמו כל המקטרגים ויצר הרע. ה. ישמר ממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא. ו. ינצל מתאוות רעות וממדות רעות. ז. הרי הוא פהוגה ומפרש את השם שיש בכחו לעשות נסים. ח. יזכה לחזות בנעם השם. ט. נצל מטמטום הלב והופך לב האבן ללב מאיר ומבין. י. זוכה להבין את לפודו ומתקים בידו. יא. מסוגל להתקבל תפילות ישראל.

"בדאי הוא רבי שמעון לסמך עליו בשעת הדחק", שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זכותו יגן עלינו אמן, נושע בכל הנצרך לנו. ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תבות רשב"י, שהעוסק בתורתו יזכה בסיעתא דשמאי לשפע רב רוחני וגשמי.

כל גופי הקבלה תלויים בו

וזה לשון הפרדס (שער דל"ט על המאמר פתח אליהו ז"ל): הנה אליהו ז"ל כוון לבאר במאמר הזוהר ובגופיה חכמה האלהית, ומאמר הזה כולל רוב פינות החכמה עכ"ל. בני! אם אתה רוצה לזכות לזכך את נפשך, הרגל עצמך לומר בכל יום קדם התפלה תפלתו של אליהו הנביא וכל גופי חכמת הקבלה תלויין ונמצאין בה, (סוד ה').

ולימוד פתיחת אליהו זכור לטוב היא מסוגלת הרבה לבידור ניצוצי קדושה, והרגיל בה טוב לו לעתים שהוא טרוד בהם, ומה גם בשביל לילות הקיץ שאוכלים על הגגות דאי אפשר ללמוד לאור הנר. (בן איש חי פרשת בהר בחוקותי)

מסגלת ל"ב סגולות נפלאות: טוב לומר... ויאמר תפילת אליהו הנביא המסגלת ל"ב סגולות נפלאות ונוראות ויאמר התיקונים תיקון מ"ח, והוא תיקון גדול לתקן נפשו רוחו ונשמתו (סגולות ישראל ערך בטחון - ברכה והצלחה).

נשים באמירת פתח אליהו: על כן נראה, שאין ראוי לנשים לומר תיקון חצות, הן תיקון רחל הן תיקון לאה, מיהו בתורה שבעל פה אין קפידה, וכן מנהג הנשים בביתנו שעומדים באשמורת קודם עלות השחר, ואין אומרות תיקון חצות, אלא לומדות פתיחת אליהו זכור לטוב, וקצת לימוד כיוצא בזה, (שו"ת רב פעלים ח"א - סוד ישירים סימן ט).

פְּתִיחַת אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָא

קֵתב הרמ"ק: טוב לומר תפלת פתח אליהו זכור לטוב הנזכרת בריש ספר תיקוני הזוהר (סדור רבי שבתאי מראשקוב). וְקֵתב הַחִיד"א, אֲשֶׁר קָבְלוּ רַבָּנָן קַדִּישֵׁי, שֶׁהִיא מְסַגֶּלֶת לְקַבֵּלַת הַתְּפִלָּה. (עבודת הקודש מורה באצבע סוף סימן י'). וְהַרְי"ח הַטּוֹב כְּתַב, שֶׁבְּאַמִּירְתָּהּ מְסוּגֵל לְבָרוּר נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה (בא"ח, פ' בְּהַר סוף הַהֲקָדְמָה).

וַיְהִי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָה עָלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ בּוֹנֵנָהוּ (ב' פְּעָמִים).

פְּתַח אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמַר: רַבּוֹן עֲלֵמִין דְּאַנְתָּ

פְּתַח אֱלֹהֵינוּ הַמְּבַרָא זְכוֹר לְטוֹב וְאָמַר. רַבּוֹן הָעוֹלָמִים שְׂאֲתָה

הוּא חַד וְלֹא בְּחֻשְׁבּוֹן. אַנְתָּ הוּא עֲלָאָה עַל כָּל עֲלָאִין

הוּא אֶחָד לְבַד, וְלֹא בְּחֻשְׁבּוֹן הַמּוֹסְפָרִים. אַתָּה הוּא עֲלִיוֹן מַעַל כָּל הָעֲלִיוֹנִים,

סְתִימָא עַל כָּל סְתִימִין, לִית מַחְשְׁבָא תְּפִיסָא בְּךָ כְּלָל.

נְעַלְמָא מַעַל כָּל נְעַלְמִים. וְאִין מַחְשְׁבָה אִו תְּפִיסָה בְּךָ לְהַשְׁגִּיחַ כְּלָל.

אַנְתָּ הוּא דְאַפְקֵת עֵשֶׁר תְּקוּנִין, וְקָרִינָן לְהוֹן עֵשֶׁר סְפִירָן,

אַתָּה הוּא שְׁהוּצָאת וְגִלִית עֵשֶׁר תְּקוּנִים, וְקוֹרְאִים לְהֵם עֵשֶׁר סְפִירוֹת,

לְאַנְהָנָא בְּהוֹן עֲלֵמִין סְתִימִין דְּלֹא אַתְּגַלִּין, וְעֲלֵמִין

לְהַנְהִיג בְּהֵם עוֹלָמוֹת סְתוּמִים שְׂאִינֵם נְגַלִּים וְעוֹלָמוֹת

דְּאַתְּגַלִּין. וּבְהוֹן אַתְּבְּסִיאַת מְבַנֵּי נְשָׂא, וְאַנְתָּ הוּא דְקָשִׁיר

הַנְּגַלִּים. וּבְהֵם אַתָּה מוֹתְפָסָה מְבַנֵּי אָדָם, וְאַתָּה הוּא שְׂקוּשֵׁר

לוֹן וּמִינְחַד לוֹן. וּבְגִין דְּאַנְתָּ מְלַנְאוּ - כָּל מָאן דְּאַפְרִישׁ חַד

אוֹתָם וּמִינְחַד אוֹתָם. וּמְפַנֵּי שְׂאֲתָה מְבַכְּנִים, כָּל מִי שְׂמַכְבִּדִל וּמְפָרִיד אֶחָד

מִחֻבְרִיה מֵאַלִּין עֵשֶׁר [סְפִירָן], אַתְּתַשְׁבּ לְהָ כְּאַלּוּ אַפְרִישׁ

מִחֻבְרוֹ, מֵאַלּוּ עֵשֶׁר סְפִירוֹת, נְחָשֵׁב לוֹ כְּאַלּוּ הוּא מְפָרִיד

בְּךָ. וְאַלִּין עֵשֶׁר סְפִירָן אֲנִין אֲזִלִּין כְּסֻדְרָן, חַד אַרְיָךְ וְחַד

בְּךָ. וְאַלּוּ עֵשֶׁר סְפִירוֹת, הֵם הוֹלְכִים כְּסֻדְרָם, אֶחָד אַרְיָךְ, וְאַחַד

קָצֵר וְחַד בֵּינוּנִי. וְאַנְתָּ הוּא דְאַנְהִיג לוֹן, וְלִית מָאן דְּאַנְהִיג

קָצֵר, וְאַחַד בֵּינוּנִי. וְאַתָּה הוּא שְׂמַנְהִיג לְהֵם. וְאִין מִי שְׂמַנְהִיג

לְךָ, לֹא לְעֲלָא וְלֹא לְתַתָּא וְלֹא מִכָּל סְטְרָא. לְבוּשִׁין תְּקַנְתָּ

לְךָ, לֹא מְלַמְעֵלָה וְלֹא מְלַמְטָה וְלֹא מִכָּל צַד שְׁהוּא. לְבוּשִׁים תְּקַנְתָּ

לוֹזַן דְּמַנְיָהּוּ פְּרַחִין נְשַׁמְתִּין לְבַנֵּי נְשָׂא. וּכְמָה גּוֹפִין תִּקְנַתְּ
 לָהֶם, שְׁמֵהֶם פְּרֻחִים וְשִׁמּוֹת לְבָנֵי אָדָם, וְכִמָּה גּוֹפִים תִּקְנַתְּ

לוֹזַן, דְּאֵתְקַרְיָאוּ גּוֹפִין לְנַפְי לְבוּשֵׁין דְּמַכְסִּין עֲלֵיהוֹן.
 לָהֶם, שְׁנַקְרָאוּ גּוֹפִים כְּלָפֵי הַלְבוּשִׁים שְׁמֻכְסִים עֲלֵיהֶם,

וְאֵתְקַרְיָאוּ בְּתַקּוּנָא דָּא: חֶסֶד - דְּרוּעָא יְמִינָא. גְבוּרָא -
 וְנַקְרָאִים בְּתַקּוּן הַזֶּה. הַחֶסֶד זְרוּעַ יְמִין. גְבוּרָה

דְּרוּעָא שְׁמַאֲלָא. תַּפְאָרֶת - גּוּפָא. נִצְחָ וְהוֹד - תְּרִין שׁוּקִין.
 זְרוּעַ שְׁמַאֲלָא. תַּפְאָרֶת כְּנֶגֶד הַגּוּף. נִצְחָ וְהוֹד כְּנֶגֶד שְׁנֵי רַגְלִים.

יְסוּד - סִיּוּמָא דְּגּוּפָא, אוֹת בְּרִית קִדְשֵׁי. מַלְכוּת - פֶּה תוֹרָה
 יְסוּד - שְׁלִיכוֹת הַגּוּף, וְהוּא אוֹת בְּרִית קִדְשֵׁי. מַלְכוּת נִקְרָאת פֶּה, תוֹרָה

שְׁבַעֲל פֶּה קְרִינָן לָהּ. חֲכָמָה - מוֹחָא, אִיהִי מַחְשְׁבָה מְלֻגָּאוּ.
 שְׁבַעֲל פֶּה קוֹרָאִים לָהּ. מִדַּת הַחֲכָמָה הִיא הַמּוֹחַ, הִיא הַמַּחְשְׁבָה שְׁבַפְגִּים.

בִּינָה - לְבָא, וּבָה הַלֵּב מִבִּין. וְעַל אֲלִין תְּרִין כְּתִיב:
 מִדַּת הַבִּינָה הִיא הַלֵּב, וּבָה הַלֵּב מִבִּין, וְעַל אֲלוֹ שְׁנֵיהֶם [הַחֲכָמָה וְהַבִּינָה] נֶאֱמָר,

"הַנְּסַתְרוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ". כְּתָר עֲלִיּוֹן - אִיהוּ כְּתָר
 הַנְּסַתְרוֹת לָהּ אֱלֹהֵינוּ. כְּתָר עֲלִיּוֹן, הוּא כְּתָר

מַלְכוּת. וְעַלָּה אֲתָמֵר: מַגִּיד מְרֵאשִׁית אַחֲרִית. וְאִיהוּ
 מַלְכוּת, וְעֲלִיו נֶאֱמָר מַגִּיד מְרֵאשִׁית אַחֲרִית, וְהוּא

קְרַקְבָּתָא דְּתַפִּילִי. מְלֻגָּאוּ אִיהוּ אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת
 הָרֵאשִׁית שְׁמֻנְחִים עֲלִיו תַּפִּלִּין, וּבְנִשְׁמָה הַפְּנִימִית מֵאִיר שֵׁם אוֹת יו"ד וְאוֹת ה"א וְאוֹת

וְא"ו | וְאוֹת ה"א, דְּאִיהוּ אֲרַח אֲצִילוֹת. וְאִיהוּ שְׁקִין
 וְאוֹת ה"א, שְׁהוּא דְּרָךְ אֲצִילוֹת, וְהוּא מִשְׁקָה

דְּאִילָנָא בְּרוּעוּי וְעַנְפוּי, כְּמֵיא דְּאִשְׁקִי לְאִילָנָא וְאֵתְרַבִּי
 אֵת הָאִילָן בְּרוּעוּתָיו וְעַנְפוּי, כְּמֵימִם שְׁמֻשְׁקִים אֵת הָאִילָן, וּמִתְרַבֵּה וּמִתְגַּדֵּל

בְּהֵוָה שְׁקִין:

בְּאוֹתָהּ הַהִשְׁקָאָה.

רְבוּן עֲלָמִין, אֲנָתָּה הוּא עֲלַת הָעֲלוֹת וְסַבְתָּ הַסְּבוֹת, דְּאִשְׁקִי
 רְבוּן הָעוֹלָם, אֲתָתָּה הוּא עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים, וְסַבְתָּ כָּל הַסְּבוֹת, וְאֲתָתָּה מִשְׁקָה

לְאִילָנָא בְּהֵוָה נְבִיעוּי. וְהֵוָה נְבִיעוּי אִיהוּ כְּנִשְׁמַתָּא לְגּוּפָא,
 אֵת הַסְּפִירוֹת שְׁנַקְרָאִים אִילָן, נְבִיעֵית הַמַּעְיָן, וְאוֹתוֹ אוֹר הַמַּעְיָן הוּא כְּנִשְׁמַתָּה לְגּוּף,

דְּאֵיהֶוּ חַיִּים לְגוּפָא, וּבְךָ לֵית דְּמִיּוּן וְלֵית דְּיוּקְנָא מִכָּל מַה
 שְׁהוּא חַיִּים לְגוּף. וּבְךָ אִין דְּמִיּוּן, וְאִין דְּמוּת מְכַל הַסְפִירוֹת וְהַנְּבִרָאִים
 דְּלִנְאוּ וְלִבְר. וּבְרֵאת שְׁמַיָא וְאַרְעָא, וְאַפְקַת מְנַהוּן שְׁמַשָּׁא
 הַפְּנִימִיִּים וְהַחִיצוֹנִיִּים. וּבְרֵאת שְׁמַיִם וְאַרְצֵי. וְהוֹצֵאת מִקָּם שְׁמִשׁ,
 וְסִיחְרָא וְכוּכְבֵּיָא וּמְזֻלֵי, וּבְאַרְעָא אֵילָנִין וְדִשְׁאִין, וְגִבְתָא
 וְיַרְח, וְכוּכְבֵּים וּמְזֻלוֹת. וּבְאַרְצֵי בְרֵאת אֵילָנוֹת וְדִשְׁאִים, וְגַן
 דְּעֵדֶן, וְעֵשְׂבִיּוֹ, וְחַיּוֹן וְעוֹפִין וְנוּנִין, וּבְעִירִין, וּבְנֵי נִשְׂאָ.
 עֵדֶן, וְעֵשְׂבִים, וְחַיּוֹת וְעוֹפוֹת וְדוּגִים וּבְהֵמוֹת וּבְנֵי אָדָם.
 לְאַשְׁתְּמוּדְעָא בְּהוּן עֲלָאִין, וְאִידֵי יִתְנַהְגּוּן בְּהוּן עֲלָאִין
 לְהַכִּיר וְלַהּוֹדִיעַ בְּהֵם עֲלִיוֹנִים, וְאִידֵי יִתְנַהְגּוּ בְּהֵם עֲלִיוֹנִים
 וְתִתְּאִין, וְאִידֵי אֲשְׁתְּמוּדְעָאן עֲלָאִי וְתִתְּאִי, וְלֵית דְּיַדַּע בְּךָ
 וְתַחְתּוֹנִים, וְאִידֵי נְכָרִים וְנוֹדְעִים עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְאִין מִי שְׂיַדַּע וּמְשִׁיג בְּאִין סוּף
 בְּלָל. וְבַר מְנַה, לֵית יַחְוּדָא בְּעֲלָאִי וְתִתְּאִי. וְאַנְתָּ אֲשְׁתְּמוּדְעַ
 בְּרוּךְ הוּא כָּלל. וּבִלְעֵדֵי אֹורוֹ וְיִבְרָךְ, אִין יַחְוּד בְּעֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְאַתָּה נְכָר וְנוֹדַע
 אֲדוּן עַל כָּלָא. וְכָל סְפִירָן כָּל חַד - אֵית לֵיהּ שֵׁם יְדִיעָא,
 אֲדוּן עַל כָּלָם, וְלְכָל סְפִירָה לְכָל אֶחָד יֵשׁ שֵׁם יְדִיעָא, וְדוּעָ,
 וּבְהוּן אֲתַקְרִיאוּ מְלֵאכֵיָא. וְאַנְתָּ לֵית לָךְ שֵׁם יְדִיעָא, דְּאַנְתָּ
 וּבְשֵׁמוֹת הַסְפִירוֹת נְקֻרָאִים הַמְּלֵאכִים. וְאַתָּה אִין לָךְ שֵׁם יְדִיעָא, וְאַתָּה
 הוּא מְמַלָא כָּל שְׁמָהּ, וְאַנְתָּ הוּא שְׁלִימוֹ דְּכִלְהוּ. וְכַד אַנְתָּ
 הוּא מְמַלָא וּמְחַדָּה אֵת כָּל הַסְפִירוֹת הַנְּקֻרָאִים בְּשֵׁמוֹת. וְאַתָּה הוּא מְשַׁלֵּם וּמְמַלָא אֵת כּוֹלָם וְכַאֲשֶׁר אַתָּה
 תְּסַתְּלַק מְנַהוּן, אֲשְׁתְּאַרוּ כִלְהוּ שְׁמָהּ כְּגוּפָא בְּלָא נְשַׁמְתָא.
 מְסִיר אֵת הַשְּׁפָעְתָּךְ מִקָּם, וְשְׁאָרוֹ כָּל הַשְּׁמוֹת כְּגוּף בְּלֵי וְנְשַׁמָּה.
 אַנְתָּ הוּא חַפִּים וְלֹא בְּחֻכְמָה יְדִיעָא. אַנְתָּ הוּא מְבִין וְלֹא
 אַתָּה הוּא חֻכֵם וְלֹא עַל יְדֵי הַחֻכְמָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת, אַתָּה הוּא מְבִין וְלֹא
 בְּבִינָה יְדִיעָא. לֵית לָךְ אֲתֵר יְדִיעָא, אֶלָּא לְאַשְׁתְּמוּדְעָא
 עַל יְדֵי הַבִּינָה הַיְדוּעָה בְּסְפִירוֹת. אִין לָךְ מְקוּם קְבוּעַ וְיְדוּעַ, הַנְּהַגְתָּךְ לְהוֹדִיעֵנוּ
 תּוּקְפָךְ וְחִילָךְ לְבְנֵי נִשְׂאָ. וְלֹא תַחְוָא לֹזֵן אִידֵי אַתְּנַהֵג עֲלֵמָא
 תְּקַפְךָ וְתּוּקְךָ לְבְנֵי אָדָם. וְלַהּרְאוֹת לְהֵם אִידֵי מִתְנַהֵג הַעוֹלָם
 בְּרִינָא וּבְרַחֲמֵי, דְּאֵינּוּן צְדָק וּמְשַׁפְּט, כְּפּוּם עוֹבְדֵיהוּן וּבְנֵי
 בְּדִין וּבְרַחֲמִים, שְׁהֵם צְדָק וּמְשַׁפֵּט כְּפִי מַעֲשֵׂי בְנֵי

נָשָׂא. דִּין אִיהוּ גְבוּרָה. מְשַׁפֵּט - עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. צָדֵק -

אָדָם. דִּין הוּא הַגְּבוּרָה. מְשַׁפֵּט הוּא הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי. צָדֵק הִיא

מַלְכוּתָא קַדִּישָׁא, מֵאַזְנֵי צָדֵק תְּרִין סַמְכֵי קְשׁוּמֵי. הִינּוּ צָדֵק -

הַמְּלֻכּוּת הַקְּדוּשָׁה. מֵאַזְנֵי צָדֵק, שְׁנֵי עֲמוּדֵי הָאָמוּת. הִינּוּ צָדֵק, הִיא

אוֹת בְּרִית. כֹּלָּא לְאַחֲזָאָה אִיךְ אֲתַנְהִיג עַלְמָא. אֲבָל לֹא

אוֹת בְּרִית. הַכֹּל לְהִרְאוֹת אִיךְ מִתְנַהֵג הָעוֹלָם אֲבָל לֹא

דְּאִית לָךְ צָדֵק יְדִיעָא דְאִיהוּ דִּין, וְלֹא מְשַׁפֵּט יְדִיעָא דְאִיהוּ

שֵׁישׁ לָךְ צָדֵק הַיְדִיעָא שֶׁהוּא דִּין וְלֹא מְשַׁפֵּט הַיְדִיעָא שֶׁהוּא

רַחֲמֵי, וְלֹא מִכָּל אֵלִין מֵדוֹת כֹּלָּל.

רַחֲמִים, וְלֹא מִכָּל אֱלֹו הַמְּדוּת כִּלְלֵי.

הַנְּהָה כְּשֶׁסִּים אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לטוב אֶת שְׁבַחֵי הָאֵין סוֹף בְּרוּךְ הוּא הַתְּחִיל בְּמִצְוַה לְזַרְזוּ לְרַבֵּי

שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי הַקְּדוֹשׁ דְּלִיה אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹרְמְנוּתָא עֵילְאָה, וְאִין זוּלְתוּ לְגֵאוּל

הַשְּׂכִינָה וְיִשְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן בְּקַשׁ אֵלֵיהוּ ז"ל וְאָמַר קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְגִלְהֵ רַבִּי תוֹרָה. (הַדְּרוֹת מְלֻךְ

- כְּבוֹד מְלֻךְ מַהֲרַ"שׁ בְּזוּאֲגָלוּ זי"ע). וְאָמַר מֵעַתָּה רְצֵה אֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לטוב שֶׁהֲרַשְׁבִּי לֹא יַחוּשׁ

עוֹד מְגֻלוּת וּלְחַדֵּשׁ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, יַעַן כִּי לוֹ לְבַדּוֹ נִתְּנָו לוֹ הוֹרְמָנָא וְרְשׁוּתָא בְּנֵה, וְאִין זוּלְתוֹ

בְּדוֹר לְגֵאוּל הַשְּׂכִינָה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל מְגֻלוּתָא, לְכֵן אָמַר לוֹ קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְכוּ', וַעֲשֵׂה וְאֵל תֵּאַחַר

וַתְּחַדֵּשׁ רַזִּין טְמִירִים כִּי לָךְ לְבַד אֲתִיְהִיב רְשׁוּתָא וְהוֹרְמָנָא מִמְרוּמִים לְחַדֵּשׁ וּלְגַלוּת הַסּוּדוֹת, וְעַל

דְּיֵזֵה יִקְרַב הַגְּאוּלָּה (זִיו הוֹיָהר).

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְשׁוּן מַלְיִן עַל יְדֵךְ. דְּהָא רְשׁוּתָא אִית

קוּם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְיִתְחַדְשׁוּן סוּדוֹת עֲלִיוֹנִים עַל יְדֵךְ שְׁהֲרִי רְשׁוּת וְנִתְּנָה

לָךְ לְגֵנְלָאָה רַזִּין טְמִירִין עַל יְדֵךְ, מַה דְּלֹא אֲתִיְהִיב רְשׁוּ

לָךְ לְגַלוּת רַזִּים נְסֻתִים עַל יְדֵךְ, מַה שְׁלֵא נִתְּנוּ רְשׁוּת

לְגֵנְלָאָה לְשׁוּם בַּר נֶשׁ עַד בְּעֵין:

לְגַלוּת לְשׁוּם בָּן אָדָם עַד עַתָּה.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר: לָךְ יִהְיֶה הַגְּדֻלָּה וְהַגְּבוּרָה

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר: לָךְ ה' הַנְּהַגוּת הַגְּדוּלָּה, חֶסֶד וְהַגְּבוּרָה,

וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנִּצְחָה וְהַהוֹד, כִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְצֵי. לָךְ יִהְיֶה

וְהַתְּפָאֶרֶת, וְהַנִּצְחָה, וְהַהוֹד. כִּי כָל - יְסוּד, בְּשָׁמַיִם וּבְאָרְצֵי. לָךְ ה'

הַמְּמַלְכָה. וְהַמְּתַנְשֵׂא לְכָל לְרֵאשׁ. עַלְאִין שְׁמַעוּ אַנּוּן דְּמִיכִין

הַמְּמַלְכָה - מְלֻכּוּת. וְהַמְּתַנְשֵׂא לְכָל לְרֵאשׁ. עַלְאִין שְׁמַעוּ, אַלּוּ יִשְׁנֵי

דְּחַכְרוֹן וְרַעְיָא מְהִימְנָא אֲתַעְרוּ מִשְׁנַתְכוֹן. "הִקְיִצוּ וְרַנְנוּ

חֲבֵרוֹן, וְהִרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, הַתְּעוֹרְרוּ מִשְׁנַתְכוֹם. "הִקְיִצוּ וְרַנְנוּ

שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ" - אֵלֶיךָ אֲנֹנִי צְדִיקֵיָא דְאֲנֹנִי מִסְמָרָא דְחַהוּא

שׁוֹכְנֵי עֶפְרָ, הֵם אֵלֹו אֹתָם הַצְדִיקִים, שְׁהֵם מִחֻלְקַת הַשְּׂכִינָה

דְּאֲתַמַּר בָּהּ: "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר". וְלֹאֵו אֲנֹנִי מִתִּים. וּבְגִין

שְׁנֵאמַר בָּהּ, "אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֵר", וְאִינָם קְרוּיִים מִתִּים אֲלֵא יִשְׁנִים, וּבִשְׁבִיל

דְּאֵא אֲתַמַּר בְּחֹן: "הִקְיִצוּ וְרַנְנוּ" וְגו'. רַעְיָא מְהִימְנָא, אֲנִתָּ

זֶה וְנֵאמַר בְּהֵם, "הִקְיִצוּ וְרַנְנוּ" וְגו', מִשְׁנֵה הַרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, אֲתָה

וְאֲבָהֶן הִקְיִצוּ וְרַנְנוּ לְאֲתַעְרוּתָא דְשְׂכִינְתָא, דְאִיהִי יִשְׁנָה

וְהַאֲבֹת. הַתְּעוֹרְרוּ לְשִׁמּוֹחַ וּלְעוֹרֵר אֶת הַשְּׂכִינָה שְׁהִיא יִשְׁנָה

בְּגִלּוּתָא, דְעַד בְּעֵן צְדִיקֵיָא בְּלָהוּ דְמִיכִין וְשְׁנַתָּא בְּחוּרֵיהוֹן.

בְּגִלּוּת, שְׁעַד עֲתָה, הַצְדִיקִים כֻּלָּם דְרוּמִים, וְשִׁנָּה בְעֵינֵיהֶם.

מִיַּד יְהִיבַת שְׂכִינְתָא תְּלַת קָלִין לְגַבֵּי רַעְיָא מְהִימְנָא, וְיִימָא

מִיַּד נִתְּנָה הַשְּׂכִינָה שְׁלֹשׁ קוֹלוֹת, לְגַגְד הַרְעִיָה הַנְּאֻמָּן, וְאוּמְרַת

לִיָּה: קוּם רַעְיָא מְהִימְנָא - דְחָא עֲלֵךְ אֲתַמַּר: "קוּל דְדוּדֵי

לו: קוּם הַרְעִיָה הַנְּאֻמָּן. שְׁהֵרִי עֲלֵיךְ וְנֵאמַר "קוּל דְדוּדֵי

דוּפְק" - לְגַבֵּי בְּאַרְבַּע אֲתָוִן דִּילִיָּה, וְיִימָא בְּחֹן פְּתַחֵי לִי

דוּפְק", אֲצִלִּי בְּאַרְבַּע אֲוִתִּיֹת שְׁלוֹ, וְיֵאמַר בְּהֵם בְּכַחֵם, פְּתַחֵי לִי

אֲחוּתֵי רַעְיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי". דְחָא "תַם עֲוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן לֹא

אֲחוּתֵי רַעְיָתִי יוֹנְתֵי תַמְתִּי". שְׁהֵרִי כְּתוּב: "תַם עֲוֹנֵךְ בַּת צִיּוֹן לֹא

יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ". "שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא טָל". "מֵאֵי נְמָלָא טָל"?

יוֹסִיף לְהַגְלוֹתְךָ" שְׁהֵרִי רֵאשֵׁי מְלֵא טָל וּמְדוּעַ מְלֵא טָל?

אֲלֵא אָמַר קַדְשָׁא בְרִידָה הוּא: אֲנִתָּ חֲשַׁבְתָּ דְמִיּוּמָא דְאֲתַחַרְבַּ

אֲלֵא אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲתָה הַשְּׂכִינָה חֲשַׁבְתָּ, שְׁמִיּוּם שְׁתַּחַרְבַּ

בֵּי מְקוֹדְשָׁא דְעֵאלָנָא בְּבֵיתָא דִּילִי וְעֵאלָנָא בִּישׁוּבָא? לֹאֵו

בֵּית הַמְּקוֹדֵשׁ, שְׁעִלְתִּי לְבֵית הַמְּקוֹדֵשׁ שֶׁל מַעֲלָה, וְעִלְתִּי לִישׁוּבֵי - יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה? אֵין

הַכֵּן, דְלֹא עֵאלָנָא כָּל זְמַנָּא דְאֲנִתָּ בְּגִלּוּתָא הֵרִי לָךְ סִימְנָא:

זֶה כֵּן, שְׁבָאֲמַת לֹא עִלְתִּי לְבֵיתִי כָּל זְמַן שְׂאֲתָ בְּגִלּוּת! הֵרִי לָךְ סִימְנָן,

"שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא טָל", הִיא שְׂכִינְתָא בְּגִלּוּתָא, שְׁלִימוֹ דִּילָהּ

"שְׂרָאֲשֵׁי נְמָלָא טָל" וְהֵא הִיא הַשְּׂכִינָה בְּגִלּוּת, הַשְּׁלֵמוֹת שְׁלָהּ

וְחַיִּים דִּילָהּ אִיהוּ מַלְּ. וְדָא אִיהוּ אִוְת יו"ד אִוְת ה"א אִוְת
 וְחַיִּים שְׁלָהּ הוּא בְּסוּד טַל, וְזֶה הוּא סוּד אִוְת יו"ד אִוְת ה"א אִוְת
 וְא"ו, וְאִוְת ה"א אִיהִי שְׁכִינְתָא דְלֵא מַחְשְׁבֵן ט"ל, אֶלְא אִוְת
 וְא"ו וְאִוְת ה"א הִיא הַשְׁכִּינָה שְׁאִינָה בְּחֻשְׁבוֹן ט"ל, אֶלְא אִוְת
 יו"ד אִוְת ה"א וְאִוְת וְא"ו דְּסְלִיקוּ אֶתְנֵן לְחֻשְׁבֵן ט"ל. דְּאִיהִי
 יו"ד אִוְת ה"א וְאִוְת וְא"ו עֲלִים הָאוֹתוֹת לְחֻשְׁבוֹן ט"ל, שְׁהֶשֶׁם הָזֶה
 מְלִיא לְשְׁכִינְתָא מְנַבְיָעוּ דְּכָל מְקוּרִין עֲלָאִין. מִיָּד קָם רַעֲיָא
 מְמַלָּא אֶת הַשְׁכִּינָה מִמְעֵין תְּנוּבַע שֶׁל כָּל הַמְקוּרוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, מִיָּד קָם הָרוּעָה
 מְהִימְנָא וְאַבְהֵן קְדִישֵׁין עִמֶיהָ. עַד כַּאֵן רְזָא דִּיחֻדְרָא: "כְּרוּדָּ
 הַנְּאֻמָּן וְהָאֲבוֹת הַקְּדוּשִׁים עִמּוֹ. עַד כַּאֵן סוּד הַיְחֻד.
 יְהוּה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן!"

(תַּקְוֵי זֵהר י, א הַקְּדוּמָה אַחֲרַת לַח")

וִיהִי רַעֲוָא

תַּפְּלַת יְהִי רַצוֹן. כִּי עֵתָה עַל יְדֵי לְמוּד הַמְבַאֵר פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ זְכוּר לְטוֹב הוּא עֵת רַצוֹן וְזִמְן הַמְסוּגָל
 לְקַבְּלַת הַתְּפִלוֹת.

וִיהִי רַעֲוָא מִן קְדָם עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְכָל קְדִישֵׁין טְמִירָא דְכָל
 וִיהִי רַצוֹן מְלַפְנֵי ה' הָעֲתִיק יוֹמִין הַקְּדוּשׁ מְכָל הַקְּדוּשִׁים וְנִסְתָּר מְכָל
 טְמִירִין סְתִימָא דְכָלָא. דִּיִתְמַשְׁדֵּי טְלָא עֲלָאָה מִנִּיה לְמַלְיָא
 הַנִּסְתָּרִים וְנֶעְלַם מֵהַכֹּל. שִׁיתְמַשְׁדֵּי טַל הָעֲלִיּוֹן מְנֻנּוּ לְהַשְׁפִּיעַ וּלְמַלְאוֹת
 רִישֵׁיה דְזַעִיר אֲנַפִּין, וְלַהֲטִיל | לְחַקֵּל תַּפּוּחִין קְדִישֵׁין בְּנִהֲרוֹ
 הָרֵאשׁ שֶׁל זַעִיר אֲנַפִּין וְלַהֲמִשִּׁיף שֶׁפַע לְשִׁדָּה תַּפּוּחִין הַקְּדוּשׁ בְּהֶאֱרַת
 דְּאֲנַפִּין בְּרַעֲוָא וּבְחֻדְרוֹתָא דְכָלָא. וִיִתְמַשְׁדֵּי מִן קְדָם עֲתִיקָא
 פְּנִים בְּרַצוֹן וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל. וִיִתְמַשְׁדֵּי מְלַפְנֵי ה' "הָעֲתִיק יוֹמִין
 קְדִישָׁא דְכָל קְדִישֵׁין, טְמִירָא דְכָל טְמִירִין סְתִימָא דְכָלָא.
 הַקְּדוּשׁ מְכָל הַקְּדוּשִׁים, וְנִסְתָּר מְכָל הַנִּסְתָּרִים וְנֶעְלַם מֵהַכֹּל.
 רַעֲוִיתָא וְרַחֲמֵי חֲנָא וְחֻסְדָּא בְּנִהֲרוֹ עֲלָאָה בְּרַעֲוִיתָא וְחֻדְרָהּ
 רַצוֹן וְרַחֲמִים חוֹ, וְחֻסְדֵּי, בְּהֶאֱרָה עֲלֵיוֹנָה, בְּרַצוֹן, וְשִׂמְחָה,

עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַנְּלוּיִם אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל
עָלֵי וְעַל כָּל בְּנֵי בֵיתִי, וְעַל כָּל הַקְּרוּבִים אֵלַי, וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל

עִמִּיהָ. וַיִּפְרָקֵנָא מִכָּל עֲקָתָיוּן בִּישׁוּן דְּיִיתוּן לְעֵלְמָא, וַיִּזְמִין
עִמּוּ. וַיִּפְדָּה אוֹתוֹנוּ מִכָּל הַצָּרוֹת הַרְעוֹת שְׂבָאוֹת לְעוֹלָם, וַיִּזְמִין

וַיִּתְיַב לָנָא מְזוּנָא וּפְרַנְסָתָא מִבְּתָא, בְּלֵי צָרָה וְעֲקָתָא,
וַיִּנְתֵּן לָנוּ מְזוּן וּפְרַנְסָה טוֹבָה בְּלֵי צָרָה וּמְצוּקָה,

מִמְזֻלָּא דְכָל מְזוּנֵי בֵיה תְלִין. וַיִּשׁוּבִינוּן מֵעֵינָא בִישׁא וּמִחֶרְבָּא
מִהַמְזֻל הַעֲלִיּוֹן, שְׁכָל הַמְזוּנוֹת מִמְנוּ מִשְׁתַּלְשָׁלִים. וַיִּצְלִינוּ מֵעֵין הַרַע, וּמִחֶרְב

דְּמִלְאָךְ הַמְּוֹת וּמְדִינָה שְׁל גֵיהֶנוּם. וַיְתִי לָנָא וּלְכָל נַפְשַׁתְנָא
כִּלְאָךְ הַמְּוֹת, וּמִהַדִּין שְׁל גֵיהֶנוּם. וַיִּתֵּן לָנוּ, וּלְכָל נַפְשׁוֹתֵנוּ,

חֲנָא וְחֶסְדָּא וְחַי אַרְיֵבִי וּמְזוּנֵי רֵיחִי וְרַחֲמֵי מִן קְדָמִיהָ. אַמֵּן
מִן וְחֶסֶד, וְחַיִּים אַרְכִּים, וּמְזוּנוֹת בְּרוּחַ, וְרַחֲמִים, מִלְּפָנֵינוּ, אַמֵּן

כֵּן יְהִי רְצוֹן, אַמֵּן וְאַמֵּן.
כֵּן יְהִי רְצוֹן. אַמֵּן וְאַמֵּן.

מה טוב ומה נעים שיאמר האדם בכל יום אחר תיקון חצות לשון זה אשר הובא בזהר (פרשת נח דף ס"ה ע"א, וכן בזהר פרשת פקודי דף רכ"ו ע"א, ובדף רס"ח ע"ב). ואם לא אומר אחר תיקון לאה, יאמר בשחרית קודם התפלה, וכן יעשה בשבתות וימים טובים, כי דברים אלו עמוקים מאד מאד, והמבין סודם של דברים אלה יודע כמה תועלת גדולה נעשה באמירתם לתקון אותו היום, בין בפרצוף הימים בין בפרצוף הזמנים. בְּכֵן אִישׁ חַי (מקץ י"ב), ובש"ש רב פעלים (בחלק סוד ישרים) הַאֲרִיךְ לְבָאֵר אֶת הַמְּאֹר הַנּוֹרָא הַזֶּה, וְכַתֵּב שֵׁם, שְׁזֵה אֶחָד הַמְּאֹרִים הַקְּשִׁים בְּיוֹתֵר בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ, עַכְתָּ"ד, וְכַאֲן הַבְּאֵנוּ בְּאוּר הַמְּלִים עַל קִצֵּה הַמְּזֻלָּג, וְתֵן לְחֶסֶם וְיַחְסֶם עוֹד.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעְזוֹן: אַרְיֵמִית יְדָאֵי בְּצִלוֹתֵינוּ לְעֵלְמָא, דְּכִד
אָמַר רַבִּי שְׁמַעְזוֹן, הַרְמוּתֵי יְדֵי בְּחַפְלוֹת, לְמַעְלָה שְׂכַאשְׁד

רְעוּתָא עֵלְאָה לְעֵלְמָא לְעֵלְמָא קִימָא עַל הַהוּא רְעוּתָא דְלָא
הַרְצוֹן הַעֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, עוֹמֵד עַל אוֹתוֹ הַרְצוֹן שְׁלֵא

אֲתִידַע וְלָא אֶתְפֶּס כְּלָל לְעֵלְמִין. רִישָׁא דְסַתִּים - יִתִּיר
נוֹדַע וְלֹא נִתְפַּס כְּלָל לְעוֹלָם. הַרְאֵשׁ הַסְתוּם בְּיוֹתֵר

לְעֵלְמָא, וְהַהוּא רִישָׁא אֲפִיק מָאֵי דְאֲפִיק וְלָא יְדִיעַ, וְנַהִיר
לְמַעְלָה וְאוֹתוֹ הַרְאֵשׁ הוֹצִיא מֵהוּצִיא, וְלֹא שְׁהוּצִיא, נוֹדַע, וְנַהִיר

מָאִי נְהִיר כְּלָא בְּסִתִּימוּ, רְעוּ דְמַחְשְׁבָה עֲלָאָה - לְמַרְדָּף

מה שהאיר, והכל בהקלם. ורצון המחשבה העליונה, לרדף

אֲבִתְרָה וּלְאֲתַנְהָרָא מִנְהּ. חַד פְּרִיסוּ אֲתַפְרִיס, וּמַגּוּ הָהוּא

אחריו לקבל הארה מקונו. כעין מקסד אחד נפרס, ומתוף אותו

פְּרִיסָא - בְּרַדִּיפוּ דִּתְהִיא מַחְשְׁבָה עֲלָאָה - מָטִי וְלֹא מָטִי,

המקסד על ידי רדיפת זו המחשבה העליונה מגיע ולא מגיע

עַד הָהוּא פְּרִיסָא, נְהִיר מָאִי נְהִיר, וּבְרִין הָהוּא מַחְשְׁבָה

עד אותו המקסד ומזה האיר מה שהאיר וכשקבלה אותה המחשבה

עֲלָאָה נְהִיר בְּנְהִירוּ סִתִּים דְלֹא יָדִיעַ. וְהָהוּא מַחְשְׁבָה לֹא

העליונה הנה עתיק מאיר באור סתום שלא נודע וזו המחשבה לא

יָדַע, בְּרִין בְּטִשׁ הָאִי נְהִירוּ דְמַחְשְׁבָה דְלֹא אֲתִידַע, בְּנְהִירוּ

ידע ואינו משיג גדל האור, אז הנה אותו האור שהוא סוד המחשבה שלא נודעה הנה בהארת

דְּפִרְסָא דְקִימָא דְנְהִיר מִמָּה דְלֹא יָדִיעַ, וְלֹא אֲתִידַע וְלֹא

מקסד העומד והאיר ממה שאינו ידוע ומשוגג, ולא נודע ולא

אֲתַנְלִיא. וּבְרִין הָאִי נְהִירוּ דְמַחְשְׁבָה דְלֹא אֲתִידַע, בְּטִשׁ

התגלה ואז זה האור של המחשבה שלא נודעה הנה פעם ב'

בְּנְהִירוּ דְפִרְסָא, וְנְהִרִין בְּחָדָא, וְאֲתַעְבִּירוּ תַשְׁעָה הֵיבְלִין,

בהארת המקסד העומד ועל ידי זה האירו כולם כאחד ונעשו ונתקנו תשעה היכלות

וְהֵיבְלִין - לָאוּ אֲנִין | נְהוּרִין, וְלָאוּ אֲנִין רוּחִין, וְלָאוּ אֲנִין |

ואלו ההיכלות אינם אורות ואינם בבחינת רוח ואינם בבחינת

נְשָׁמַתִּין, וְלֹא אֵית מָאן דְקִימָא בְּהוּ. רְעוּתָא דְכָל תַשְׁעָה

ונשמות ולא יש מי שעומד בהם בבחינת חיה. הרצון של כל תשעה

נְהוּרִין דְקִימִי כְלָהוּ בְּמַחְשְׁבָה, דְאִיהוּ חַד מְנִיהוּ בְּחֻשְׁבָּנָא

האורות, שעומדים כלם בכח המחשבה שהוא אחד מהם בחשבונם

כְלָהוּ לְמַרְדָּף בְּתַרְיָהוּ, בְּשַׁעְתָּא דְקִימִי בְּמַחְשְׁבָה, וְלֹא

כולם רוצים לרדף אחריהם בזמן שעומדים במחשבה ואינם

מִתְדַבְּקוּן וְלֹא אֲתִידַעוּ. וְאֵלִין לָא קִימִי לָא בְרְעוּתָא, וְלֹא

משיגים אותו ולא נודע להם כלל ואלו לא קימים לא ברצון ולא

בְּמַחְשְׁבָה עֲלָאָה, תַפְסִין בְּהּ וְלֹא תַפְסִין. בְּאֵלִין קִימִי כָל רִוִי

במחשבה העליונה תופסים בה מעט הארה ולא תופסים. באלו נמצאים כל סודות

דְּמַהִּימְנוּתָא. וְכֹל אֲנֹנִי | נְהוּרִין מִרְוֵא דְמַחְשָׁבָה עֲלָאָה
 הָאֲמוּנָה וְכֹל אוֹתָם הָאוֹרוֹת מִסּוּד הַמַּחְשָׁבָה הַעֲלִינָה,
 וְלִתְתָא, בְּלָחוּ אֶקְרוּן אֵין סוּף, עַד הֶבְא מְטוּ נְהוּרִין וְלֹא
 מוֹשֵׁם וְלִמְטָה כּוֹלָם וְקִרְאִים בְּעֶרְכָם אֵין סוּף. עַד כָּאֵן מִגִּיעִים הָאוֹרוֹת בְּדַקּוֹת וְלֹא
 מְטוּן, וְלֹא אֲתִידְעוּ, לֹא הֶבְא רְעוּתָא וְלֹא מַחְשָׁבָה. בְּד
 מִגִּיעִים, וְלֹא נוֹדְעִים מֵהוּתָם, אֵין כָּאֵן הַשְׁגָּה שֶׁל רְצוֹן וְלֹא הַשְׁגָּה שֶׁל מַחְשָׁבָה כְּאֲשֶׁר
 נְהִיר מַחְשָׁבָה, וְלֹא אֲתִידַע מִמָּאן דְּנְהִיר, בְּדִין אֲתִלְבַּשׁ
 מֵאִירָה הַמַּחְשָׁבָה וְלֹא נוֹדַע לוֹ מִי מֵאִיר אֲזוֹ מִתְלַבֵּשׁ
 וְאִסְתִּים גּוֹ בִּינָה וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר, וְאֲעִיל דָּא בְּדָא עַד |
 וְנַעֲלָם בְּתוֹךְ בִּינָה וְקִמְאִירִים לְמִי שְׂרָאוּי לְהֵאִיר וּמִתְחַבֵּר זֶה עִם זֶה עַד
 דְּאֲתִפְלִילוּ בְּלָחוּ בְּחֻדָא, וּבְרֵוֹא דְקַרְפְּנָא בְּד סְלִיק, בְּלֹא
 שְׁנַגְלִילִים וְנַחֲשָׁבִים כּוֹלָם לְאֶחָד וּבְסוּד הַקְּרָבָן כְּאֲשֶׁר עוֹלָה עֵשׂוֹן הַקְּטָרֶת,
 אֲתִקְשֶׁר דָּא בְּדָא, וְנְהִיר דָּא בְּדָא, בְּדִין קִימִי בְּלָחוּ בְּסְלִיקוּ,
 כּוֹלָם נִקְשְׂרִים זֶה בְּזֶה וְקִמְאִירִים זֶה בְּזֶה, אֲזוֹ עוֹמְדִים כּוֹלָם בְּסוּד עֲלִיָּה
 וּמַחְשָׁבָה אֲתַעְפֵּר בְּאֵין סוּף. הַהוּא נְהִירוֹ דְּאֲתִנְהִיר מִנְּה
 וְהַמַּחְשָׁבָה עוֹלָה וּמִתְעַסְרֶת בְּאֵין סוּף. זֶה הָאוֹר שְׂמֵאִירָה מְמוּנָה
 מַחְשָׁבָה עֲלָאָה (דְּלֹא אֲתִידַע בָּהּ כְּלָל) אֶקְרִי אֵין סוּף, וּמִנְּה
 מַחְשָׁבָה עֲלִינָה (שְׁלֹא נוֹדַע בָּהּ כְּלָל) נִקְרָא אֵין סוּף וּמְמוּנָה
 אֲשִׁתְּבַח וְקִימָא, וְנְהִיר לְמָאן דְּנְהִיר, וְעַל דָּא בְּלֹא קִימָם,
 נִקְמָא וְנִקְמָא וְנִקְמָא וְקִמְאִיר לְמִי שְׂמֵאִיר וְעַל סוּד זֶה הַכֹּל עוֹמְדִים,
 וְכָאָה חוּלְקִיהוּן דְּצִדִּיקָא, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי.
 אֲשֶׁרִי וְזוֹ חֲלָקָם שֶׁל הַצְּדִיקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

שְׁנַקְרַאת אַרְץ, מַה כְּתוּב בּוֹ? וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים
תִּדְשָׂא הָאָרֶץ, לְהוֹצִיא זְרַעִים וּפְרוֹת שֶׁהֵן
נִשְׁמוֹת, כָּל אֶחָד לְמִינֵהוּ, אֵלּוּ הַנִּשְׁמוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ
מִכֶּסֶף כְּבוֹדוֹ, וְאֵלּוּ רִחוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ מִמְּלָאכִים,
וְאֵלּוּ הַנִּפְשוֹת שֶׁנִּגְזְרוּ
מֵהָאֻפְנִים, כָּל אֶחָד הוֹצִיא
לְמִינֵהוּ אֶת כָּל אֶחָד כְּרָאוּי.
עַץ פְּרִי - זֶה תִּלְמִיד חֶסֶם,
עֵשֶׂה פְּרִי - זו בַּת זוּגוּ, לְכָל
אֶחָד כְּרָאוּי (כָּל אֶחָד הוֹצִיא לְמִינוֹ).

וְעוֹד, עַץ פְּרִי - זֶה הָעַמּוּד
הָאֲמֻצְעִי, עֵשֶׂה פְּרִי - זֶה צְדִיק,
אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ - זו
הַשְּׂכִינָה, שְׁכָל הַזְּרַעִים
נִכְלָלִים בָּהּ, וְכֵאֵן הַמִּצְוָה שֶׁל
פְּרִיָּה וְרִבְיָה, לַעֲשׂוֹת פְּרוֹת
וְזַרְעִים, זֶהוּ שְׁכָתוּב לֹא תִהְיוּ
כְּרֹאֵה לְשִׁבַת יְצָרָה, וּמִי
שֶׁמִּתְבַּטֵּל מִפְּרִיָּה וְרִבְיָה,
כְּאֵלּוּ הַחֲזִיר אֶת אוֹתָהּ אֶרֶץ
יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ מִמֶּנָּה בְּרִכּוֹת,
כָּל אֶחָד לְפִי דְרָגָתוֹ, מִי
שֶׁפּוֹגֵם לְמִטָּה פּוֹגֵם לְמַעְלָה
אֶת הַמְּקוֹם שֶׁנִּגְזְרָה נִשְׁמָתוֹ.

עוֹשֶׂה פְּרִי דַּא בַּת זוּגִיָּה, לְכָל חַד כְּרָאָה יְאוֹת. וְעוֹד עֵץ פְּרִי דַּא עִמּוּדָא דְאֲמֻצְעִיָּה, עוֹשֶׂה פְּרִי
דַּא צְדִיק, אֲשֶׁר יִרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ דַּא שְׂכִינְתָּא, דְּכָל יִרְעִין אֲתַכְּלִילֵן בָּהּ, וְהִכָּא פְּקוּדָא דְפְּרִיָּה וְרִבְיָה
לְמַעֲבַד אֲפִין וְזַרְעִין, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב לֹא תִהְיוּ כְּרֹאֵה לְשִׁבַת יְצָרָה, וְכֵאֵן דְאֲתַכְּפֵטל מִפְּרִיָּה וְרִבְיָה,
כְּאֵלּוּ אֲחִיור לַהֲרִיָּא אֶרֶץ יִבְשָׁה, וּמוֹנֵעַ בְּרָאָה מוֹנֵה, כָּל חַד לְפּוֹם דְרָגִיָּה, כֵּאֵן דְּפָגִים לְתַמָּא פָּגִים
לְעִילָא, לְאַחַר דְאֲחִיור נִשְׁמָתִיָּה.

בְּרֵאשִׁית, שֵׁם אֶת־ר יב"ש, וְזֶהוּ נֶהָר יַחֲרֵב
וַיִּבֶשׁ, (שם ה), בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁהוּא
יִבֶשׁ וְהִיא יִבְשָׁה, צוֹחִים הַפְּנִים לְמִטָּה בִּיחוד
וְאוֹמְרִים שִׁמְעֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה.

זֶהוּ שְׁכָתוּב (מִשְׁלִי א כח) אַז
יִקְרָאֲנִי וְלֹא אֶעֱנֶה. וְכַךְ מִי
שְׂגוֹרֵם שֶׁתִּסְתַּלַּק קִבְּלָה
וְחֻכְמָה מִתּוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה
וּמִתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב, וְגוֹרֵם שֶׁלֹּא
יִשְׁתַּדְּלוּ כְּהֵן, וְאוֹמְרִים שְׂאִין
אֵלּא פִּשְׁט בַּתּוֹרָה וּבַתְּלִמוּד,
בְּרֹדָאֵי כְּאֵלּוּ הוּא יִסְלַק אֶת
הַמַּעֲיָן מֵאוֹתוֹ נֶהָר וּמֵאוֹתוֹ גֵּן.
אוֹי לוֹ, טוֹב שֶׁלֹּא נִבְרָא כְּעוֹלָם
וְלֹא יִלְמַד אוֹתָהּ תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב
וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, שֶׁנֶּחֱשַׁב לוֹ
כְּאֵלּוּ הַחֲזִיר הָעוֹלָם לַתּוֹ
וְכֵהוּ, וְגוֹרֵם עֲנִי כְּעוֹלָם וְאֶרֶץ
הַגְּלוּת. וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּדְשָׂא
הָאָרֶץ דְשָׂא וְכו' (בְּרֵאשִׁית א יא),

אָמַר רַבִּי אֲלֵעָזָר: אֲבָא, וְהָרִי
קָרָא לוֹ יִבְשָׁה, מֵאִיפֹה תִּדְשָׂא
הָאָרֶץ? אָמַר לוֹ: בְּנִי, כִּךְ לְמַד
תְּשׁוּבָה לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם, שְׂאֵם
אָדָם יִחַזר בַּתְּשׁוּבָה, מוֹרִיד לָהּ
הַמַּעֲיָן שֶׁהִסְתַּלַּק, וּמֵה שֶׁהִיָּתָה
יִבְשָׁה קוֹרָא לָהּ אֶרֶץ, וְלִנְהָר
שֶׁהָיָה חֲרֵב וַיִּבֶשׁ קָרָא לוֹ
מְקָנָה הַמַּיִם וַיִּמַּיִם, זֶהוּ
שְׁכָתוּב (שם ט) וַיִּקְרָא אֱלֹהִים
לְיִבְשָׁה אֶרֶץ וְלַמְקָנָה הַמַּיִם
קָרָא יַמִּים. בְּאוֹתוֹ זְמַן

סוּגוּלָה גְּדוּלָּה שִׁיקָרָא תַקוּן זֶה מוֹדֵי יוֹם: יוֹם מְאֹל, יַצְלִיחַ בְּכָל
דְרָכָיו, שְׁלוֹם בַּיִת, זְיוּגִים הַגּוֹיִם, יְצָה לְשַׁפְעַ רֹחַנִי וְגַשְׁמִי, יְצָה לְרִאֲת
שְׂמִים, זוּכָה וּמִתְקַן רֹחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, כְּחוֹת הַשְּׂמָאָה מִתְרַחֲקִים מִמֶּנּוּ, כָּל
אוֹיְבָיו יִפְקֵה תַחַתָּיו, לֹא יִרְאֶה מִיתָת בְּנֵיו, וְיַצֵּל מֵעַנְשׂ הַגְּלָגוּלִים, וְיִפְקֵה
לְאַרְיֵבוֹת יָמִים וְשָׁנִים. יְצָה לְעוֹלָם הַבָּא, וְעַל זֶדוּ תִתְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה בְּרַחֲמִים
גְּדוּלִים.

(תו ה')

תיקוני זוהר תיקון מ"ח

תקוּנָא תַּמְנִיא וְאַרְבַּעִין - תְּקוּן שְׁמוֹנָה וְאַרְבַּעִים

* סגולה נפלאה מרבנו האר"י זיע"א *

בְּרֵאשִׁית, תִּמְנֵן תִּרְ"י תִּמְנֵן שֶׁב־ת^[א], בְּנוֹנָא דָא

בְּרֵאשִׁית, שָׁם תִּרְ"י, שָׁם שְׁב־ת, שָׁם שְׁב־ת, כְּגוֹן זֶה,

בְּרֵאשִׁית בְּ"רֵא שֶׁב־י^[ב]: וְאִינוּן תִּרְי שְׁבִתוֹת^[ג],

בְּרֵאשִׁית - בְּרֵא שְׁבִתוֹת, וְהוּן שְׁבִתוֹת, שְׁבִתוֹת,

עֲלִייהוּ אֶתְמַר וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבִת

עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (שְׁמוֹת לֹא): "וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׁבִת

לְעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבִת וְגוֹמַר, תִּרְיִן וּמְנִין אֲדַכִּיר

לְעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁבִת וְגוֹמַר, שְׁבִתוֹת, פְּעֻמִּים הַזְכִּיר

הָכֵא שְׁבִת, לְקַבֵּל שְׁכִינְתָא עֲלָאָה וְתַתְּאָה^[ד],

כָּאן שְׁבִת, כְּנֶגֶד הַשְּׁכִינָה הָעֲלִיּוֹנָה וְהַתַּתְּחוּנָה.

לְדַרְתֵּם מֵאֵי לְדַרְתֵּם^[ה], אֵלָא זַכָּאָה אִיהוּ מָאן

"לְדַרְתֵּם", מֵאוּ לְדַרְתֵּם? אֵלָא זַכָּאָה הוּא מֵי

הָעֵבִיד לֹון דִּירָה בְּשֶׁבֶת בְּתִרְי בְּתִי לְבָא^[ו],

שְׁעוּשָׁה לָהֶם דִּירָה בְּשֶׁבֶת בְּשִׁנֵּי בְּתִי הַלֵּב,

א. במלה בראשית יש אותיות תר"י, ויש אותיות שבת, ורומז על שתי שבתות, שמדבר בהן המאמר, על השכינה תתאה היא המלכות וזה "ושמרו בני ישראל את השבת" ועל השכינה העליונה היא הבינה וזה "לעשות את השבת", ועיני לעיל תקון ו"ט (דף מ ע"ב) דאמר שם שבת הגדול בינה, שבת הקטן מלכות. וברעיא מהימנא (יתרו צ"ב ע"א) דשבתא דיומא הוא שבת עלאה ושבתא דלילא הוא שבת תתאה (באר לחי רואי). ב. כן

הוא גירסת הפסא מלך, והביאו להלכה הפאר לחי רואי. ג. ואלו הן שתי שבתות, שבת עליונה ושבת תחתונה, בינה ומלכות (פסא מלך, באר לחי רואי). ד. שכינה העליונה שהיא הבינה, וכנגד שכינה התחתונה שהיא המלכות, (פסא מלך, באר לחי רואי). ה. למה כתוב מלת לדרתם חסר ו? - מלשון דירה - כאומר לדור תם, לגור שם. ו. לבינה ולמלכות, וה' עלאה, וה' תתאה - כנגדם שני בתים יש בלב, כמו שכתוב בתיקון"א (דף ס"ג ע"ב

וְאֶת־פְּנֵי מִתְמָן יִצָּר הָרַע דְּאִיהוּ חֲלוּל שְׁבֵת^[1],
 ומתפנה משם יצר הרע שהוא חלול שבת,

בְּרִית עוֹלָם דָּא צְדִיק, דְּשִׁרְיִין תְּרוּוֹיְיָהּ עֲלֵיהּ, חַד
 'ברית עולם', זה צדיק, ששורים שניהם עליו, אחד

לְאִמְלָאָה לִּיהּ וְחַד לְאִתְמַלְיָא מִיְנִיהּ. בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 למלא אותו, ואחד להתמלא מפניו. בני ישראל

אִינוּן תִּרְיִין בְּלִיִּין נְצַח וְחוּד, בְּנֵי דְיִשְׂרָאֵל סְבָא
 הם פגוד שתי כליות - פנימיות נצח והוד, בנים לישראל סבא -

עֲמוּדָא דְאִמְצָעִיתָא, תְּלַת שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי שְׁבִיעֵי
 עמוד האמצעי - תפארת, שלש פעמים שביעי שביעי שביעי

אֱלִין תְּלַת אֲבָהִין^[2], עֲנַג שְׁבֵת^[3] וְנִ"הָר יוֹצֵא
 אלו שלשת האבות, ענג שבת ונ"הר יוצא

מִעֲדִין לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגָּזִין^[4], וְנָהָר, אֵית נָהָר
 מעדן להשקות את הגזין, ונהר, יש נהר

וְאֵית נָהָר, אֵית נָהָר דְּאִתְקָרִי נָהָר פְּלָגִין, וְאֵית
 יש נהר, יש נהר דנקרא נהר פלגין, ויש

נָהָר דְּאִתְקָרִי נַחַל קְדוּמִים^[5], עֲדָן
 נהר דנקרא נחל קדומים, עדן

סעודתין בשבת ברזא דענג שבת, כמו שפכתוב: "אז תתענג על ה'" שלזה נאמר: "ונהר יוצא מעדן להשקות את הגזין", ומאן דלא מקום לון ואית ליה לקיטין, איתהפך ליה "ענג" ל"נג"ע", ובהפך אם מתקן ומענג פראוי אזי שורה עליו שמחת השבת ומזהפך מנגע לעונג (באר לחי רואי). יא. היסוד נקרא נהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר הנקרא (תהלים מ"ו): "נהר פלגין" הוא יסוד ז"א - [ז'עיר א'פין], שמקבל הארות מחסד וגבורה, תפארת נצח והוד, הנקראים "פלגי מים", ויש נהר הנקרא נחל קדומים, יסוד דבינה היוצא מעדן מאבא-חקמה

- פסא מלך, באר לחי רואי). ז. כדלקמן שצריך שיתרחק מהפעס ועצבות דטחול וכבד ומרה, ס"מ כבד פועס, ומרה זורקת בו טפה, שהוא חלול שבת מבוערי אש הפעס בגופו, ואם מתקן להם דירה נאה, אז שורים שניהם על צדיק יסוד העולם (פסא מלך, באר יצחק ומפרשים). ח. אברהם - חסד, יצחק - גבורה, יעקב - תפארת. ט. עתה מפרש גם שאר עניני שבת, ומפרש תחלה סוד ענג שבת, - ענ"ג ראשי תבות: ע' עדן, נ" נהר, ג' גן (פסא מלך, באר לחי רואי, פמבואר בזוהר בראשית כ"ו ע"א). י. היגו כמו שכתוב בזוהר (עקב רע"ג ע"א), למיכל תלת

עֲלָאָה^[יב] עֲלִיָּה אֶתְמַר עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים
 עֲלִין נְאָמַר (ישעיה סד) "עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים
 זִלְתָּדָּ^[יג], תַּאי נְהָר אִיהוּ ו'^[יד], דְּנַפִּיק מֵעֵדֶן עֲלָאָה
 זִלְתָּדָּ, זָה הַנְּהָר הוּא אוֹת ו', הַיּוֹצֵא מֵעֵדֶן הָעֲלִין
 דְּאִיהוּ א'^[טו], וְאֶעֱבַר^[טז] בֵּין אַבָּא וְאִמָּא, וְאִזִּיל
 שְׁהוּא אוֹת א', וְעוֹבֵר בֵּין אַבָּא - חֲכָמָה וְאִמָּא - בֵּינָה וְהוֹלֵךְ
 חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה^[יז], וּמֵמִי עַד צְדִיק שְׁבִיעִי^[יח],
 חֲמִשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, וּמִגֵּיעַ עַד צְדִיק - יְסוֹד שְׁהוּא שְׁבִיעִי,
 וּמִתַּמָּן אֲשֶׁקִי לְגִנְתָּא דְּאִיהִי שְׁכִינְתָּא תַתָּא.
 וּמִשָּׁם מִשְׁקָה לְגִנָּה - מַלְכוּת, שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה הַתַּחְתּוֹנָה.
 זְכָאָה אִיהוּ מָאן דְּנָטִיר דִּירָה לְשַׁבְתָּ דְּאִיהוּ
 זְכָאִי הוּא מִי שְׁשׁוּמַר דִּירָה לְשַׁבְתָּ, שְׁהוּא

הַנְּקָרָא תוֹרָה קְדוּמָה, (פֶּסַח מִלּוֹ, בָּאָר זַחֲקִי).
 יב. הוּא פְתָר שְׁהוּא עֵדֶן לְגַבֵּי חֲכָמָה (פֶּסַח מִלּוֹ).
 יג. וְעַל הַאי עֵדֶן עֲלִיָּאָה אִיתְמַר "עֵין לֹא רְאָתָה
 אֱלֹהִים זִלְתָּדָּ", וְאִמַר הַכָּא, כִּי מִי שְׁמַקְזִים עֵנָּ"ג
 שְׁבַת, זֹכָה לְתַעֲנוּג נְהָר שֶׁל עֵדֶן עֲלִיָּאָה שְׁעֲלִין
 נְאָמַר "עֵין לֹא רְאָתָה" וְגו', (בָּאָר לְחֵי רוּאֵי). יד. ו'
 רומז לְיִסוּד, הַכּוֹלֵל קוֹ אֶמְצָעִי - דַּעַת תַּפְאָרֶת
 יְסוֹד (רֵאשִׁי תַבּוֹת - דַּתִּי"). טו. א' רומז לְכַתְרָה
 וְהוּא בָּאָרִיךְ אֲנַפִּין. פִּירוּשׁ (בָּאָר לְחֵי רוּאֵי): שְׁבָאוֹת
 א' יֵשׁ י' לְמַעְלָה וְי' לְמַטָּה וּבְאֶמְצָע אוֹת ו', הַיּוֹד
 הָעֲלִיּוֹנָה רומזת לְשְׁכִינָה עֲלִיּוֹנָה, וְי' לְמַטָּה רומזת
 לְשְׁכִינָה תַתָּא, וְהוּ' בְּאֶמְצָע שְׁהוּא סוּד עֵין הַחַיִּים
 קוֹמְשָׁרִים וּמְחַבְרִים לְעֵלוֹת מוֹנֵן עֵדֶן הַתַּחְתּוֹן לְגַן
 עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן וְכָל זָה עַל יְדֵי עֲנֵג שְׁבַת. [א.ה. על
 יְדֵי לִימוּד תּוֹרַת הַסוּד - שְׁהוּא בְּסוּד עֵין הַחַיִּים
 - בְּשַׁבַּת קוּדֶשׁ, זֹכָה לְעֵלוֹת לְגַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן
 "עֵין לֹא רְאָתָה אֱלֹהִים זִלְתָּדָּ", וּכְמוֹ שְׁהִבִיא
 הַמְהַרְחֵ"וֹ אֶת דְּבָרֵי הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ, שְׁכָדֵי לְזִכּוֹת
 לְגַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן אִי אֶפְשָׁר בְּלַתִּי לִימוּד תּוֹרַת

הַסוּד, וּכְמוֹ שְׁאִמַר מֶרְן הַגַּה"צ רַבֵּי חַיִּים קִנְיַנְבֶּסְקִי
 שְׁלִיט"א לְאֶבְרָהֶל הַלּוֹמֵד רַק נְגַלָּה, שְׁלִמּוּד זוה"ק
 אִם רוּצָה לְזִכּוֹת לְגַן עֵדֶן הָעֲלִיּוֹן]. טז. וְעוֹבֵר
 וּכְמוֹשִׁיף הַשְּׁפַע לְחֲכָמָה וּבִינָה וּמִשָּׁם לְחַגֵּ"ת נ"ה,
 וְנִכְלָלִים בְּיִסוּד, וּכְמוֹשִׁיף הַשְּׁפַע לְמַעַן הַשְׁכִּינָה -
 הַמַּלְכוּת. יז. דְּסוּד הַנְּשָׁמָה יְתִירָה שְׁמִשְׁיָגִים
 בְּשַׁבַּת הוּא בְּרִזָּא ד' נִשְׁמַת כָּל חַי" [שְׁחַבֵּר הַרְשָׁבִי
 הַקְדוּשׁ], וּבַחַיִּי נִשְׁמָה יְתִירָה תַהֲלֵל י"ה, דְּאִינוּן
 אַבָּא וְאִמָּא שְׁהִם חֲכָמָה וּבִינָה, דְּעֲלִיָּהוּ אֶתְמַר
 "עֵין לֹא רְאָתָה". בְּגִין דְּאִיהוּ כּוֹרְפָבָה לְעֵילַת הַעֲלוֹת
 שְׁהוּא מְכָסָה וְלֹא שְׁלִיט עֲלֶיהָ עֵינָה, וְרוּחָא יְתִירָה
 שְׁמִשְׁיָגִים בְּשַׁבַּת הוּא נְהָר שְׁיוֹצֵא מֵעֵדֶן וְכו',
 דְּאִיהוּ צְדִיק לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן דְּאִיהוּ נֶפֶשׁ יְתִירָה
 דְּשַׁבַּת שְׁהוּא מַלְכוּת. (בָּאָר לְחֵי רוּאֵי). יח. הַם
 חֲסֵד גְּבוּרָה תַפְאָרֶת נִצּוּחַ הוּד שְׁכָל אֶחָד כְּלוּל
 מֵעֶשֶׂר וְעֶשֶׂר מֵעֶשֶׂר סוּף הַכַּל מֵאָה, וּבְיַחַד חֲמִשׁ
 מֵאוֹת. יט. אִם סוֹפְרִים מְבִינָה שְׁהִיא אִיקוּא
 שְׁכִינָה עֲלִיּוֹנָה - בֵּינָה חֲסֵד גְּבוּרָה תַפְאָרֶת נִצּוּחַ הוּד
 יְסוּד - הַיְסוּד הוּא שְׁבִיעִי [כְּלוֹמַר שְׁבִיעִי לְבִינָה].

לְבַאֵן [א], **דְּלֵא** **אֶתְקָרִיב** **תִּמְן** **עֲצִיבוֹ** [כא] **דְּמַחֹל**,
 הַלֵּב, שְׁלֵא יִתְקַרֵּב שֵׁם עֲצֵב הַטְּחֹל
וְכַעַס **דְּמָרָה** **דְּאִיהוּ** **נִוְרָא** **דְּגִיְהֵנָם** [כב], **דְּעֻלָּה**,
 וְכַעַס הַמָּרָה שְׁהִיא אֵשׁ הַגִּיְהֵנָם, שְׁעֻלָּה
אֶתְמַר **לֹא תִבְעֵרוּ** **אֵשׁ** **בְּכָל** **מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם** **בְּיוֹם**
 נְאֻמָּר (שמות לה): "לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת, **וְהָכִי** **הוּא** **וְדָאֵי** **דְּכָל** **מָאן** **דְּכַעִים** **בְּאֵלוֹ**,
 הַשַּׁבָּת", וְהָכִי הוּא וְדָאֵי דְּכָל מָאן דְּכַעִים בְּאֵלוֹ
 הַשַּׁבָּת, וְהָכִי הוּא וְדָאֵי, שְׁכָל מִי שְׁכֹנֵעַס בְּאֵלוֹ
אוֹקִיר **נִוְרָא** **דְּגִיְהֵנָם** [כג], **אַרְבַּעִים** **מְלָאכּוֹת** **חֲסַר**
 מְדַלִּיק אֶת הָאֵשׁ שֶׁל הַגִּיְהֵנָם. אַרְבַּעִים מְלָאכּוֹת חֲסַר
חַד [כד] **אֵינּוֹן** **לְקַבֵּל** **אַרְבַּעִים** **מְלָקִיּוֹת** **חֲסַר** **חַד**
 אַחַת, הֵן כְּנַגְדֵי אַרְבַּעִים מְלָקִיּוֹת חֲסַר אַחַת
בְּשַׁבָּת, **וְאֵינּוֹן** **עֲשֶׂרָה** **דְּלָקָה** **אַדָּם** **וְעֲשֶׂרָה** **לְחֹהֵי**
 בְּשַׁבָּת, וְהֵם עֲשֶׂרָה שְׁלָקָה אַדָּם, וְעֲשֶׂרָה לְחֹהֵי,

מי שפועס בשבת נחשב לו כאלו הדליק את אש הגיהנם בשבת, (הגר"א). **כד.** ארבעים מלאכות חסר אחת הן כנגד ארבעים מלקות חסר אחת שאסרו ללקות בשבת, ואלו המלקות הן כנגד עשר קלות שלקה אדם ועשר לחוה ועשר לנחש ותשע לאדמה, ועל פן אמרו חכמי המשנה "אין לוקין בשבת" שאלו המלאכות מאחר והם מתרות ביום חול, גורמות לישראל שיקבלו מלקות ביום חול, אך ביום השבת, מאחר ונאסרו אותן המלאכות, איז גם נאסרו המלקות. ואלו המלקות הם כנגד ל"ט אבות מלאכות שנעשות בימי החול מחמת קלות אדם הראשון, והמחלל שבת גורם לעצמו עניות כמו שכתבו בהקדמת תיקו"ז (דף י"ב ע"א), ונאסרו בשבת שהיא מקור השפעה, וכל השומר שבת זוכה שיתהפך לו ל"ט ברכות ויהיה לו פרנסה טובה בשפע ובנקל בלי טרחה כי נצול מקללת אדם

כ. השבת נקרא לב, שהוא באמצע ימי החול, בין ד'ה'ו' שהם ממשויכים גר"ן [יום ד' נפש, יום ה' רוח, יום ו' נשמה] לשבת הבאה ובין א' ב' ג' שמוקבלים הארה לגר"ן [יום א' נשמה, יום ב' רוח, יום ג' נפש] משבת שעברה שמשארת עליהם, וקורא לו בשם דירה, שהוא אותיות דר י"ה שבו הארות חכמה ובינה שהם סוד י"ה, עד כאן (בגיהו לר"ח הטוב). א.
 ה. כלומר ששומר את לבו - תרתי משמע, לב האדם בשבת שנקראת לב - מדברי חול וממשיך ללב הארות חכמה ובינה על ידי לימוד פרד"ס התורה). **כא.** כי הלב משפן בינה ומלכות, צריך שחוקה ורננה, (כסא מלך), לרמו שצריך ללמוד פרד"ס בשבת בשמחה ורננה (סוד ה). **כב.** טחול מרה אש ראשי תבות טמ"א, שלא יתערב טמא בשבת, גם טחול מרה גימטריה "רצח" מצד פלוני שהוא בעל הרצח, ולא יתקרב בשבת דאיהו "חיים", (בגיהו לר"ח הטוב). **כג.** שכל

וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ
 וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ, וְתִשְׁעָה לְאַדְמוּה, וּבְגִלְלָה זָה אָמְרוּ
 מֵאֲרִי מִתְנִיתִין אִין לִוְקִין בְּשִׁבְתָּ, דִּיאֲלִין
 בְּעִלִּי הַמְשֻׁנָּה אִין לִוְקִין בְּשִׁבְתָּ, שְׂאֵלוּ
 מִלְּאכּוֹת אֵינּוֹן חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל מִלְּקִיּוֹת.
 הַמְלָאכּוֹת הֵן נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל כְּנֶגֶד מִלְּקִיּוֹת.
 יְצִיאֹת הַשְּׁבִתָּ שְׁתִּים, אֵינּוֹן עֲקִירָה וְהַנְּחָה,
 יְצִיאֹת הַשְּׁבִתָּ שְׁתִּים, הֵם עֲקִירָה וְהַנְּחָה,
 דְּעֵבִיד לִוְן בְּבֵת אַחַת, מָאֵן דְּאַעְקֵר חֲפִין
 שְׁעוּשָׁה אוֹתָם בְּבֵת אַחַת, מִי מָאֵן דְּאַעְקֵר חֲפִין
 מֵאַתְרִיהּ וְאַנְחָ לִיהּ לְבַר מֵאַתְרִיהּ וּמְרִשׁוּתִיהּ [כּה],
 מִמְקוֹמוֹ וּמִנִּיחָ אוֹתוֹ מִחוּץ לְמִקְוֵמוֹ וּמְרִשׁוֹתוֹ,
 כְּאֵלוּ אַעְקֵר אֵילָנָא דְחַיִּי דִּיאִיהּ אוֹת בְּרִית,
 כְּאֵלוּ עֵקֵר אֶת אֵילָן הַחַיִּים, שְׁהוּא אוֹת בְּרִית,
 וְאַנְחָ לִיהּ בְּרִשׁוֹ נוֹכְרָאָה, מָאֵן דְּעֵבִיד דָּא גְרִים
 וְהִנִּיחָ אוֹתוֹ בְּרִשׁוֹת נְכָרִיָּה. מִי שְׁעוּשָׁה אֶת זָה, גֹרָם
 דְּאַעְקֵר נְשַׁמְתִּיהּ מִרְשׁוֹת דִּילָהּ, וְאַנְחָ לָהּ בְּרִשׁוֹ
 לְעֵקֵר וּנְשַׁמְתּוֹ מִרְשׁוֹת שְׁלָהּ וּמִנִּיחָה בְּרִשׁוֹת
 אַחְרָא דִּיאִיהּ מְרָה וּמְחוּל, וְדָא גְרָם לְיִשְׂרָאֵל
 אַחְרָת, שְׁהִיא מְרָה וּמְחוּל, וְזָה גְרָם לְיִשְׂרָאֵל

הראשון. (לקוטי הלכות ומפרשים). כה. יציאות השבת שתיים, אלו הן: עקירה מרשות היחיד והנחה ברשות הרבים שעושה אותן בבית אחת [כמו המעביר ד' אמות ברשות הרבים בלי הפסק ומנוחה]. מי שעוקר חפץ ממקומו מרשות היחיד ומניחו מחוץ למקומו ומרשותו, לרשות הרבים, כאלו עקר את עץ החיים שהוא אות ברית יסוד דז"א והניחו ברשות נוכריה מקום הסטרא אחרא,

מי שעושה כן גורם לנשמתו שתעקר מרשותו ותונח ברשות האחרת שהיא כנה וטחול פעם ועצב. - וזהו חלול שבת שגורם לישראל שנעקרו מארץ ישראל רשות היחיד והגלו לארץ נוכריה שהיא רשות הרבים רשות הסטרא אחרא, (כמו שכתוב בעין חיים (שער ט' פ"ב): שיש גליפה הנקראת משגאוי משגא י"ו שהוא גליפה הנקראת רשות הרבים בסוד רשות הרבים רחבו י"ו אמה, ועין בספר החיים והשלום לר"ח הטוב

וְאַתְּגַלְיָאוּ וְיִשְׂרָאֵל^[כו] מֵאַרְעָא דְאַתְּעֲקְרוּ
 וְגַלּוּ יִשְׂרָאֵל מֵאַרְעָא שְׁנַעְקְרוּ
 וְהָכִי נִוְכְרָאָה דְאַיְהִי רְשׁוּת הַרְבִּים, וְהָכִי
 לְאַרְצָא נְכַרְיָה שְׁהִיא רְשׁוּת הַרְבִּים, וְהָכִי
 אִיהוּ^[כז] מָאן דְאַעִיל אֹת בְּרִית קֹדֶשׁ דִּילִיָּה בְּרִשׁוֹ
 הוּא מִי שְׁמוּעֵל בְּאוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ שְׁלוֹ וּמַעֲבִיר -
 נִוְכְרָאָה, שְׁבִתָּא^[כח] אִיהוּ טְחוּל, חַמְ"ה אֶתְתָּא
 כַּח לְרִשׁוּת נְכַרְיָה. שְׁבִתָּא^[כח] הוּא טְחוּל, חַמְ"ה, - אֶשְׁה
 בִּישָׂא מְרָה^[כט], שְׁבִתָּא^[כט] עֲלִיָּה אֶתְמַר^[ל] וְהַבּוֹר רַק
 רְעָה וּמְרָה, שְׁבִתָּא^[כט] עֲלִיָּה נְאָמַר: "וְהַבּוֹר רַק
 אִין בּוֹ מִים, מִים אִין בּוֹ אֲבָל נְחָשִׁים וְעֲקָרְבִים
 אִין בּוֹ מִים", מִים אִין בּוֹ אֲבָל נְחָשִׁים וְעֲקָרְבִים

פוכבי הלכת השולט בליל שבת, ומי שמחלל שבת נכנס תחת מקשלתו שהוא עניית ואבדון, ועם ישראל השומרים שבת קודש שולטים על המזל, ועולים מעל הטבע, ומקבלים שפע מהספירות העליונות, ומשבת קודש נאונים בכל ימי החול. וכידוע מהצה"ק רבי מנחם מנדל מרימונוב זיע"א שדרכו בקודש לומר על אכילתו בשבת קודש שמונה יתנו שפע לימי השבוע. כט. חמה היא בחינת אשה רעה נקראת מרה, כמו שכתוב: (קהלת) "ומוצא אני את האשה מר ממונת" (ועני תיקון' תיקון ח' דף כ"ד ע"א - באר לחי רואי). ל. שבתאי" עליו נאמר (בראשית לו כד): "והבור רק אין בו מים" מים אין בו, אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא גורם בעולם לרעב וצמאון וקינה והספד וחשוקה ואפלה, הפך ענג שבת והוא גורם לגלות לישראל, וצריכים ישראל לעשות לה לשבת שנוי בכל אלה כמו שלמדנו, והוא הדיו לגבי דבור חול שהוא אסור בשבת, וכך לא יהיה לסטרא אחרא מקום בשבת לשרות בו, ואז יברח דגמגמת שפחתו של אברהם שנאמר בה: "מפני שרה גברתי אני ברחתי".

על תהלים ס"ח ב'. כו. כמו שכתוב שהיוצא מארץ ישראל לדור בחוץ לארץ מעביר את השפע של יעקב לעשו, ועל זה נאמר הפסוק: (שיר השירים ח' ה') "אחות לנו קטנה" וגו', שאין להם שפע לפי שנו יוצאים מארץ החיים ונפרדים ממקום התורה פדכתיב: "כי מציון תצא תורה" (רמב"ו), וכמו שכתוב בזה"ק (ויחי דף רכ"ה), דהא אורא קדישא ורוחא קדישא אתעדו מינייהו. ויונקי מאורא ורוחא דרשותא אחרא, עכ"ל, (ועני עוד זה"ק פרשת אחרי דף ע"ב ע"ב, ובפרשת נח דף ע' ע"ב), והעוברים ארץ העמו"ם ובאים לדור בארץ ישראל לוקחים הו' מעשו ונשאר עש, ונותנים הו' הוא השפע ליעקב ונהיה יעקוב מלא ב', ובזכותם תבוא הגאולה. (ספר לך לך למקבל רבי מרדכי עטיה ז"ע, ומספר דרך חיים למקבל רבי חיים ישעיה הכהן ז"ע). כז. וכך מי שפוגם את אות ברית קודש שלו, ונותן כח ברשות נכריה שנקרא מוציא מרשות ישראל (רשות הרבים) רח"ל, וה' הטוב לרשות הסטרא אחרא ומבין נדחיונו מארבע כפות הארץ וכפר בעדינו, ומבין נדחיונו מארבע כפות הארץ לארצנו, אכ"י". כח. שבתאי אחד משבעה

יֵשׁ בּוֹ, וְאִיתוּ רָעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפֵּד [א]
 יֵשׁ בּוֹ, וְהוּא רָעַב וְצָמְאוֹן וְקִינָה וְהַסְפֵּד
 וְחֲשׂוּכָא וְקַבְלָא [ב], וְאִיהִי גְלוּתָא לְיִשְׂרָאֵל.
 וְחֲשׂוּכָא וְעֲרַפֵּל - אֶפְלָה, וְהִיא גְלוּת לְיִשְׂרָאֵל,
 וְצָרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְמַעַבְדַּ לָּהּ שְׁנוּי בְּכֹלָא [ג] וְהָא
 וְצָרִיכִים יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת לָהּ שְׁנוּי בְּכֹל, וְהָרִי
 אִוְקְמוּתָהּ, וְאִיתוּ דְבוּר דְּחֹל דְּאִיתוּ אָסוּר
 פְּרִשׁוּתָהּ, וְהוּא דְבוּר שֶׁל חֹל שֶׁהוּא אָסוּר
 בְּשַׁבָּת [ד], וְכֹד לָא אֲשַׁבַּחַת אֶתְר לְשִׁרְיָא תַּמָּן,
 בְּשַׁבָּת, וְכֹאשֶׁר לָא מוֹצֵצַת מְקוּם לְשִׁרְוֹת שָׁם,
 אִיהִי בְּרַחַת, כְּגוֹוֹנָא דְשַׁפְחָה דְאַבְרָהָם [ה]
 הִיא בּוֹרַחַת, כְּמוֹ הַשַּׁפְחָה שֶׁל אַבְרָהָם
 דְּאֶתְמַר בָּהּ מִפְּנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחַת [ו].
 שְׁנֵימָר בָּהּ: "מִפְּנֵי שְׂרִי גְבַרְתִּי אֲנֹכִי בְּרַחַת".
 טַחֹל עָלָה אֶתְמַר [ז] שֶׁל נְעֻלְיָהּ מֵעַל רַגְלֶיהָ, נְעַל
 טַחֹל עָלָיו נְאֻמָּה: "שֶׁל נְעֻלְיָהּ מֵעַל רַגְלֶיהָ", נְעַל
 מְטוּנָה דְטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְקוּם אֲשֶׁר אֶתְה
 מְטוּנָה שֶׁל טַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְקוּם אֲשֶׁר אֶתְה

בתחלת פניסת שבת אזי היא בורחת מושם,
 (באר יצחק). לד. ואמרו בגקרא (שבת כ"ג ע"ב)
 שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול,
 היינו השנוי של שבת האמור כאן, (באר לחי
 רואי). לה. (בראשית ט"ז ח), וכמו שקתוב (לעיל
 תיקון ט' דף כ"ד ע"ב), כגוןא דעבדת שרה
 לשפחה דילה, הה"ד "מפני שרה גברתי אנכי
 בורחת", עיי"ש (באר לחי רואי). לו. כן בורחת
 הקלפה מפני שמקדש את עצמו בקדשת שבת

לא. (זוהר דף פ"ה ע"ב). וענין זוהר קדש פ' יתרו
 (דף כ"ז ע"ב) דאית שבתאי מיסוד דקדושה
 ונקרא שבת (באר לחי רואי). לב. קנה ששה
 מינים כנגד שליטתו בששת ימי החול, (בנהו).
 לג. פי כוח שבתאי" שהוא שולט בתחלת יום
 השבת הוא עצבות וענוי ולבישת שחורין ולא
 לאכול בשר ויין, ולישב בחשך, ועל פן מצוות
 שבת צריך הכל בהפך ושנוי, וכן שאר השינויים
 ממה הכל לטובה, ואזי כשימצא שנוי לטובה

עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת [לח], וְעָלֶיהָ

עומד עליו אדמת קודש הוא, זה שבת, ועליו

אֲמַרְתָּ שְׂכִינְתָא [לט] פִּשְׁטֵי אֶת בְּתַנְתִּי אֵיכָבָה

אמרתי שכנינה: הפשטי את בתנתי איכבה

אֶלְבָּשְׁנָה, רְחַצְתִּי אֶת רַגְלֵי אֵיכָבָה אֲמַנְפִּים [מ]

אלבשנה, רחצתי את רגלי איכבה אמנפם,

וּבְגִין דָּא צָרִיד בְּרַ נִשׁ בְּשַׁבַּת לְשַׁנּוּי בְּלָבוּשֵׁי

ומפני זה צריך בן אדם בשבת לשנות בלבושים,

בְּשֻׂרְנָא בְּמַאכְלִין [מא], וְצָרִיד לְמַתְּוֵי מוֹסִיף מַחֹל

בשרנא ובמאכלים, וצריך להות מוסיף מחול

עַל הַקֹּדֶשׁ, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִין לֵיהּ נֶפֶשׁ

על הקדש, וכל המוסיף מוסיפין לו נפש

יְתִירָה בְּשַׁבַּת [מב]. וְכָל הַגּוֹרֵעַ גּוֹרְעִים לֹא אוֹתָהּ

יתרה בשבת. וכל הגורע מפסידים לו אותה

פי כל מצוה ומצוה היא צנור, אשר דרך שם
ממשיך האדם אליו כל מיני אורה, כל מיני
טובה ברכה ושמחה ואהבה מן המקור העליון,
כדכתיב: (ישעיה י"ב א'): "ושאבתם מים בששון
ממעייני הישועה", כי במקור הוא נקרא (שיר
השירים ד' ט"ו), "מעין גנים באר מים חיים
ונזלים מן לבנון", ואם הצנור הוא שלם, כלומר
שעושה המצוה בשלמותה כראוי, הנה אז יורד
אליו שפע קודש, אורה ושמחה מאור פניו
יתברך, וכאשר המצוה היא לשמה, מביאה
נשמה קדושה, והיא מאירה לאדם באורה
ושמחה וחדוה, ומצילתו ומגינה עליו מפל
מכשולים ופגעים כמאמר חז"ל (סוטה כ"א ע"א)
מצוה מגנא ומצלא, ועל בן צריך האדם לשוב
בתשובה קדם כל מצוה, והוא כל תפלה
ולמוד התורה ואז ונדאי הוא מוריד וממשיך
אור הקדושה והטהרה, ועל זה אמרו חז"ל (יומא
ל"ט), אדם מקדש עצמו מעט מלמטה, מקדשין

ומשרה עליו את השכינה הקדושה, (הג"א ובאר
לחי רואי). לו. (שמות ג' ה'). לח. כי על ידי
שמירת שבת זוכים להשראת השכינה הנקראת
אדמת קודש, והיא בחינת שבת (מפרשים).
לט. וענין בשער הפסוקים להאריז"ל (בספר
הליקוטם רות ד"ה וזאת לפניך בישראל), שפסוק זה
נאמר על הפשט לבושי הקלפה שסובלת
השכינה מחמת עונותיהם של ישראל רח"ל
(באר לחי רואי). מ. (שיר השירים ה' ג'). מא. ראשי
תבות ש'רגא ל'בושין מ'אכלין - שלם, כי
השבת יהיה שלם בשלשה אלה. גם אמר עוד
וצריך למהני מוסיף מחול על הקודש, הנה דבר
זה נרמז באות ו', כי לעולם קיימא לו ו'
לרבות, ואם בן כנגד זו ההוספה [שלמעלה],
תוסיף ו' באותיות של"ם הנזכרים, ויהיה שלום,
לכך אומרים שבת שלום. (בנהו). מב. על ידי
שמירת שבת, ממשיך עליו את רצון העליון,
ורצון הוא מתהווה לצנור, [רצוין אותיות צנור].

נֶפֶשׁ יְתִירָה חֶס וְשָׁלוֹם, וְכָל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים
 נֶפֶשׁ יְתִירָה חֶס וְשָׁלוֹם וְכָל הַמוֹסִיף, מוֹסִיפִים
 לוֹ נֶפֶשׁ יְתִירָה בְּשַׁבָּת.^[מג]
 לוֹ נֶפֶשׁ יְתִירָה בְּשַׁבָּת.

אחר כך יקרא פסוקים אלו, שלוש פעמים כל פסוק:

(יְדַמְיָהוּ מו, כז) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עַבְדִּי יַעֲקֹב וְאֵל תַּחַת יִשְׂרָאֵל כִּי
 הִנְנִי מוֹשַׁעַד מִרְחוֹק וְאַתָּה זֶרְעַד מֵאֶרֶץ שְׁבִיִּים, (יְכוֹן שָׁבַל הַנְּשֻׁמוֹת
 הַשְּׁבוּיִים בְּטוֹמְאָה, יַחֲזִרוּ לְקְדוּשָׁה) וְשָׁב יַעֲקֹב וְשָׁקַט וְשָׁנַן וְאִין
 מִחֲרִיד: (תְּהִלִּים יח, לא) הָאֵל תָּמִים דְּרָבּוֹ אִמְרַת (יְכוֹן שְׁהַקְלִלָּהּ
 ה-מֵאֲרַת שְׁנַגְדָּמָה בְּעוֹנוֹתָיו, תְּהַפֵּךְ לֵאמֹרֶת) ה' צְרוּפָה מְגִן הוּא לְכָל
 הַחֹסִים בּוֹ:

להיות טוב גמור, וכן על ידי הרהורי תשובה
 שלו יקרא מוסיף מחול על הקודש, וזהו סוד
 תוספת שבת, (באר לחי רואי). ומנהג ישראל
 קדושים אחרי תפילת ערבית במוצאי שבת
 קודש נשואים ללמוד זוהר הקדוש בתבורה כדי
 להקשיף את קדשת השבת עם האור הגנוז
 הטמון בזוהר הקדוש לכל ימי השבוע, ומרויחים
 בכל שעה מאה מליון שנה תורה, ובמנין עולה
 לטריליון שנה תורה, (ועין עוד ערקה של שעה
 באריכות).

אותו הרבה מלמעלה, כי מושך לעצמו בכל
 מצוה ומצוה ודבור תורה, אור אלקותו יתברך
 שהוא מקור כל הקדושה ותכלית הטהרה
 המטהר לאדם בכל יום ויום ביותר ויותר, (תוכן
 דברי באר מים חיים פרשת ואתחנן). מג. שצריך
 להוסיף מחול על הקודש בכניסתה וביציאתה,
 ועל ידי הוספת קדשת שבת בכניסתה
 מפרדים את הקלפה מהקדושה, ועל ידי
 תוספת קדשת שבת, ומאחר ביציאת שבת,
 נשארת דבוקה קלפת נוגה בקדש וחוזרת

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר בזכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלותא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זזה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזזה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכל"ק. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבריו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. -
ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע" מוסדות האלמין].

ספר נפש עובדיה

הלכות נטילת ידיים
וברכת המזון

נדפס לזכר נשמת שר התורה, מעוז ומגדול, איש
האלקים, רב פעלים, הרשל"צ,
רשכבה"ג, כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו
צדיק יסוד עולם הרועה הנאמן בדורינו, יחיד בדורו
(יד החזקה בתחילתו) המלוכנ מרא בפרד"ס התורה
נשמת משיח בן יוסף
מרחן עובדיה יוסף בן יעקב זצוקללה"ה

ת.נ.צ.ב.ה

יצא לאור חודש חשוון תשע"ד
על ידי "מפעל הזהר העולמי"
סניף בת ים רחוב בר יהודה 50 בת ים יצ"ו
ארץ ישראל
טל: 052-7651911

תוכן הענינים

- א' פרק א' מוסר והלכות נטילת ידים..... א
- השכר הגדול לנזהר בנטילת ידים לסעודה כהלכתה, והעונש הקשה למי שאינו נוטל ידיו
לסעודה כהלכה..... א
- השכר הגדול בעולם הזה לנוטלים ידיהם כראוי - סגולה לעשירות ולאריכות ימים..... ב
- הלכות והכנות לנטילת ידיים:..... ב
- סדר הנטילה:..... ג
- עוד דינים חשובים:..... ג
- ג' מאות חומרות בנטילת ידים לאכילה..... ד
- מעשה בתלמיד חכם שנתגלגל בצפרדע חמש מאות שנים והבעל שם טוב תיקן
אותו..... ד
- פרק ב'..... ה
- מוסר והלכות ברכת המזון..... ה

ספר

נפש עובדיה

על הלכות נטילת ידים, וברכת המזון

פרק א'

מוסר והלכות נטילת ידים

השכר הגדול לנהר בנטילת ידים לסעודה כהלכתה, והעונש הקשה למי שאינו נוטל ידיו לסעודה כהלכה

א. מי שאינו נזהר ליטול ידיו כשצריך, ואיך שצריך, יורד מנכסיו וכאילו נכרת מזה העולם לתקופה זזא.

ב. מי שאינו נוטל ידיו כמו שצריך - סימן רע הוא לו, השי"ת לא ימחול לו על כך² ונקרא אפיקורס³.

ג. בשמים מוציאים אותו מכלל ישראל ולא יזכה לחלק לעולם הבא לאחר מותו⁴.

ד. לאחר מותו יתגלגל במים⁵ יש אומרים שנהיה צפרדע⁶, אם היו יודעים איזה צער זה להתגלגל במים לא היו מפסיקים לבכות⁷.

ה. השי"ת לא יצילו מצרה רח"ל ואם יבואו עליו גזלים לא תהיה עליו שמירה מן השמים והם יוכלו לשדוד ממנו את כל רכושיו⁸. לכן בזמן שגניבות הן מעשה של יום ויום ומצוי מאוד שאנשים - אין להם פרנסה התפקיד של כל יהודי להתחזק בנטילת ידים ולעורר את אשתו וילדיו על כך⁹. העבירה שלהם על חשבונו וגם העונש מפני שיכל ללמדם¹⁰.

ז. מי שאינו נוטל ידיו כהלכה מביא עוני לעולם. הצרות והיסורים שהעניים סובלים הוא אשם בכך, ולכן לאחר מותו לא תהיה לו מנוחה, בדיוק כמו רוצח ששופך דם מפני שבגללו כבר מתו הרבה אביונים¹¹.

ז. טומאה שורה על ידיו לכן נוטלים ידים לפני הסעודה כדי להסיר את הטומאה, ומי שאינו נזהר בזה - הלחם שאוכל טמא והוא מדבק בסטרא

א) אורח חיים סימן קנ"ח סעיף ט'.

ב) תנא דבי אליהו - רוקח - אליהו רבא סימן קנ"ח ס"ק ו'.

ג) שולחן הטהור מאת הגאון הקדוש מקאמארנא זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל - סימן קנ"ח.

ד) ספר הקדוש שבט מוסר פרק ט"ז בשם צוואת רבינו אליעזר הגדול זי"ע.

ה) שער הגלגולים הקדמה כ"ב.

ו) שער הגלגולים הקדמה כ"ב שם.

ז) שולחן הטהור מאת הגאון הקדוש מקאמארנא זי"ע בשם הזוהר הקדוש.

ח) יפה ללב סימן קנ"ח סעיף קטן ו' - זוהר הקדוש פרשת פקודי דף ר"נ עמוד ביי"ת.

ט) ספרי מוסר

י) מסכת שבת דף נ"ד.

יא) קיצור ספר הקדוש שני לוחות הברית הלכות נטילת ידים בשם חכמי האמת

הלכות והכנות לנטילת ידיים:

- א.** בכל חלק ממצות נטילת ידיים מונחים סודות^י נעלים: הנטילה, הכלי, שפשוף הידיים, ניגוב הידיים, הברכה וכו', לכן יהיה נזהר בכל אחד מהם^ט.
- ב.** לפני הנטילה יבדוק את ידיו אם אין עליהם חציצה^י כדי שלא תהי' לו חציצה - שאלה על הצפרניים יגזור אותם בכל ערב שבת קודש^{יא}, גם את העורות ליד הצפרניים^{יב}.
- ג.** ישתמש בספל שאין עליו שום חור או סדק אפילו יותר למעלה, וכן ספל שיוכל להכיל הרבה מים ופתחו רחב.
- ד.** יכין מגבת עוד לפני שנוטל ידיו שיוכל

אחרא רח"ל ועל ידי כך נהיה עני ונכרת מזה העולם^{יג}.

ה. כל העונשים שנזכרו לעיל נאמרו גם על אלו שאינם נוטלים ידיהם כראוי וכנדרש מפאת עצלות^{יד}.

השכר הגדול בעולם הזה לנוטלים ידיהם כראוי - סגולה לעשירות ולאריכות ימים

א. מי שנוטל ידיו עם הרבה מים זוכה לעשירות^י. מי שאינו זוכה לעשירות זה מפני שעבירות אחרות מעכבות^י. בכל זאת יהיה רגוע שהעושר שמור לו לעולם הבא ששם התענוג הוא אמיתי ולעשירות אין שעור וגבול^{יז} ויזכה גם ליראת שמים^{יח}.

יב ספר הקדוש סדר היום דיני ברכת המוציא.

יג ספר כף החיים סעיף ע"ד - בשם הפוסקים.

יד שולחן ערוך אורח חיים סימן קנ"ח סעיף י' - זוהר הקדוש פרשת לך לך סוף דף פ"ז עמוד ב'.

טו עיין ספר חיי אדם כלל ל"ו אות אל"ף - וספר כף החיים סימן קנ"ח אות פ'.

טז ספר כף החיים סימן קנ"ח אות פ' שם.

יז אחרונים סימן קנ"ח

יח האר"י הקדוש גילה לנו על ידי תלמידו הקדוש רבינו חיים וויטאל ז"ע את כל סודות התורה וכוונות התפילה וגם עשה נפלאות וגילה לנו ברוח קדשו מקום קבורתם של כמה נביאים ותנאים ואמוראים ועוד קבורת הרבה צדיקים בארץ הקודש.

פעם אחת כשהבעש"ט הקדוש נטל ידיו לסעודה אמר לו תלמידו הרה"ק רבי נחמן הארדענקער ז"ע, שעל פי כוונות האר"י הקדוש יש לכוון בנטילת ידיים כוונה זו וזו, כוונה אחרת ממה שהבעש"ט הקדוש כוון באותה נטילה. הלילה כבר ירד ומפני שהנרות כבו הם ישבו בחושך. הבעש"ט הקדוש לבש צורה ופשט צורה, ותלמידיו הכירו בו, שכעת נשמתו עולה למעלה, כך ישב הבעש"ט הקדוש זמן מה, והר"ר נחמן הארדענקער ז"ע נרדם. כשהקיץ משנתו שאלו הבעש"ט: "מה אתה אומר כעת?" ספר התלמיד שראה בחלומו והנה הוא במתיבתא דרקיע ושמע שמכריזים שהבעש"ט הקדוש ידרוש היום, נתאספו הרבה נשמות וגם האר"י הקדוש בתוכם, בתוך דרשתו פלפל הבעש"ט הקדוש עם האר"י הקדוש בכוונת נטילת ידים, והאר"י הקדוש הודה לבעש"ט הקדוש שכעת יש לכוון כמו שהוא כיוון.

יט אור צדיקים ודרך סעודה.

כ משנה ברורה סימן קס"א, א'.

כא כף החיים סימן קס"א סעיף קטן י"ד.

כב אשל אברהם סעיף קטן ק"ף.

בשניה ויברך "על נטילת ידיים" (על פי קבלה צריך להרים ידיו)

ד. לאחר מכן ינגב היטיב ידיו עד שמרגיש שיבש בכל המקומות, ביותר צריך להזהר בין האצבעות בקצה ובסוף היד.

ה. לא ינגב ידיו במגבת רטובה כי ולא בבגדיוכ"ב.

ו. יברך וינגב ידיו הכי קרוב למקום ששם מברך המוציא ואוכלכ"ט.

ז. מתחילת הנטילה ועד שאוכל "המוציא" אסור לדבר^ל, אבל "אמן" מותר לו לענות אם שומע ברכה כשכבר נטל שתי ידיולא.

ח. אסור לעשות ברכה "על נטילת ידיים" רק אם רוצה לאכול לפחות 2 אונץ לחם (אחד ושליש מפרוסת לחם רגיל) עד ארבע דקות חצי מזה והחצי השני עד עוד ארבע דקותלב.

עוד דינים חשובים:

א. אם אחד יוצא באמצע הסעודה לזמן ארוך יותר צריך שוב ליטול ידיו בלי ברכה כשחוזרלב.

ב. אם נוגע במקומות המכוסים בשעת הסעודה או מגרד ראשו יטול שוב

מיד לנגב בה ידיו וכן לחם ומלח על השולחן. (וסכין - לחלה)

ה. ינגב היטיב ידיו ויגביה שרווליו עד המקום ששם נוטלים כדי שיטול ידיו ברווח כפי השעור.

ו. כשהספל כבר מלא במים ינגב את שתי הידיות של הספלכ"ג.

ז. יטול ידיו הכי קרוב לשולחן שאוכלכ"ד ויזהר שיהיה לכל הפחות באותו בית.

ח. לפני הנטילה יבקש על פרנסה [באיזה לשון שירצה] (או יאמר את המזמור: "מזמור לדוד ה' רועי לא אחסר" וגו'כה).

סדר הנטילה:

א. יקח הכלי עם מים ביד ימין ויעבירו ליד שמאל, יטול יד ימין שלש פעמים, לאחר מכן יקח את הכלי ליד ימין ויטול את יד שמאל שלש פעמים.

ב. צריך לפסק אצבעותיו ולכופף מעט את קצה האצבעות למעלה ולשפוך המים מקצות האצבעות כשמזיז הספל באיטיות עד סוף ידיוכ"ו, כדי שהמים יגיעו לכל המקומות: בקצה האצבעות, בין האצבעות, על כף היד ועל סוף היד, לכן יטול ידיו עם הרבה מים כדי שיגיע לכל המקומות.

ג. לאחר הנטילה ישפשף היטיב יד אחת

כג) חיי אדם כלל מ', פתחי תשובה סימן קס"ב, שולחן שלמה שם. כד) סימן קס"ו ואחרונים.

כה) מגן אברהם ומשנה ברורה סימן קס"ו.

כו) קיצור שולחן ערוך סימן מ' סעיף ד' ואחרונים בסימן קס"א.

כז) אחרונים סימן קס"ב סעיף ח'.

כח) דקשה לשכחה - מגן אברהם ופרי מגדים סימן קנ"ח.

כט) כף החיים סוף סימן קס"ז בשם הפוסקים.

ל) שולחן ערוך הרב סימן קס"ה סעיף א'.

לא) אחרונים סימן קס"ו.

לב) שיעורי תורה להגאון הקדוש רבי אברהם חיים נאה זצ"ל - ושיעור כדי אכילת פרס על פי שיעור הגאון בעל חזון איש זצ"ל.

לג) סימן קס"א סעיף א'.

בספר אורחות חיים לט מהרה"ק ר' נחמן כהנא מספינקא ז"ל חתן הרה"ק בעל אמרי יוסף מספינקא זי"ע, שמעתי מכ"ק אדמו"ח זי"ע אשר שמע מפיו הקדוש של מרן אדמו"ר בעל דברי חיים מסאנץ אשר רבינו הקדוש רבי ר' שמעלקע מניקלשבורג היה לו שלוש מאות חומרות בנטילת ידים לאכילה, וחשב גם אחד מהם מים ששאבו עכו"ם.

ומעשה ממרן החזון איש זי"ע, שבשמחה שהיו ציבור גדול, הביט מהצד ואמר, שמכל אלו שנטלו ידיים אולי רק אחד נטל כהלכה, (ע"כ), וזאת מפני שרבו דקדוקיה, ועל כן כל איש הירא את ה' ילמד היטב את הלכות נטילת ידיים, ויתיעץ עם תלמיד חכם מורה הוראה, כדי שיזכה לקיים את המצוה כהלכתה בשלימות.

מעשה בתלמיד חכם שנתגלגל בצפרדע חמש מאות שנים והבעל שם טוב תיקן אותו

בכתבי הבעל שם טוב נדפס^מ מעשה מגלגול אחד וזה לשונו שם פעם אחת נכנס הרב הבעל שם טוב לעמקות גדול והלך בהתבוננות זה ג' ימים וג' לילות ולא ידע כלום מזה אח"ז הכיר שהוא מדבר גדול רחוק מאד ממקומו ויפלא מאד בעיניו על שנטה למדבר כזה

ידיו בלי ברכה, עד אז אסור לו לבלוע הלחם ל"ד.

ג. אם הולך לבית הכסא באמצע האוכל יטול עוד הפעם ידיו כשחוזר^{לה}.

על כן יש להזהר מאוד בענין נטילת ידים, הן בנטילת ידים לסעודה והן בנטילת ידים להטהר מטומאה - כגון: בקימה בבוקר, היוצא ממרחץ, הנוגע במקום מכוסה וכדומה, כי הוא יסוד גדול לטהרה, כמו שכתוב בשלחן ערוך אורח חיים ל"ו אם אינו נוטל ידיו אם תלמיד חכם הוא שוכח תלמודו, אם אינו תלמיד חכם יוצא מדעתו, וכתב האל"י רבה"י דרצה לומר שנכנס בו רוח שטות ועל ידי זה בא לעבור עבירות רח"ל, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה ל"ח אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות, דהיינו שהיצר הרע שולט עליו להכשילו בעבירה ואינו מרגיש כלל שעובר עבירה, מפני שיש בו רוח שטות, ואחר כך יצטרך לסבול את עונשי ויסורי גיהנם רח"ל עד שיתמרקו עוונותיו, על כן צריכים ללמוד הלכות נטילת ידים בעיון גדול.

ג' מאות חומרות בנטילת ידים לאכילה ידוע כי הרה"ק ר"ר שמעלקע מניקלשבורג זי"ע דקדק כל כך בנטילת ידיים לסעודה עד שהיו לו ג' מאות חומרות בנטילת ידים. ומובא

לד חיי אדם סוף כלל מ'.

לה ציין פרטי הדינים בשולחן ערוך סימן קס"ד.

לו סימן ד' סעיף י"ח.

לז סימן ד' סעיף קטן י"ג.

לח סוטה דף ג' ע"א.

לט שלחן ערוך אורח חיים סימן ד' סעיף י'

מ מספר עמק המלך שער תיקוני תשובה, ובסופו של הספר יש שם שבחי האר"י זכרוננו לברכה, ציין שם.

יעבור יהודי או שיברך איזה ברכה או יחשוב איזה מחשבה בזה יכול להוציא יקר מזולל והבעל שם טוב עשה תיקון לנשמתו והעלה אותו עד שנשאר הצפרדע מת. (שבחי בעל שם טוב)

פרק ב'

מוסר והלכות ברכת המזון

א. התורה הקדושה מצוה אותנו "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלוהיך על ארץ הטובה אשר נתן לך"..." "יש חיוב מתורה אחרי כל פעם שאוכלים לחם לברך ברכת המזון!! וכתוב בספר החינוך שמי שמקפיד לברך הברכה הזאת כל ימי חייו בשמחה ובאהבה, מובטח לו!! שלא יחסר מזונו כל ימי חייו!! בואו וראו איזה הבטחה גדולה! אשר חייבים בה כל איש ואשה מישראל. וברבינו בחיי (פרשת עקב), כתב: "ולא תמצא בכל התורה בשום מקום שצוה הקב"ה שנברך שלומו כי אם במקום הזה "ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך", ומזה אמר דוד המלך ע"ה ואברכה שמך" עיי"ש. [זאת הברכה היחידה שחייבים מדאורייתא].

ב. כתב הטור (או"ח סימן מ"ו): שהשיב רב נטרואי גאון ריש מתיבתא דמתא מחסיא, דוד המלך ע"ה תיקן מאה ברכות מ"א. כי בכל יום היה מתים מאה נפשות מישראל, ולא היו יודעים על מה היו מתים, עד שחקר והבין ברוח הקודש ותיקן להם לישראל מאה ברכות, וצריך כל אדם להזהר בהם. ובב"ח שם כתב: שהטור האריך בזה הענין, והביא מה שכתב רב נטרוני, להורות שיזהרו לברך

ובודאי לא דבר ריק הוא ובתוך כך באה צפרדע גדולה עד מאד עד שכמעט לא הכיר איזה בריה היא, ושאל אותה מי אתה ויאמר כי הוא תלמיד חכם ונתגלגל בצפרדע זו.

ויאמר הבעל שם טוב תלמיד חכם אתה [ובזה הדבר העלה אותו הרבה]. ותספר לו כי זה ת"ק שנים שנתגלגל בה, והגם שהרב האר"י זכרונו לברכה לחיי העולם הבא תיקן כל הנשמות, אך מגודל פשעיו הרחיקו אותו נדוד במקום שאין בני אדם מצויים בכדי שלא יתקנו אותו, ושאל לו הבעל שם טוב מה היה פשעו ויאמר כי הוא פעם אחת זלזל בנטילת ידיים שלא נטל ידיו כהוגן וקטרג עליו השטן, והשיבו לו כי אין להאשימו על עבירה אחת כי אם עבירה גוררת עבירה אם תוכל להכשילו בעבירה אחרת אזי גם זאת יחשבו לו, ונסהו בעבירה אחרת ונכשל בה ולא עמד בנסיון וכן שינה ושילש עד שכמעט עבר על כל התורה כולה והיה הפסק לדחות אותו שלא לקבל תשובתו, ועם כל זה אם היה דופק על שערי תשובה היו מקבלים אותו כידוע מאחר שיצא בת קול שובו בנים שובבים חוץ מאחר [חגיגה דף ט"ו].

זוה היה עונש על חטאתו לדחותו, אבל אם היה דופק על פתחי תשובה היו מקבלין אותו כי אין לך דבר שעומד בפני תשובה והשטן הסיתו ונעשה שכור גדול עד שלא היה לו פנאי להתבונן ולשוב ועבר על כל העבירות שבעולם, ומפני שגרם החטאים היה החטא הראשון שזלזל בנטילת ידיים לכן כשמת נתגלגל בצפרדע שהיא תמיד במים ושיהיה במקום שאין בני אדם מצויים כי כאשר

לברך על המזון כדי שיתברכו מזונות העולם עיי"ש. [והוא מפרש בתורה שהגשם התעכב מלבוא עד שבא אדם הראשון להתפלל על הגשם, ויש להמליץ "מלא ידינו מברכותיך", שיזכנו השי"ת לברך הברכות כראוי, ועל ידי זה, נזכה ל"מעושר מתנות ידיך" שפע ברוח ובגשם אכי"ר].

ח. בשולחן ערוך או"ח (סי' קפ"ג סעיף ח') כתב: שלענין לשאול בברכת המזון מפני היראה או מפני הכבוד, יש מי שאומר שדינו כתפלת שמונה עשרה.

ט. ובמשנה ברורה (ס"ק ל') הכריע שאין שואלין ומשיבין כלל, שהחמירו בברכת המזון יותר מקריאת שמע עיי"ש. ובמ"ב (סימן קל"א סעיף ג'), מביא מהמג"א שאפילו תשמיש קל אסור לעשות, ואין צריך לומר שלא יעסוק בדבר שצריך לשים לבו אליו.

י. בשו"ע או"ח (סימן קל"א סעיף ג'), פסק המחבר שאסור לעשות מלאכה בעודו מברך.

יא. ובטורי זהב כתוב, שיש לזוהר שלא לעיין אפילו בדברי תורה בשעה שמברך ברהמ"ז, כי זה מורה על היות הברהמ"ז אצלו רק על צד המקרה וההזדמן בעלמא עיי"ש, ואסור להטות אוזן לשמוע בשעת ברהמ"ז מה שאנשים אחרים מדברים.

יב. בנן איש חי בהלכות ברכת המזון (פרשת עקב), כתב: שד' ברכותיה דינם כתפילת שמונה עשרה, ואסור לענות בהם אפילו קדיש וקדושה וברכו, [גם בין

בעצמם המאה ברכות, ושלא יסמכו על עניית אמן, משום סכנת מיתת מאה מישראל בכל יום כמו שהיה קודם שתיקן דוד המע"ה ג' ברכות אלו.

ג. בבאר היטב (סימן קפ"ה) כתב: דברכת המזון לא מצינו אות ה', לפי שכל המברך ברכת המזון ככוונה, אין שולט בו, לא אף ולא קצף, וכו"מ ומזונותיו מצויין לו בריוח ובכבוד כל ימיו (ספר החינוך, עטרת זקנים). והמדקדק יזהר לברך דוקא תוך הספר ולא בעל פה (ב"ח).

ד. עוד בבאר היטב שם: מעשה באחד שמת ונתגלה בחלום לאחד מקרוביו ואמר לו, בכל יום דנין אותי, על שלא הייתי מדקדק לברך כל הברכות ככוונת הלב, (ספר חסידים עיי"ש, ובספר אליה רבה).

ה. בשולחן ערוך (סימן קפ"ה סעיף ג'), כתב, יש מי שאומר דבעל הבית עם בניו ואשתו, צריך לברך בקול רם, כדי שיצאו בברכתו, (ע"כ). ובמשנה ברורה (שם ס"ק ג') כתב, ויש שכתבו דטוב לעולם לברך בקול רם, כי הקול מעורר הכוונה, ובפרט אם הוא שבת או ראש חודש, לא ישכח על ידי זה להזכיר מעין המאורע.

ו. בבעל הטורים (דברים i-ii), כתב: דכל הזהיר במאה ברכות ינצל מצ"ח קללות ועוד שנים הכתובים בפסוק גם כל חלי וכל מכה עיי"ש.

ז. בכד הקמח כתב: אף על פי שהוא יתברך מקור הברכות, מצינו שהוא חפץ בברכות נבראיו וכו' למען יהיה העולם הזה מתברך בשפע מזונות וריבוי הטובה, על כן באה מצות עשה בתורה

מב מטעם זה יש שמקפידים גם בהרחמן שלא ימצא - ה' - ועל כן אין אומרים הרחמן הוא ירפאנו... ורפואת הגוף, אלא "הרחמן הוא ירפאנו רפואה שלימה" בלבד, ויכוון בלבו על הכל. (הגה"צ רבי מאיר מזוז שליט"א ר"י כסא רחמים).

ואל האמת, שפעם אחת השכים לבית הכנסת, וראה שאדם אחד יושב לפני בית הכנסת, ובראשו כתר של עשבים, ופחד, וקרא ואמר לו [רבי בונם לנפטר], וכי אינך פלוני שמת עתה וקברתיך, אמר לו הן, ואמר ליה איך אתה באותו העולם ואמר היטב עד מאוד, ואמר ליה מה זכיות יש לך? והלא אתה היית אדם כל דהו, אמר ליה רק באותו זכות שהייתי אומר ברכות בקול נעים בבהכ"נ, בזכות זה הביאני בגן עדן ומכבדין אותי, וזה לך הסימן שאני הוא המדבר אליך, כי תראה בית יד חלוקי שקרוע שקרעת לי כשהלבשתי התכריכין, ושאל לו מה זה בראשך וענהו הם עשבים שבגן עדן שנתתי בראשי, כדי לבטל ריח רע מעלי של זה העולם, כתבתי אני המחבר אלו המעשים, כדי שיראו יראי ה', ושישים אל לבו ויאמר שבחותיו של הקב"ה בקול נעים ובכוונה, ויזכה לגן עדן עכ"ל. והמטה משה אחר שהביא עובדא הנ"ל, מוסיף: שעל אף שהיה איש פשוט, זכה למדריגה כה גדולה בעולם האמת, והכל בזכות אמירת הברכות במתינות ובקול נעים בבית הכנסת.

טז. הגאון ר' אלחנן ווסרמן זצ"ל, אמר: שכל המברך שלא בכוונה הוא כעובר על לאו ד"לא תעמוד על דם רעך", כי על ידי הכוונה בברכות ובפרט בברכת המזון יכול אותו אדם לעצור במקצת המגיפות, וכל המתעלם מזה הרי הוא כעומד על דם רעהו. (ועיי"ע בספר בשו"ת זבחו זבחי צדק בהקדמה שהעתיק מכתבי האריז"ל, שאם אינו מכוון בברכות, הורג הנשמות המגוללות, עיי"ש). וידוע שהרה"ק רבי משה לייב מסאסוב זצ"ל, לא רצה לאכול

הפרקים] וצריך לישב בשעה שמברכים, ואין לעסוק בתשמיש קל אפילו כעין ניגוב ידיים, והכל משום שאין הפרש בינה לבין תפילת שמונה עשרה, כי אם שהתפילה בעמידה, וברהמ"ז נאמרת בישיבה. ויש שמזלזלים בברכת המזון לברך אותה במהירות מאוד, או שעוסק באיזה עסק בעת שמברך (מסדר כלים על השלחן וכדומה), וגם רומז בעיניו ובידיו לחבירו שימתין לו וכו', והתמיהה האריך אותו חסיד המהדר בכל מיני הידורים בכל מצוה ומצוה לקיימם כהלכתם, מזלזל כל כך במצוה דאורייתא כל כך חשובה מידי יום ביומו, ומברך כמצות אנשים מלומדה מחמת הרגל, ולבו בל עמו. עכת"ד. והצה"ק המגיד ממעזריטש זי"ע (בספר תולדות אהרן פרשת שופטים), כתב: לכוון בברהמ"ז אפילו יותר מתפלה, כי תפלה היא רק דרבנן, מה שאין כן ברהמ"ז הלא היא מדאורייתא.

יג. בשו"ע הרב (סי' קפ"ה סעיף ב'): כתב דלכתחילה צריך לזוהר מאוד בכוונת הברכה, בפרט בברכת המזון, כיון שיש אומרים שאפילו בדיעבד לא יצא. ובבני יששכר בספר דרך פקודיך (הקדמה א' אות ג') כתב: "הא וודאי לדעתי אם לא כיוון בברכת המזון ואכל כדי שביעה דהוי מחויב דאורייתא, צריך לחזור ולברך, ולא אמרינן בזה ספק ברכות להקל, כיון דהברכה הזאת היא המצוה של תורה" עכת"ד.

יד. סיפור נורא - מה"אור זרוע" (ריש הלכות שבת) וז"ל: ואני הכרתי יהודי אחד מוורמ"ש והיה קורין אותו רבי בונם, והיה זקן וקובר מתים, ושמעתי אל הנכון

בקבר ההוא קבור איש פלוני ושמו פלוני, ומענישים אותו עונש פלוני, על עוון פלוני, והיינו חוקרים על האיש ההוא, ומצאנו את דבריו נכונים ואמיתיים, וכאלה רבות וגדולות לא יכילם רעיון.

יז. הרב הקדוש רבי יצחק מסקוריא סיפר, שכאשר היה אביו המגיד הקדוש רבי מרדכי בעיר באהסלוב, הביא לו אחד מאנשי שלומו, דג גדול לכבוד שבת קודש. הרבי בכבודו ובעצמו השגיח ברוב כוונה על הכנת הדג ובישולו, ובליל שבת קודש אכל ממנו חלק גדול. אחר כך פנה אל בנו שישבו לידו ואמר: "אכלו נא מן הדג הזה שרדף אחרי דרך שלושים ערים, האיש אשר היה מגולגל בדג זה" הוסיף ואמר "היה בקי בש"ס בבלי וירושלמי, ספרא ספרי ותוספתא". (סיפורים ומאמרים יקרים).

אפילו בשר עופות בשום פעם רק כשראה ברוח קדשו שיש איזה גלגול בהעוף שצריך תיקון מיד.

טז. וזה לשון המהרח"ו (בספר שער הגלגולים הקדמה כ"ב דף כ"א ע"ב) **וכבר כמה פעמים הייתי עם מורי ז"ל [הוא האר"י החי] הולך בשדה, והיה אומר לי: הנה איש אחד הנקרא בשם כך, והוא צדיק ותלמיד חכם, ולסיבת עוון אחד פלוני שעשה בחייו, הוא עתה מתגלגל תוך אבן זה, או צמח זה, וכיוצא בו, כמו שיתבאר לקמן, ומעולם לא הכיר בו מורי ז"ל, והיינו חוקרים אחר הנפטר ההוא, והיינו מוצאים את דבריו נכונים ואמיתיים, ואין להאריך בדברים אלו כי לא יכילם ספר, ולפעמים היה מסתכל מרחוק ת"ק אמה, בקבר אחד שבין עשרים אלף קברים אחרים, והיה רואה נפש המת הנקבר שם עומד על הקבר ההוא, והיה אומר לנו**

מד) עוף מוכן לסעודה - שירד מן השמים: שמעתי ממנו [מהגאון המקובל מוהר"ר דוד לוריא זיע"א] שאבי חותנו זכה להיות בין הקרואים אל המשתה והסעודה שעשה הגר"א זצ"ל, כשגמר פירושו על התיקוני זוהר, ונתן לו חלק מהעוף הפטום שהמציאו לו מן השמים לבא על שולחנו (עיי'ן מעלות הסולם הערה י"ט, שם כתוב ספרא דצניעותא).

תפילה קצרה לאומרה קדם הלימוד

לְשֵׁם יְחִוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהּ וְכוּ'. עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם
בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל לְאַקְמָא שְׁכִינְתָא מִעַפְרָא, וְלַעֲלוּי שְׁכִינַת עוֹזְנו
אִם הַבְּנִים שְׁמַחָה, עַל יְדֵי הַהוּא טָמִיר וְנִעְלָם בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.

תְּרִינֵי מְקֻשָׁר עֲצָמֵי בְּלִימוּד הַקְּדוּשׁ הַזֶּה בְּנִשְׁמַת כָּל הַתְּנַאִים וְהַצְדִּיקִים
הַכְּתוּבִים בְּזוּהַר הַקְּדוּשׁ וּבְרֵאשֵׁם הַתְּנָא הָאֱלוּקֵי רַבֵּי שְׁמַעוֹן בַּר
יֹחָאי וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בְּנוֹ. וְעַל יְדֵי זֶה תַּחֲקִיִּים תְּפִילַת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם (תְּהִלִּים ס"א ד"ה) כִּי הָיִית מַחְסֶה לִּי מִגְּדֹל עֵז מִפְּנֵי אוֹיֵב. אֲגוּרָה
בְּאֶהֱלֶךְ עוֹלָמִים אֲחַסֶּה בְּסִתְר כְּנַפְיָךְ סֶלָה. וְאֲזַכֶּה שְׁבְּלִימוּדֵינוּ זֶה יִהְיוּ
שְׁפִתוֹתֵיהֶם דּוֹכְבוֹת בְּקִבְר, לְמַעַן שְׁמוּ בְּאֶהְבֶּה לַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ
וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאֵנוּ. וּבַהֲדִין סִפְרָא סִפְרָא הַזוּהַר, יִפְקוּן יִשְׂרָאֵל מִן גְּלוּתָא
בְּרַחֲמֵי, יִרְאֶה אֵל עַבְדֶּיךָ פְּעֻלָּךְ וְהַדְרֶךְ עַל בְּנֵיהֶם. וְיִהְיוּ נַעַם אֲדָנֵי אֱלֹהֵינוּ
עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ, וְיִהְיוּ נַעַם אֲדָנֵי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ (תְּהִלִּים צ'
ט"ז י"ז).

תפילה קודם לימוד קבלה מהאר"י זלה"ה

רַבּוֹן הָעוֹלָמִים וְאֲדָנֵי הָאֲדוֹנִים. אָב תְּרַחֲמִים וְהַסְּלִיחוֹת. מוֹדִים אֲנַחְנוּ
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, בְּקִידָה וּבְהַשְׁתַּחֲוִיָּה,
שְׁקִרְבָּתָנוּ לְתוֹרָתֶךָ וְלַעֲבוּדָתֶךָ עֲבוּדַת הַקְּדוּשׁ, וְנִתְתָּ לָנוּ חֵלֶק בְּסוּדוֹת
תוֹרָתֶךָ הַקְּדוּשָׁה. מַה אָנוּ, מַה חַיֵּינוּ, אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּנוּ חֶסֶד גְּדוֹל כְּזֶה.
עַל כֵּן אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּגֵינוּ לְפָנֶיךָ שְׁתַּמְחַל וְתַסְּלַח לְכָל חַטָּאתֵינוּ
וְעוֹנוֹתֵינוּ. וְאֵל יִהְיוּ עוֹנוֹתֵינוּ מִכְּדִילִים בִּינֵינוּ לְבִינְךָ. וּבְכֵן יִהְיוּ רְצוֹן

מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּכּוֹנֵן אֶת לְבַבְנוּ לִירְאָתְךָ
וְאֶהְבְּתֵךָ, וְתִקְשִׁיב אָזְנוֹךָ לְדַבְרֵינוּ אֱלֹהֵי, וְתִפְתַּח לְבַבְנוּ הָעֶרְל בְּסוּדוֹת
תוֹרָתְךָ. וְיִהְיֶה לְמוֹדְנוּ זֶה נַחַת רוּחַ לְפָנֶי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ כְּרוּחַ נִיחוּחַ.
וְתֵאָצִיל עָלֵינוּ אוֹר מְקוֹר נְשֻׁמְתֵנוּ בְּכֹל בְּחִינוֹתֵינוּ. וְשִׁיתְנוּצְצוּ נִיצוּצוֹת
עֲבָדֶיךָ הַקְדוּשִׁים אֲשֶׁר עַל יָדָם גְּלִית דְּבָרֶיךָ אֱלֹהֵי בְּעוֹלָם. וְזִכּוֹתֶם וְזִכּוֹת
אֲבוֹתֶם וְזִכּוֹת תוֹרָתֶם וְתַמְיּוּמוֹתֶם וְקִדְשָׁתֶם יַעֲמִד לָנוּ לְכֹל גִּפְשָׁל
בְּדַבְרֵי אֱלֹהֵינוּ. וּבְזִכּוֹתֶם תֵּאִיר עֵינֵינוּ בְּמָה שָׁאֵנוּ לוֹמְדִים. כִּמְאֹמֶר נְעִים
זְמִירוֹת יִשְׂרָאֵל, גַּל עֵינֵי וְאַבִּיטָה גִּפְלָאוֹת מִתוֹרָתְךָ. יְהִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי
וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי. כִּי יְהוָה יִתֵּן חֲכָמָה, מִפִּיו דַּעַת
וְתִבּוֹנָה:

רְבוּן עֲלְמִין, דְּאֵנַת הוּא מְגִלֵי עֲמִיקְתָּא וּמִסְתַּרְתָּא וְגַלֵי רְזִיא. יְהֵא רַעְוָא
מִן קַדְמָךְ לְאַסְבְּרָא מְלִין בְּפוּמְנָא, לְקִימָא בְּנָא מְקָרָא שְׁכָתוּב,
וְאַנְכֵי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ וְהוֹרִיתִיךָ אֲשֶׁר תְּדַבֵּר. וְלֹא נִיעוּל בְּכִסּוּפָא קַדְמָךְ.
וְנִזְבִי לְמִשְׁמַע רְזוּן עֲלָאִין דְּאוּרִיתָא מִפוּמָא דְּרִישָׁא דְּמִתִּבְתָּא עֲלָאָה.
אֲמֹן וְכֵן יְהִי רְצוֹן, אֲמֹן, סְלָה:

וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהִשְׁקוֹת אֶת־הַגֶּן, וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְהָיָה לְאַרְבַּעָה רְאשִׁים:
וְהַמִּשְׁכָּלִים יִזְהָרוּ כְּזוֹהַר הַרְקִיעַ, וּמִצְדֵיקֵי הַרְבִּים כְּפּוֹכְכִים לְעוֹלָם
וְעַד: גַּל־עֵינֵי וְאַבִּיטָה גִּפְלָאוֹת מִתוֹרָתְךָ:

תפלה לרפואות וישועות

תְּרִינֵי מְקַבֵּל עָלֵי מִצּוֹת עֵשָׂה שֶׁל וְאֶהְבֵת לְרַעְךָ כְּמוֹךְ, וְהִרִינֵי אוֹהֵב כָּל
אֶחָד מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּנַפְשֵׁי וּמְאֹדֵי, וְהִרִינֵי מִזְמַן אֶת פִּי לְלַמֵּד בְּסִפְר
הַזֶּהר הַקְדוּשׁ לְזִכּוֹת ... פב"פ (וְכֹאן יִפְרֹט בְּקִשְׁתּוֹ) [לְרַפּוּאֹת...] [יְשׁוּעַת ...]
[לְבָנִים ...] הַשֵּׁם יִשְׁלַח דְּבָרוֹ יַחֲזַקְהוּ [וְיִרְפָּאֵהוּ בְּרַפּוּאֹת הַנַּפֶּשׁ וּרְפּוּאֹת

הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו
ושנותיו בנעימים] [ויושיעוהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה:

תפילה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא
שכתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתוך לנטע שמים וליסוד
ארץ", להעלות לרוזים ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשומ
ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקום
בנו מהרה מקרא שכתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה
יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי
אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו
כרצונו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה
תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עווננו במהרה
במינו. ויקום בנו מקרא שכתוב "ויאמר אלהים יהי אור", ויורח עלינו
אור יהוה, ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד.
(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך יהוה אלוהי ואלהי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות
בספר הקדוש הזה זיהרה עלאה, וזכות התנאים הקדושים
שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה
נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בעקב נאם יהוה. ואני זאת
בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיך
לא ימוש מפיך ומפי זרעך ומפי זרע זרעך אמר יהוה מעתה ועד
עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, זט) ואשים דברי בפיך ובצל
ידי כפיתוך לנטע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובכרת
משה רעיא מהימנא תתגלה במהרה דידן, יהוה בך ינחנו ואין

עמו אל נָכַר, יֵרָאוּ עֵינֵינוּ וַיִּשְׂמַח לִבְנוֹ וַתִּגַּל נַפְשֵׁנוּ בִישׁוּעָתֶךָ בְּאֵמַת
בְּאֵמַר לְצִיּוֹן מֶלֶךְ אֱלֹהֶיךָ, בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סיד ה')

אַל־הֵינּוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ מֶלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ.
שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהַמּוֹן רַחֲמֶיךָ בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ.
בְּנֵה בֵיתֶךָ כְּבַתְחֻלָּה וְכוּנֵן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׂמַחְנוּ
בְּתַקּוּנוֹ. וְהֵשֶׁב שְׂכִינְתֶךָ לְתוֹכוֹ, וְהֵשֶׁב כְּהֻנֵּם לְעַבְדוֹתֶךָם וְלוֹוִיִּם לְדוֹכָנָם
לְשִׁירָם וְלִמְרָם. וְהֵשֶׁב יִשְׂרָאֵל לְנֻוּיָהֶם. וּמִלֵּאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֵת יְהוָה
לְיִרְאָה וּלְאֶהֱבָה אֵת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

(ס"ת)

עור אנו קוראים בזה לכל איש ישראל שיקבל עליו, לקרא לפחות דף אחד של זוהר הקדוש בכל יום, כל אחד כפי הבנתו, שאפילו הגיוסה לבד מסוגלת הרבה לטהרת הנפש, וקירוב הגאולה כידוע. (ויודפס בחוברת מיוחדת, באוהיות מאירות עינים, ומלווה בפירוש קל וקצר, ומחולק לפי השיעור של כל יום ויום). ובזכות הלימוד והקריאה בספר זוהר הקדוש נצא מהגלות הרע וחמר הזה, בחסד וברחמים רבים. כמאמר התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי, בגין חיבורא דא יפקין ישראל מגלותא.

<p>קנינו ילסק אצוליו בנינו שמאלי</p> <p>ראש ישיבת המקובלים נהר שלום בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>ציון בארון</p> <p>חבר בית הדין הגדול לערעורים בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>שלמה משה עמאר</p> <p>ראשון לציון הרב הראשי לישראל נשיא בית הדין הרבני הגדול</p>	<p>הרב עובדיה יוסף</p> <p>מרחן מאור ישראל מוסת הדור הראשון ראש ממשלת התורה, מנהיג דורנו נשיא מועצת חכמי התורה</p>
<p>הרב משה צדקה</p> <p>ראש ישיבת מורת יוסף בעה"ק ירושלים ת"ו</p>	<p>אליעזר ברלנד</p> <p>ראש ישיבת טובו בנימין בעה"ק ירושלים ת"ו</p>		

הספר ברכת עובדיה - נפש עובדיה

נדפס לזכר נשמת שר התורה, מעוז ומגדול, איש האלקים, רב פעלים, הרשל"צ, רשכבה"ג,
כבוד קדושת אדונינו מורינו ורבינו צדיק יסוד עולם
הרועה הנאמן בדורינו, יחיד בדורו (יד החזקה בתחילתו)
המלוכן מרא בפרד"ס התורה שמת 'משיח בן יוסף'
מון עובדיה יוסף בן יעקב צוקללה"ה

ת.נ.צ.ב.ה

1 הר"ת של חיים עובדיה יוסף, הוא אותו ר"ת של הפסוק [בראשית מה, כן], "עוד יוסף חי". וכן חיים עובדיה יוסף בגימטריא הכתוב [בראשית מה, כח] "עוד יוסף בני חי". (סוד החשמל, שד"ח, פאת השדה. מע' ה"א כלל ע').